

Gerçek çözüm ve kalıcı barış için devrimci mücadele!

Günümüzde Türkiye'deki tüm demokrasi sorunlarının ve elbette Kürt sorununun çözümü AKP ile değil, AKP'nin başında olduğu sermaye iktidarının yıkılması mücadelesiyle sağlanabilir.

Önden büyük bir yaygaraya konu edilen "demokratikleşme paketi" göz boyama konusunda dahi sınıfı geçemedi. Oysa paketin "çözüm sürecinin" sürdürülür kılınmasına hizmet etmesi bekleniyor, en azından bazı çevrelerce içten içe böyle umuluyordu. Siyasi din tacirleri paketin bir yıllık bir çalışmanın ürünü olduğunu iddia ediyor olsalar da her şey herkesin gözü önünde yaşandı. Son bir yılda "reform" adı altında, tümü de AKP'nin despotizmine yeni perçinler atan düzenlemeler yapılmıştı, fakat Eylül ayına kadar hiç de "demokratikleşme paketi" diye bir gündem yoktu. Ne zaman ki Kürt hareketi silahlı güçlerini geri çekmeyi durdurduğunu açıkladı, birden gündemde "demokratikleşme paketi" hazırlıkları olduğu, bunun ha şimdi ha haftaya (en son 30 Eylül'de) açıklanacağı propagandası yapılmaya başlandı. Kısa zamanda toplumda beklentinin had safhaya çıkarılması amacıyla da her zamanki

gibi satılmış burjuva medya kullanıldı. Son güne kadar kulakları sağır edercesine, "şaşıracaksınız", "sürprizler yaşayacaksınız", "Türkiye'yi yavaşlatan sorunlar çözülecek" vb. türünden şaşalı bir kampanya yürütüldü.

Şatafatlı boş bir ambalaj

Hazırlık aşamasında tüm toplumsal kesimlerin hiçe sayılması, açıklama gününde karşı kamptan görülen basın alınmaması, soru sorma yasağı vb. gibi anti-demokratik yaklaşımların yarattığı tepkilere rağmen, açıklama gününe kadar beklentiler diri tutulmaya çalışıldı. Oysa yalnızca bunlar bile, "demokratikleşme paketi" diye şişirilen balonun, bilinen basınçların dayattığı hızlandırılmış bir manevra olduğunu açıkça gösteriyordu.

» devamı 2. sayfada...

'Demokratikleşme paketi' manevradır

Günlerdir büyük propagandalar eşliğinde, emeğin toplumsal kesimlerinin umutlarını köpürtme temelinde gündemleştirilen paket nihayet açıklandı. Tayyip Erdoğan'ın 'şatafatlı' bir şekilde açıkladığı, 'muhteşem' sözcüğü ile tanımladığı ve Türkiye tarihinin en büyük "reform hamlesi" olarak sunduğu paketin temel amacının seçimleri kazasız-belasız atlatmaya yönelik bir ortamın sağlanması olduğu da ortaya çıktı. Paketin cüceliğini görmek için ayrıntılarına bakmak fazlasıyla yeterlidir.

» sayfa 3

Kapsamlı yıkım saldırıları kapıda!

İşçi sınıfının mevcut örgütsüzlüğüne ve bilinç düzeyindeki geriliğe yaslanarak kıdem tazminatı hakkının gaspı sürecine hız vermeyi amaçlayan AKP iktidarı, önümüzdeki günlerde çok daha kapsamlı bir yıkım programını devreye sokmayı amaçlıyor.

Bunların en başında ise kuralsızlığı kural haline getiren esnek çalışma düzenlemeleri yer alıyor. Yine taşeron çalışmanın yasal zeminlere kavuşturulması da yeni saldırı paketinde ilk sıralarda yer alıyor.

» sayfa 9

İçi boş yıldızlı bir ambalajdan ibaret olan paketin kampanyası kadar sunumu da şatafatlıydı. Fakat şatafatlı cümleler arasında dahi dinci-gerici akımın karanlık zihniyeti ve genetik kodları akıyordu. Özellikle kendi döneminin hafızalarda yer etmiş despotu Menderes ile 12 Eylül faşizminin ürünü ve neo-liberal saldırganlığın öncüsü Özal'ın "demokrasi kahramanları" ilan edilmesi ve onların miraslarının vurgulu bir şekilde sahiplenilmesi başka söze gerek bırakmıyor aslında. Gerçekten de AKP tam olarak bu mirasın din tacirliğini önde tutan bir versiyonundan başka bir şey değildir. Ve dünya haklarına "ılımlı İslam modeli" olarak sunulan bu gericilik odağı, yakın yıllara kadar yalanlar üzerine kurulu bir itibar yaratabildiği Ortadoğu halkları nezdinde dahi limitini doldurmuş durumdadır.

Yine de AKP'nin despot şefi, "bir son olmayan" bu yeni manevranın 11 yıllık sürecin yeni bir halkası olduğunu söylerken, hala "AB uyum yasaları", "demokratikleşme adımları" gibi yalanlara inanıldığını sanıyor. 11 yıllık iktidarlaşma sürecinin yolunu döşeyen bütün o düzenleme ve uygulamalar, din tacirleri tarafından bilinci-beyni felç edilmiş yığınlar dışında herhangi bir kesim tarafından reform-ilerleme olarak görülüyor mu, bilemiyoruz. Fakat örneğin bugün aklı başında kim çıkıp 2003 tarihli İş Kanunu'nun daha fazla kölelik ve sömürden başka bir şey getirdiğini iddia edebilir? Ya da AKP döneminin TCK, TMY, PVSK gibi yasalarının polis devletini tahkimattan, muhalif olan herkesi içeri tıkmaktan, burjuva hukukunun en kaba şekilde ayaklar altına alınmasından başka ne gibi sonuçları olmuştur? Yargı, yükseköğrenim, sağlık, eğitim vs. alanlarda "reform, demokratikleşme, ilerleme" diye yapılan düzenlemelerin dinci-gerici akımın mevzilerini güçlendirmekten, Türkiye'yi Tayyip diktatörlüğüne dönüştürmekten başka bir amacı olduğuna hala inanan var mıdır? Öncesinde değilse bile Haziran Direnişi ile birlikte 11 yıllık "reform-uyum-demokratikleşme" söylem ve düzenlemelerinin yalandan ibaret olduğunu dünya halkları bile görmüş bulunuyor.

Yalnızca göz boyama ve seçim yatırımı

Paketin içeriği, AKP iktidarının artık midelerin kaldırmadığı pişkin ikiyüzlülüğünün bayat bir versiyonudur. Mücadele yoluyla zaten fiilen kazanılmış ve uygulamada aşılmış kimi hakları "bahşediyoruz" pozlarına, isim değişikliği gibi kimseyi kafeslemeyen göz boyamalar ve esasen dinsel-gericiliğin toplumsal kurumlaşmasını pekiştiren, seçim oyununda avantaj sağlayan gerçek adımlar eşlik etmektedir. Kürt sorununun "çözümü" ile ilişkilendirilen vaatler ise onca büyük umutlar bağlanan, büyük beklentilere konu edilen, aylar boyunca üzerine iyimserlik rüzgarları estirilen İmralı sürecini alaya almaktan ibarettir. Üstelik bu salt içerikte değil, üslup ve biçimde de böyledir. İşte AKP'nin demokratikleşme diye sunduğu manevranın başı sonu budur.

Nitekim AKP'nin Eylül'deki yalan rüzgarından etkilenmiş olan burjuva liberal çevreler ile Türkiye solunun hala tasfiyeci "çözüm sürecine" inanan parlamenter hayallere kapılmış kesimleri bile, "içinde demokrasi olmayan pakete" tepki gösterdiler. Tabii birçoğu her şeye rağmen **anlamlı, fakat eksikli** olduğundan dem vuruyor. Yani "yetmez ama evet" in güncel bir sürümüyle gösteriyor tepkisini. Oysa ortada bir şey yok ki eksikleri de olsun. AKP'nin emperyalist hamileri tarafından dahi anlamsız bulunan paketinin sadece eksikli algılanıp yansıtılması, bilinçli ya da

bilinçsiz (çoğunda bilinçli olarak) onun ekmeğine yağ sürmekten başka bir anlamı yoktur. Bu konuda onun imdadına yetişen odaklardan biri de her zamanki gibi MHP oldu. O da sanki Kürt hareketinin talepleri kabul edilmiş havasında. Böylece AKP'nin 30 Eylül'de bir kez daha yere çalınmış inandırıcılığına koltuk değnekliği yapıyor.

Dinci-gericilik korusu ve hizmetindeki burjuva medya bütün bunlara da yaslanarak, beklenti içinde olup da hayal kırıklığı yaşayan tüm kesimlere karşı yalanlarına devam edebilme yüzüzlüğü gösterebiliyor.

Her şeye rağmen demokratik kitle örgütleri ile ilerici-sol çevrelerin esas gövdesi, bu arada ciddi ciddi AKP'nin demokratikleşme adımını atabileceğini umanlar bile, paket karşısında aşağı yukarı ortak bir paydada buluştu. Bu kesim, paketin demokrasi içermediği, yalnızca AKP despotizminin güçlendirilmesine hizmet ettiği şeklinde özetlenebilecek tepkiler verdi.

"Çözüm sürecinin" son halkası

AKP manevrasının siyaseten öncelikli muhatabı olan Kürt hareketi ise önümüzdeki günlerde bir deklarasyon yayınlayacağını belirttiği bir açıklama yaptı. KCK adına yapılan açıklamada şu görüşlere yer verildi:

"AKP'nin Kürt sorununu anlamadığı ve ciddi yaklaşmadığı bir daha görülmüştür. Açıklanan paket, AKP'nin çözümü değil, çözümsüzlüğü bir politika olarak benimsediğini ortaya koymuştur. Bu pakette açıklananlarla oyalama yapıp bir seçim daha kazanmaktan başka bir şey düşünülmediği anlaşılmıştır. Türkiye'nin en temel sorununa bir seçim hesabı ekseninde yaklaşmak ve oyalama için toplumun önüne birkaç kırıntı atmak bu hükümetin bu sorunu çözme zihniyeti ve kapasitesinde olmadığını göstermiştir. Zaten yöntemi demokratik olmayan bir siyasi çalışmadan temel demokratikleşme sorunlarını çözmesi beklenemezdi. Demokratik olmayanlar gerçek demokratikleşme adımları da atamazlar."

Tartışmasız gerçeğe parmak basan bu ifadeler için Tayyip Erdoğan'ın açıklamasını beklemek gerekmiyordu şüphesiz. Fakat yine de gelinen yerde tasfiyeci bir aldatmacanın Kürt halkı ve onunla birlikte Türkiye'nin AKP'den beklenti içine sürüklenmek istenen tüm işçi ve emekçi kitleleri tarafından

anlaşılması bakımından önemlidir. Bundan sonra önemli olan ise fiilen noktalanmış olan tasfiyeci sürecin İmralı görüşmeleri üzerinden sürdürülebilir kılınmasının önüne geçmektir. Zira dün olduğu gibi bugün de AKP'nin ve dolayısıyla sermaye iktidarının tek umudu İmralı'da kurulan masanın ayakta tutulmasıdır.

Gerçek çözüm ve kalıcı barış için devrimci mücadele!

Sürecin daha ilk evrelerinde döne döne vurguladığımız gibi, burjuva sınırlarda demokratikleşme ve bununla paralel olarak Kürt sorununun düzen sınırlarında bir çözümü dahi, AKP'nin genlerine, zihniyetine, hedeflerine aykırıdır. Bunu mesnetsiz bir iddia olarak değil, onun 11 yıllık iktidarlaşma sürecindeki tüm manevralarına, özellikle de Kürt sorunu konusundaki aldatmaca-oyalamaca pratiklerine yaslanarak dile getirdik. Dahası o tüm süreç boyunca, özelde ise son birkaç yılda dışarda tüm komşu halklara, içerde ise sınıf ve emekçi kitlelere, Kürt halkına, Alevilere, emekçi kadınlara, gençlere, kısacası kendinden saymadığı hemen her kesime karşı saldırı ve savaş dışında bir çizgiye sahip değildir. Roboski'den Rojava'ya, 1 Mayıslar'dan Gezi Parkı'na yaşanan her şey bunu döne döne teyit etmiştir. Ve evet Eylül'de bir kez daha tescillendi ki AKP iktidarının İmralı görüşmeleri ile başlattığı süreç, onun 2014-15 seçim dönemi hedefleri içindeki kaba bir tasfiyeci aldatmacadan başka bir şey değildir.

Günümüzde Türkiye'deki tüm demokrasi sorunlarının ve elbette Kürt sorununun çözümü AKP ile değil, AKP'nin başında olduğu sermaye iktidarının yıkılması mücadelesiyle sağlanabilir. Sermaye düzenine karşı kıyasıya bir savaşım veya bunun güçlerini hazırlamak çerçevesinde tüm mücadele dinamiklerinin etkin bir katılımı yer aldığı kitlesel, militan, devrimci bir işçi ve emekçi hareketi geliştirmek de bir süreçtir ve bugüne kadar olduğu gibi devrime varmadan bile sonuçlarını verecektir. Son olarak bir kez daha ekleyelim ki halkların özgürlüğü, eşitliği ve kardeşçe birliğine dayalı sosyalist çözümden başka bir yol, başka bir kurtuluş yoktur. Olmadığını egemenler de siyasi hedef, pratik ve tercihleriyle döne döne ortaya koyuyorlar.

‘Demokratikleşme paketi’ ucuz bir manevradır

Emeğin toplumsal güçlerinin zorlayıcı mücadelesiyle gündeme gelmemiş olan ‘Demokratikleşme paketi’ sermaye iktidarının zeminini sağlamlaştırmaya yönelik ucuz bir manevradır.

Günlerdir büyük propagandalar eşliğinde, emeğin toplumsal kesimlerinin umutlarını köpürtme temelinde gündemleştirilen paket nihayet açıklandı. Tayyip Erdoğan’ın ‘şatafatlı’ bir şekilde açıkladığı, ‘muhteşem’ sözcüğü ile tanımladığı ve Türkiye tarihinin en büyük “reform hamlesi” olarak sunduğu paketin temel amacının seçimleri kazasız-belasız atlatmaya yönelik bir ortamın sağlanması olduğu da ortaya çıktı. Paketin cüceliğini görmek için ayrıntılarına bakmak fazlasıyla yeterlidir.

Pakette neler var?

Tek taraflı ve demokratik içerikten uzak olan ve emekçilerin kolektif haklarını içermeyen paketin içeriğinde neler var? Pakette devlet yardımı alma oranı yüzde 3 olması öngörülüyor. Siyasi partilerin belde örgütü kurma zorunluluğu ve partilerde eş genel başkanlık önündeki engellerin kalkması vaat ediliyor. Farklı dilde seçim propagandası yapılabileceği ifade ediliyor. Nefret içeren suçlarla ilgili cezaların arttırılacağı belirtiliyor. İbadete engel olanın hapisle cezalandırılması da pakette yer alıyor.

AKP iktidarı açıkladığı pakette TCK’da belirli harflerin kullanılması önündeki engellerin kaldıracağı belirtiliyor. Toplantı ve gösteri süresinin uzatılacağı, toplantı ve gösterilerde hükümet komiseri uygulamasının kaldırılacağı ifade ediliyor. Özel eğitim kurumlarında farklı dil ve lehçelerle eğitim yapılmasına onay verileceği, köylerin eski isimlerinin iade edileceği sözü veriliyor. Nevşehir Üniversitesi’nin adının Hacibektaş Üniversitesi olarak değiştirileceği ve kişisel bilgilerin anayasal güvence altına alınacağı da müjde havasında ilan ediliyor.

Pakette, kurban derisinin istenilen yere verilmesi, kamuda başörtüsü yasağı, okullarda okutulan öğrenci andının kaldırılması da var. Ayrıca Roman’lara enstitü kurulması ve Mor Gabriel Manastırı arazisinin manastır vakfına verilmesi sözleri de pakette yer alıyor.

Paketin içeriği ile ilgili olarak yaptığımız bu döküm bile paketin Kürt sorunu konusunda tek bir şey vaat etmediğini gösteriyor. AKP’nin büyük bir şatafatla duyurduğu sözde “demokrasi paketi” laiklik, örgütlenme, söz-basın özgürlüğü, din ve vicdan özgürlüğünün olmadığı Türkiye’yi biraz olsun olumlu yönde etkilemek bir yana sorunları daha da ağırlaştırma potansiyelini içinde taşımaktadır.

AKP iktidarının böylesi bir makyaj paketine ihtiyacı vardı. Zira Kürt sorunu konusunda uyguladığı baskı ve şiddet politikaları Kürt halkının haklı tepkisine yol açmaktadır. Haziran’da tüm görkemiyle ortaya çıkan büyük halk hareketine yönelik terörü nedeniyle AKP itibarsızlaşmıştır. Tüm bu nedenlerle AKP iktidarı açıkladığı paket aracılığı ile yerlerde sürünen itibarını biraz olsun kurtarma derindedir.

Pakette neler yok?

Pakette, anadilde eğitim sorununa kalıcı çözüm

konusunda tek bir adım vaat edilmiyor. Anadilde eğitim görmek isteyen emekçi çocuklarına özel okul seçeneği dayatılıyor. Yerel yönetimler üzerindeki devletin kuşatıcı baskısı en küçük bir şekilde bile hafifletilmiyor. Kırıntısı olmayan laik eğitime dair her şey yok edilmek istenirken, dinsel gericilikle eğitim sistemi tümüyle felç edilmek isteniyor.

‘Demokratikleşme paketi’nde siyasi tutsakların özgürlüğüne ve burjuva hukuku açısından bile ucube olarak tanımlanan Terörle Mücadele Kanunu hakkında herhangi bir değişikliğe dair tek kelime edilmiyor. Anadilde eğitim talebi bir defa daha yok sayılıyor.

‘Demokratikleşme paketi’nde Kürtler’in, Aleviler’in, azınlıkların, çeşitli inanç gruplarının, demokratik hak ve özgürlük taleplerini yok sayan anlayış varlığını sürdürüyor. Kürt halkının taleplerini yok sayan sömürgeci yaklaşım sürdürülüyor. Milyonlarca Alevi emekçisi yok sayılıyor. Alevileri sünnileştirmeye yönelik devlet paradigmasına bağlılık devam ediyor.

Pakette seçim barajı kalkmıyor. Kürt halkının kolektif hakları yok sayılıyor. Güya köy isimleri iade ediliyor. Ancak il ve ilçelerde son sözü devletin söylemesi tutumu sürüyor.

Dinsel gericiliğin güçlendirilmesi temelinde kılık kıyafet serbestisi adı altında başörtüsü serbestisi getiren AKP iktidarı, Aleviler’in taleplerine yönelik yok sayıcı tutumunu sürdürüyor. Cemevlerinin inanç merkezi sayılması, Hacibektaş türbesi de dahil Alevilere ait inanç merkezlerinin iade edilmesi, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kapatılması vb. Aleviler’in taleplerine pakette yer yok.

Pakette, asimilasyoncu eğitim sisteminin ortadan kaldırılmasına yönelik tek kelime edilmiyor. Öte yandan “andımızı” kaldırma manevrasıyla Kürt halkının ağzına bir parmak bal çalınmak isteniyor. Romanları yerlerinden, yurtlarından eden AKP iktidarı enstitü manevrasıyla Romanlar’ın desteğini almayı planlıyor. Ruhban Okulu’na ilişkin talepler ise yine yok sayılıyor.

Yine AKP iktidarı ve şefi tarafından defalarca dile getirilen Dersim ve Norsin adlarının iade edilmesi sözüne dair tek bir cümle pakette yer almıyor. Kürt sorununa yönelik devletin bir katliam şebekesi olarak çalıştığı köy korucularının görevlerine devam

edecekleri belirtiliyor. Pakette ölüm sınırında olan tutsaklarla ilgili bir tek düzenlemeye yer verilmiyor. Böylece AKP iktidarı siyasi tutsaklara yönelik devletin ölüm politikalarına sahip çıktığını ilan ediyor.

Demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak için...

AKP gericiliği demokrasi, özgürlük ve “ileri demokrasi” söylemlerini bolca kullandı. Bu söylemler eşliğinde işçi ve emekçilerin haklarını tırpanladı. Muhafız güçlerin hiçbir talebini karşılamadı. Baskı ve zorbalıkta ise sınır tanımadı. Kürt halkına yönelik devlet terörünü tahkim etti. Polis devleti uygulamalarına hız verdi. Devletin devrimcileri sokak ortasında infaz etme geleneğine sahip çıktı. İşçi ve emekçilerin çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdı. Sendikal hak ve özgürlükler sınırını iyice daralttı. “Büyük reform” diye yutturmaya çalıştığı sendika yasasını sendika ağalarının desteği ile sermayedarların istediği şekilde düzenledi.

AKP iktidarını vahşi uygulamaları ortadayken, olumlu bir reform paketi açıklaması eşyanın tabiatına aykırıdır. Dinci partinin demokratik, özgürlükçü, emekçilere yönelik haklar içeren, Aleviler’in taleplerini karşılayan, Kürt halkının asgari taleplerine yanıt veren bir reform paketi açıklaması ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. İşçi sınıfı sermayenin yürütme gücü olan AKP iktidarının karşısına kendi, devrimci bağımsız gücüyle çıkmadığı sürece demokratik hak ve özgürlüklerin eksiksiz kazanılması ve kazanılan hakların korunması mümkün değildir.

Emeğin toplumsal güçlerinin zorlayıcı mücadelesiyle gündeme gelmemiş olan ‘Demokratikleşme paketi’ sermaye iktidarının zeminini sağlamlaştırmaya yönelik ucuz bir manevradır. Çeşitli milliyet ve mezheplerden işçi ve emekçilerin talepleri içi boş paketlerle karşılanamaz. Bu taleplerin kazanılması devrim ve sosyalizm mücadelesinin büyütülmesiyle ve aynı anlama gelmek üzere devrimci sınıf mücadelesinde alınacak mesafe ile doğrudan bağlantılıdır.

Türk sermaye devleti Rojava'da katlediyor!

Türk ordusunun YPG savaşçıları katletmesi ise sermaye devletinin Kürt halkının kazanımlarını yok etmek için giriştiği saldırganlığa yeni bir boyut kazandırmıştır.

Türk sermaye devleti Suriye üzerinden sürdürdüğü savaş ve saldırganlık politikalarını derinleştiriyor. Kökten dinci çetelerle yapılan işbirliğinin bu saldırgan politikaların ürünü olarak daha da güçlendirildiği ise açık bir gerçektir. Ortadoğu'da emperyalistlerin tetikçiliğini yapan sermaye devletinin el Nusra çeteleri ile yaptığı kirli suç ortaklığı, yürüttüğü savaş kışkırtıcılığı Rojava'da sürdürülen savaş ile çok daha kapsamlı bir hal almış, adeta çıgırından çıkmış durumdadır. Profesyonel katillerden, paralı askerlerden oluşan bu dinci çeteleri eğiten, besleyen, silah-askeri mühimmat başta olmak üzere her türlü lojistik desteği sağlayan sermaye devleti türlü yalanlar ve inkarlar eşliğinde bu politikasını sürdürmekte kararlı görünüyor. AKP hükümeti savaşı körüklemek için, cihatçıları eğitmekle kalmamakta Türkiye de içinde olmak üzere 40'ı aşkın ülkeden toplanan paralı askerleri savaş alanına taşımakta, Körfez şeyhlerinin parasını ödedikleri silahları Suriye topraklarına ulaştırmakta, çatışmalarda yaralanan çetecilerin tedavileri için özel hastaneler tahsis etmektedir. Türk ordusunun ABD-İsrail gizli servisleri ve askeri örgütleri ile işbirliği içerisinde organize ettiği bu savaş emperyalist güç dengelerinden kaynaklı bugün fiili bir işgale dönüşmemiş olsa da şiddetlenmektedir.

AKP iktidarı bir taraftan dış politikasını Esad'ı devirmek için askeri müdahale çağrısına kilitlerken, Suriye'de süren iç savaşı ABD'nin direktifiyle ve çeteler aracılığıyla büyütme de kararlıkla devam ediyor. Türk sermaye devletinin emperyalistlere kusursuz bir şekilde hizmet ederek 2,5 yıldır uluslararası kamuoyunda türlü oyunlarla yürüttüğü savaş kışkırtıcılığını cihatçı katiller eliyle Suriye'de fiilen sürdürülen savaşla ve emperyalist orduları da bu sürece dahil etme girişimleri ile pratiğe döküyor.

Türk ordusu Rojava'ya saldırıyor

AKP iktidarı bir süre önce savaşı özel olarak Rojava'ya da taşımış, Suriye'ye yönelik emperyalist kuşatma dahilinde bir cephe daha oluşturmuştur. Bu sayede Türk sermaye devleti gerici çıkarları için bir taşla iki kuş vurmanın telaşındadır. Suriye tezkeresinin uzatılması, sınırdaki askeri yığınağın güçlendirilmesi gibi gelişmeler sermaye devletinin emperyalist savaşa yönelik hazırlığının iç ve dış politikanın temel bir gündemi olmaya devam edeceğini göstermektedir.

Bu hazırlık hiç kuşku yok ki Kürt halkının kazanımlarının ezilmesine yönelik bir mahiyet de taşımaktadır. Geçtiğimiz günlerde Türk ordusunun YPG

savaşçıları katletmesi ise sermaye devletinin Kürt halkının kazanımlarını yok etmek için giriştiği saldırganlığa yeni bir boyut kazandırmıştır. Rojava'ya yönelik gerçekleştirilen askeri ve ekonomik kuşatmanın ve cihatçı katiller sürüsünün saldırılarının sorumlusu yine Türk sermaye devletidir.

Türk devletinin kanlı icraatları ortalığa saçılıyor

Savaş baronları kirli icraatlarının üstünü örtmeye çabalaya dursunlar sermaye devletinin katillerle olan işbirliğini kanıtlayan bir belge daha açığa çıktı. Kürdistan Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin internet sitesinde yayınlanan ve bilinen gerçeğin ilanı anlamına gelen bu belge, AKP-El Nusra işbirliğini net bir şekilde ortaya çıkarıyor.

İçişleri Bakanı Muammer Güler imzasıyla Hatay Valiliği'ne gönderilen 15.03.2013 tarihli, 21714546-47201 (81340) 224-5825/42438 sayılı ve 2013/12 sıra numaralı genelgede yer alan ifadeler şöyle:

"Bölgesel çıkarlarımız temelinde PYD güçlerine karşı desteklediğimiz el Nusra mücahitlerine aşağıda belirlenen çerçevede desteğin sunulması, iliniz sınırları içindeki kamu kurumlarına ait sosyal tesislerde barındırılmaları uygun görülmüştür..."

"Milli İstihbarat Teşkilatımız denetiminde çeşitli ülkelerden getirilerek bölücü örgüt PKK uzantısı PYD'ye karşı savaştırılan, ağırlıkta Çeçen ve Tunusuların bulunduğu el Nusra'ya bağlı mücahitlerin, iliniz sınırları içinden Suriye'ye geçişlerinde, istihbarat görevlilerine gerekli desteğin sağlanarak, güvenliklerine ve konunun gizliğine riayet edilmesi önem arz etmektedir."

Sermaye devleti destekli El Nusra çetesi ile PYD arasında çatışmaların şiddeti her yeni gün daha da artmaktadır. Dolayısıyla sınır hattı büyük bir savaş cephesi haline getirilmiş durumdadır. AKP iktidarı Suriye'ye yönelik emperyalistler adına yürüttüğü saldırganlığı kendi gerici çıkarları için çok boyutlu bir şekilde örgütlemekte bunun için denetimindeki gerici çeteleri istedikleri biçimde yönlendirmektedir.

Bütün bu gelişmeler başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halkları üzerindeki savaş ve saldırganlık politikalarının şiddetleneceğini göstermektedir. Emperyalistlerin ve işbirlikçisi Türk sermaye devletinin gerici hesaplarının boşa düşürülmesi için 'işçilerin birliği, halkların kardeşliği' şiarına uygun bir politik hatla mücadeleyi büyütme yakıcı bir ihtiyaçtır.

"Devlet dersinde öldürülenleri unutma!"

2009 yılında Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Şenlik köyünde atılan havan topuyla katledilen 12 yaşındaki Ceylan için, Barış için Gençlik Dayanışması'nın çağrısıyla 28 Eylül'de eylem gerçekleştirildi. Mis Sokak'ta toplanan kitle açılan pankartın arkasında oturma eylemine başlayarak sloganlar attı.

Bir süre sloganlar atılmasının ardından basın açıklamasının okunmasına başlandı. Açıklamayı Deniz Özgür okudu. Açıklamada, Ceylan'ın atılan havan topuyla nasıl katledildiği anlatılarak aradan geçen dört yıla rağmen sorumluların yargılanması için hiçbir adım atılmadığı ifade edildi. Ceylan Önkol'un devlet tarafından ilk katledilen kişi olmadığı gibi son kişi de olmadığı ifade edilerek yapılan bir dizi katliam hatırlatıldı.

Açıklamanın ardından İlkay Akkaya da söylediği ezgilerle eyleme destek verdi. Akkaya, Çav Bella marşı ile dinletisini sonlandırdı.

Eylemin ardından şablonlarla duvarlara Ceylan Önkol'un ismi ve resimleri çizilirken, hazırlanan stickerlarla sokağa "Ceylan Önkol sokağı" yazısı asıldı.

Gururu olmayanlar sözlerle oynuyor

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de en az AKP hükümeti, polisler, hakimler kısacası tüm düzen kurumları kadar yaşanan baskı ve zorbalıktan sorumludur.

Abdullah Gül ABD’de Marill Lynch’in çalışma kahvaltısı için düzenlediği toplantıda röportaj vererek kendilerini “ileri demokrasi” mavallarıyla pazarlamaya çalıştı.

“Gezi olaylarının başlangıcıyla gurur duyarım” diyen Gül, bir yandan “ileri demokrasi” ile eylemlere duydukları saygıyı ifade ederken diğer yandan bunun AKP’nin eseri olduğunu iddia etti. Gül sözlerine şöyle devam etti: *“Türkiye’yi bilenler tanıyanlar, 10-15 yıl önce Türkiye hangi gündemler ile dünya kamuoyuna gelirdi veya Türkiye’nin problemleri neydi, bugün ise Türkiye’nin problemleri nedir diye baksınlar. İstanbul’daki olayların başlangıcı aynı Washington’da, Londra’da, New York’ta olduğu gibi çevre bilinci, şehrin yapılmasıyla ilgili, buraya bu bina yakışır yakışmaz kaygıları ile ortaya çıkan bir olay.”*

Gül’e göre eylemin zemini olan çevreci hassasiyet iddiası bile Haziran Direnişi’nin tüm gerçekliğini örtbas etmeyi amaçlamaktadır. Zira Abdullah Gül de iyi biliyor ki mesele Gezi Parkı’na sahip çıkmak ve Topçu Kışlası yapımını engellemek için başlayan eylemler, başlangıçta kitlesel sahiplenmelere dönüşmemiştir. Fakat eylemlere yönelik polis saldırısının ivmelere sürmesi başta İstanbul olmak üzere dört bir yanda yüz binleri sokaklara çıkarttı. Ve bu on yıllarca birikmiş bir öfkeydi. 31 Mayıs’ı anlamak için 1 Mayıs yasağına verilen tepkiye ve ardından yaşanan 6 Mayıs, 18 Mayıs, 25 Mayıs eylemlerine de bakmak gerekiyor. Haziran Direnişi’nin hemen öncesi polisin azgın saldırılarına ve yoğunlaşan yasaklara karşı öfke giderek mayalanmaya başlamıştı. Fakat Gül bu gerçekliği bilinçli olarak çarpıtarak Haziran Direnişi’ni “çevreci duyarlılık” sınırlarına indiriyor. Direnişin Taksim Dayanışması üzerinden cisimleştirdiği temel talepler bile çevreci duyarlılığın ötesinde olduğunu, polis şiddeti ve yasakçı dayatmalara karşı söz ve eylem özgürlüğü talebinin öne çıkarıldığını gösterecek kadar açıktır. Zaten bu çevreci duyarlılığı kat be kat aşan ve kendisini “Vali istifa!”, “Hükümet istifa!” gibi sloganlarda ifade eden politik platformdan duyulan rahatsızlıkla Haziran direnişçilerine anayasal düzeni bozmak, hükümeti devirmeye çalışmak, terör örgütü üyeliği gibi gerekçelerle davalar açılıyor.

Kaldı ki Gül, süreçle gurur duyma terimini kullanabilecek son kişidir. Sözde hükümetten bağımsız, kucaklayıcı, partiler üstü olarak sunulan Cumhurbaşkanlığı, sermayenin amaçları doğrultusunda hareket eden bir kurumdur. Aldatıcı bir kurumsallıkta görev alan Abdullah Gül, polis şiddetini, AKP’nin dediğim olacak zihniyetini, işlenen cinayetleri bilmekte fakat sessiz kalarak ortağı olduğunu göstermektedir. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de en az AKP hükümeti, polisler, hakimler kısacası tüm düzen kurumları kadar yaşanan baskı ve zorbalıktan sorumludur. Tek başına Haziran sürecinde değil, sermayeye hizmet ettiği tüm dönemlerde işlenen cinayetlerden, onay verdiği sefalet ve sömürü yasalarından, emperyalistlerle işbirliği kararlarından dolayı da sorumludur. Gül’ün “gurur tablosu” olsa olsa bunlardan ibarettir. Zaten bu yapmacık replikler

ABD’de dünya basını önünde sarf edilirken Türkiye’de Cumhurbaşkanlığı sitesinde sansürlenerek kırılması bile kendi ikiyüzlülüklerinin ifadesidir. Sermaye devleti Cumhurbaşkanlığı sitesinde bu manipülatif amaçlı cümleye bile yer vermeye tahammül edemeyerek gerçek kimliğini bir kez daha açık ediyor. Zira onların temsil ettiği “ileri demokrasi” ancak düzenin izin verdiği, düzenin çıkarına hizmet ettiği sınırdan mümkündür.

Biz Gül’ün demokrasiden anladığını nice örneğiyle zaten iyi biliyoruz. Meclis’te yaptığı konuşma da ABD’dekinin bir tekrarıydı. Gül, *“Bu süreç içerisinde zaman zaman şahit olduğumuz başta aşırı güç kullanımı olmak üzere tüm hukuk ihlalleri araştırılmakta, yargı süreçleri devam etmektedir. Millet olarak bu olaylardan gerekli dersleri çıkartmalı, yapılacak ayrıntılı sosyolojik çalışmalarla özellikle genç kuşakların hissiyatını anlamak için duyarlılık göstermeliyiz.”* derken İstanbul’da uyuşturucu çeteleri tarafından katledilen Hasan Ferit’in cenazesinin karşısında polis ordusu dizilmişti. Cenazeye katılmak için gelen Abdullah Cömert’in abisi Zafer Cömert “kontrol” adı altında uzun süre alıkonulmuştu. Gül, duyarlılık kıstasının altını çizirken bunun pratik yansıması baskı düzeninin aynen devam ettirilmesiyle yaşanıyor. Aradan aylar geçerken katil polisler, palalı esnaf tutuksuz yargılanmak için bırakılıyor.

Gül’ün hesabı havale ettiği yargı daha Roboski’nin soruşturmasını ‘bitirememişken’, mahkeme salonları ise katil polislerin aklandığı tiyatro salonlarıyken Gül’ün yargıyı işaret eden yönlendirmesinin ne anlama geldiği ise fazlasıyla açık.

Ethem’in katiline tayin

Ankara’da direniş eylemlerinde Ethem Sarısülük’ü başından vurarak öldüren katil polis Ahmet Şahbaz, Ankara’dan başka bir ile tayin edildi. Daha önce yakın koruma verilen ve aktif görevden pasif göreve çekilen katil polis Ahmet Şahbaz’ın “can güvenliği” bahanesiyle başka bir ile tayinin gerçekleştirildiği öğrenildi. Ayrıca katil polis hakkında verilen yakın koruma kararının, tayin edildiği bu ilde de sürdürüldüğü belirtildi. Katil polisin tayin edilmesinin davanın başka bir ile kaydırılması anlamına geldiği ifade ediliyor.

23 Eylül günü görülen ilk duruşmada yaşanan arbede sırasında Ethem Sarısülük’ün yakınları Ahmet Şahbaz’ın üzerine yürümüştü. Bu sırada Ahmet Şahbaz’ın kafasındaki peruk, Ethem’in kardeşi İkrar Sarısülük’ün elinde kalmıştı. Polis saldırısı ile geçen duruşmada mahkeme kararı 28 Ekim’e ertelemişti.

Ahmet Şahbaz’ın duruşma sonrasında darp raporu olarak, kendisine saldıranlar hakkında suç duyurusunda bulunduğu öğrenildi. Darp raporunda vücudunda ve yüzünde morluklar ve eziklikler olduğu iddia edildi.

Polis suçunu gizliyor

İstanbul Gülsuyu Mahallesi'nde polis-çete işbirliği ile gerçekleşen saldırı sonucu yaşamını yitiren Hasan Ferit Gedik'in üst giysilerinin savcıya ulaşmadığı ve "kaybolduğu" ortaya çıktı.

Uyuşturucu çetelerinin saldırısında başından vurulan Hasan Ferit hastanede tedavi edildiği sırada polis, asistan kılığı altında yoğun bakım ünitesinde kıyafetlerin ve delillerin tutulduğu odaya girmiş ve bu durum fark edilince kendilerini odaya kilitlemişlerdi. Bu sırada odanın camı kırılarak hastane çalışanları tarafından Gedik'e ait ve olayla ilgili eşyalar dışarı çıkarıldı. Çevik kuvvet polisleri hastaneye gelerek, delilleri çalan sivil polisleri hastaneden çıkardılar.

Savcının "Ben delillere el konulması talimatı vermedim" dediği ve delil dosyasında Hasan Ferit'in üst giysilerinin olmadığını söylediği belirtildi. Ayrıca, Gedik ailesine de yalnızca Hasan Ferit'in pantolon, kemer ve diğer alt giysilerinin geri verildiği aktarıldı.

Çetelerin yaşanan birçok saldırı sonrası tutuklanmaması, sermaye devletin azılı katillerinden Mehmet Ali Ağca ile birlikte çekilmiş fotoğrafları bile çetelerin devletle olan ilişkisini ortaya koymaya yetiyor. Fakat polislerin hem çeteleri koruması hem de delilleri kaybetmesi de aynı zamanda bu kirli katliamdaki rollerinin ortaya çıkmasını önlemek için olduğunu gösteriyor.

Şu ana kadar yaptıkları tüm katliamlarda pratikleri aynı olan polisin delil çalması hiç de yabancı olunan bir durum değil. Türkiye Komünist İşçi Partisi militanı Alaattin Karadağ'ın 2009 yılında Esenyurt'ta polis tarafından katledilmesi sonrası yine polis, delilleri çalmış, aylarca mahkemeye sunmamıştı. Karadağ katledildiği sırada üstünde olan gömleğin, poliste olduğu avukatların ısrarı belgelerle ortaya çıkartılmıştı.

"Hastaneler karakola dönüştürülemez!"

Yoğun bakım ünitesine sivil polislerin girip eşyaları çalması, SES Anadolu Yakası Şubesi ve İstanbul Tabip Odası tarafından 1 Ekim'de düzenlenen basın toplantısında kınandı. İTO Genel Sekreteri Dr. Ali Çerkezoğlu ve Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Ümit Şen'in katıldığı basın toplantısında şunlar ifade edildi: "Yoğun bakım ünitesine sağlıkçı kıyafeti giymiş sivil polislerin girmesinin hukuksuz ve etik dışı olduğunu, en temel hasta ve insan hakkını ihlal etmiş olduklarını, bunu yapanlar hakkında gerekli yasal işlemlerin yapılmasını; söz konusu girişim ve hastane içi çevik kuvvet müdahalesi için hastane idaresince izin verilmiş olması durumunda aynı suçta idarenin de ortak olmuş olacağını, ayrıca hastane yöneticisi hekimlerin bu durumda mesleki etik değerleri de çiğnemiş olacaklarını hatırlatmak istiyoruz. Ülkemizin hiçbir mahallesinde uyuşturucu satışının yapılamadığı, delillerin polis değil savcı gözetiminde toplandığı, hastane yoğun bakım ünitelerine sağlıkçı kılığına girmiş polislerin giremediği ve hastane koridorlarında ölü yakınlarının çevik kuvvet tarafından tartaklanmadığı, demokratik bir ülkede yaşamak istiyoruz."

Hasan Ferit'le horona duranlara...

T. Kor

Yoktan bir mahalle yaratan devrimci iradeydi. O iradeyle yürümek gerek işte. Hasan Ferit'i aramızdan alan çeteyi besleyenleri bilerek yürümek.

Hasan Ferit Gedik. İsmi yabancı lakin yüzünü anımsıyorum. Bilmiyorum belki... Ama o gözleri hatırlıyorum. Kirli sakallı halinle biraz bulanık ama... Ya Armutlu Mahallesi'nde bir devrim şehidi uğurlamasından ya da son gelişimden hatırlıyorum seni. Evet kesinlikle, Eylül'ün sonunda o poyrazın ortasında.

Ya da emin değilim. Belki de sırf seni de kaybetmenin verdiği hissiyat beynimi yorduğu için, senle de tanışsaydık, sarılarak ayrılıydık derken bana oyun oynuyor.

Hasan Ferit, belki de seni ölmeden bir gün önce gördüm. Tanışmamıştık ama kavga yolunun solunda yürüdüğümüz için aynı mekanda yan yana gelmişik. En azından ben böyle anımsıyorum. Fakat şunu iyi biliyorum. Kalbin durmasa adını duymayacak olurum, fotoğrafına bakmazdım ama bilirdim yüreğinin aynı dava uğruna atan gençlerden biri olduğunu.

Bilirdim yine de kavganın içinde yitenlerin ardından tüm samimiyetiyle yürüdüğünü. Çünkü bu sonsuz güveni yaratan barikatlarımız var bizim. Taksim'de, Gazi'de, Kadıköy'de, Beşiktaş'ta, Kızılay'da, Dersim'de... Devleti sarsan, bir adım geriye savuran barikatlarımız. Yumrukları sıkılı senin gibi yüz binlerin nöbette olduğu o görkemli barikatlar şimdi seni uğurluyor Armutlu'dan.

Fakat sen gittin 29 Eylül'ü 30'una bağlayan gece. Gittin mahallenin bırakıp geride, Gülsuyu'nda yüzünü bile görmediğin emekçi halkını çetelerden savunmak için. Ne güzel demiştin "Tüm yoksul mahalleleri bizindir. Tüm yoksul mahalleler bizimle özgürleşecektir!" diye. Evet tüm mahalleler, sokaklar, caddeler bizindir. Asfaltını döken, kumunu karan, kepçelerini kullanan, temel demirlerini döken nasırlı ellerle insanlığın tüm değerleriyle birlikte o mahalleler bizindir. Ve zehirli yılanın zehrini mahallelerimizimize dökmesine, devletin piyonu olarak mahalleimizi kirlletmesine izin vermeyeceğiz. Sen de böyle yaptın zaten. Nasıl direndiysek 1 Mayıs'da, gecekondu yıkımlarında öyle direndin Gülsuyu'nda...

Ve çeteler yine geldiler savaş arabalarıyla yine korku yüklüydüler. Fakat bu sefer can almaya yeminliydiler. Karşısında sadece yüreğiyle duranlara cellatlar bu sefer öldürmek için ateş açtılar. İlk sen

düştün toprağa Hasan Ferit, seni hiç tanımasam da Gülsuyu sokaklarında aynı anları yaşadım seninle. Yıllar gerideydi, uyuşturucu satıcılarının, çetecilerin karşısına çıktık bizde. Silahını indirttik korkak çeteciye, kovduk mahalleden. Ve biz yürürken Heykel'e arkamızdan gelip 'uyarı' ateşi açtı çeteler. Camdan çıkan namluları gördük. Yüreklere gibi siyah camlı arabadan yüzlerini çıkarmadan aynı korku ve sinmişlikle saydırdılar mermilerini. Bizi vurmak için ateş etmediler o gece ama o gece devletin beslemesi çetelerin çıktıkları yoldaki ilk duraklarıydı. Beslendikçe palazlanan yılan zehrini saldırdı Gülsuyu'nda daha çok saldırdılar. Artık kan dökmeyen durmayan bu katiller çetesi kaç gencimizi vurdu. Belki de bu yüzden seni tanımış sayıyorum. Senin gibi ölebilirdim ya da sen benim gibi yaşayabilirdin diye...

Yaşamak uğruna direndiklerin varsa anlamlı artık. Ben o kurşunların vücudumu bulmadığı andan beri bunun için yaşıyorum. Ve senin yazdıklarına bakınca tanımasam da artık biliyorum. Her gün direndin sen de. Teslim alınamadın. Çetecilerden bahsederken kızgın ama mahalleler bizindir derken kendinden emindi kelimelerin. Evet mahalleler bizim bir gün bizim olacak tüm taşı, toprağı ve suyuyla. Ama şimdi çürümüş düzenin çeteleşen devleti en kirli yöntemleriyle karşımızda duruyorken, bir gün Antakya'dan bir gün Gülsuyu'ndan yitenlerin adlarını kazıyorsak kalplerimize, yürümek gerek Gülsuyu'nu kuran iradeyle.

Gülsuyu'nun gecekondularına nice devrimcinin kanı harç, bedeni duvar oldu. Nice devrimcinin elleri Gülsuyu Mahallesi'ni kurarken nasır tuttu.

İstanbul'un kent planlaması, altyapısıyla en iyi örnekli mahallesi. Zira devrimciler çizdi sokak planını, altyapısını devrimci mimar ve mühendisler yaptı. Gecesinde şafak nöbeti tutup, gündüzünde tuğlasını taşıdı.

Yoktan bir mahalle yaratan devrimci iradeydi. O iradeyle yürümek gerek işte. Çete denip yüzünü kaçırarak devlet gerçeğini işaret ederek yürümek, Hasan Ferit'in kurşun sesleri arasında yürüdüğü gibi yürümek. Hasan Ferit'i aramızdan alan çeteyi besleyenleri bilerek yürümek.

O devlet ki "demokrasi"den dem vurup yıkıma, yağmaya her yolu mubah sayar. Gülsuyu çeteleri de aynı rant için mahallede korkuyu yaymak için kullanılır zaten. Kepçeyle, polis zoruyla gönderemeyecekleri için çetelerin korkusu öne sürülüyor. Demokrasiyi diillerinden düşürmeyenlere bunun için son sözü Hasan Ferit söylüyor...

"Bizler, mahallelerimizi yıkmak, talan etmek bizleri yurdumuzdan sürgün etmek isteyen kimseyi istemiyoruz. Bundan daha demokratik talep var mı!"

Hasan Ferit'in sahip çıktığı değerler için bugün her mahalle yangın yeri, her mahalle kavga meydanı. Ve şimdi Hasan Ferit'in vasiyetini yerine getirerek her mahallede horona durup gökyüzüne içinde alev yüklü balonlarla umudumuzu taşıyoruz...

Gülsuyu çetesi katletti, polis aklıyor!

Gülsuyu çetesi eyleme saldırarak Hasan Ferit Gedik'i katletti. Polis bir yandan çeteyi gözaltına alırken diğer yandan önemli delillerden üst giysileri çaldı.

Gülsuyu'nda yozlaşmaya, uyuşturucuya ve de çetelere karşı yapılan eyleme yine silahlı saldırı gerçekleşti. Gülsuyu çetesi 29 Eylül akşamı bu sefer Halk Cephesi tarafından gerçekleştirilen eyleme saldırırken katletmek için ateş açtı. Bu saldırı sonucunda Hasan Ferit Gedik ve Gökhan Aktaş kafasından vuruldu. Ayrıca dört kişi daha silahla yaralandı. Çete saldırının ardından kaçarken Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılan Hasan Ferit Gedik hayatını kaybetti.

Hastanede ölüm haberini alan aile ve devrimciler yoğun bakım odasından çıkan kişilerin şüpheli davranışlarını fark ettiler. Kim oldukları sorulduğunda 'teknisyen' diyerek kaçmaya çalışan kişilerin polis olduğu ve Hasan Ferit'e ait eşyaları çaldığı, silah kullanıp kullanmadığını anlamaya yarayan SWAP testi yaptıkları anlaşıldı. Polisler deşifre olduktan sonra kendilerini bir odaya kitleyip ardından çevik kuvvet eşliğinde dışarı çıktılar.

Ertesi gün avukat Zeycan Balcı Şimşek, Hasan Ferit soruşturmasını yürüten savcı Ersoy Yüce ile görüştüğünde, savcının "Ben delillere el konulması talimatı vermedim" dediği ve delil dosyasında Hasan Ferit'in üst giysilerinin olmadığını aktardı. Şimşek ayrıca polisin tüm eşyalar için savcıya el koyma kararı çıkarmasını isterken üst giysiler için bu talep aranmadı. Böylece resmi belgelerden üst giysilerin varlığı da çıkarılmış olundu. Üst giysiler ateş mesafesinin tespitinde gerektiği için katillerin aklanması sürecinde önemli bir faktör olacağı açıklandı.

Polislerin bu delili kaybetmesi hem çeteleri korumak hem de bu kirli katliamdaki rollerinin ortaya çıkmasını önlemek için olduğu görülüyor. Keza polis çetenin geçmiş saldırılarında da benzer pratikler sergilemişti. MOBESE'ler her saldırıda bozuk denerek görüntü bulunamadığı açıklanırken çeteler araçlarla gelip mahallede saldırılar düzenlerken polis failleri bir türlü bulamadı. Alenen mesaj vermek isteyen devlet çetelere sahip çıktığını bir çok kez kanıtladı.

Gülsuyu çetesi Ağca'yla kol kola

Geçtiğimiz ağustos ayında BDP İstanbul İl Yöneticisi de olan esnaf Besim Yılmaz'ın dükkanına silahlı saldırı düzenleyen faşist çete "Baban bizimle çok uğraşiyor. Kellesini alacağız, vuracağız. Basında sağda solda ileri geri konuşmasın, haddini bilsin. Ben ülkücüyüm, herkes haddini bilecek" diyerek tehditler yağdırmıştı.

Aynı çete üyeleri, polislerin korumasından aldığı rahatlıkla Heykel Meydanı'ndaki MOBESE'nin önünde durarak "Ben ülkücüyüm, basına konuşanlara haddini bildireceğim" demişti.

Gülsuyu çetesi üyelerinin devletin bilinen tetikçilerinden Mehmet Ali Ağca ile yakın ilişkileri olduğu da açığa çıktı. Çetecilerin, Ağca ile birlikte Dilovası Belediye Başkanı'nı ziyarete gittikleri ve çete liderinin oğlunun sünnet düğününde hatıra fotoğrafı çekti oldukları görülüyor. Ayrıca Sedat Peker'in yolladığı

çelenk fotoğraflarda yer alıyor.

Gülsuyu çetesi üyelerinden Yusuf Turhan'ın akrabası olan Zafer Turhan, Hasan Ferit'in katledildiği saatlerde internetten şu mesajı yazdı: "Ey namusu bütün ve adalet için savaşan Gülsuyu gençleri asıl hedef sinmek yılmak bilmeyen gençlerin hikayesi Allah size yar ve yardımcı olsun Allah sizle beraber olsun" ulkucuhaberajansi.com sitesinde de çetenin 9 kişiyi vurduğu saldırılar "teröre karşı mücadele eden vatanseverler" başlığıyla haberleştirilmişti.

Devlet Gülsuyu'nda operasyonla faşist çetenin birkaç maşasını gözaltına aldı. Son olarak 2 Ekim'de saldırılarda kullanıldığı iddia edilen silahlarda denizden(!) çıkarıldı. Böylece polis kendi yazdığı senaryoyla soruşturma oyununu sürdürüyor. Çetecilerin kimlikleri aylar önce gerçekleşen ilk saldırıdan beri belligen gözaltına alınanlar bu isimlerden oluşuyor.

Radikal'den yalan haber

Radikal gazetesi Hasan Ferit'in cenaze töreni için Armutlu'ya gelen destek hala sürerken haberi "Gülsuyu'nda öldürülen Hasan Ferit toprağa verildi" başlığıyla girdi.

Armutlu'da saatlerce yağmur altında oturma eylemi yapan kitle cenaze törenini gerçekleştirmek için beklerken yalan haberle desteğe gelenlerin önü kesilmek istendi.

Polisin cenaze törenine koyduğu yasağı da meşrulaştırmaya çalışan haberde polis için "karşılıklı gruplar arasında çatışma çıkma ihtimaline karşı cenazenin Gülsuyu'na götürülmesine izin vermedi" ifadesi kullanılıyor.

Cenaze töreni direnişe evrildi

Gülsuyu çetesinin Hasan Ferit Gedik'i katletmesinin ardından sokaklar yeniden eylemlere sahne oldu. Uyuşturucuya, yozlaşmaya ve çetelere karşı mücadele ederken katledilen Hasan Ferit için başta yaşadığı Armutlu Mahallesi olmak üzere birçok yerde eyleme çıkıldı. Direniş forumları katledilen genç devrimciyi selamlarken üniversitelerde de eylemler yapıldı.

Devletin çeteleri koruması ve cenazenin Gülsuyu Mahallesi'ne götürülmesine izin vermemesi öfkeyi daha da büyüttü.

Polis, cenaze törenini engelleyebilmek için Armutlu Mahallesi'nin tüm giriş-çıkışlarını kontrol altına alırken yüzlerce polis, TOMA'lar, Akrepler ile abluka her geçen gün artırıldı.

Polisin yasakçı tutumu üzerine cenaze töreni için eylemli bekleyiş başladı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada Armutlu Mahallesi'nde bekleyiş sürüyordu. Yüzlerce kişi Hasan Ferit için Armutlu Mahallesi'nde yağmurun altında eyleme devam ediyordu.

Hasan Ferit için yapılan eylemlerde çetenin devletle işbirliği teşhir edilerek "Katil devlet hesap verecek!", "Çeteler vuruyor polis koruyor!" sloganları sıkça atıldı. Eylemlerde kitle desteği de eksik olmadı. Battaniye, kıyafet, yağmurluk, yemek gibi Armutlu'daki kitlenin ihtiyaçları gelen desteklerle karşılandı.

Devletin kitlesel sahiplenmeye duyduğu tahammülsüzlükle cenaze törenini yasaklaması karşısında ortaya konulan irade sonucu tören direnişe evrildi. İki gün boyunca polis barikatının önünde sabahladı. Yapılan eylemlerle yasak protesto edildi. Hasan Ferit'in ailesi direniş iradesini "ne olursa olsun cenazemizi Gülsuyu'na götüreceğiz" diyerek gösterdi.

Emekçilerden savaş tezkeresine hayır!

Suriye'ye emperyalist saldırı için gündemleştirilen tezkerе, İzmir ve Kayseri'de yapılan eylemlerle reddedildi.

Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin temel vurucu gücü olarak hareket eden Türk sermaye devleti tezkerеyi gündemine aldı. Tezkerenin mecliste görüşüleceği açıklamalarının ardından, emekçiler sokaklara çıktı. Halkların kardeşliğinin haykırıldığı eylemlerde, Suriye'ye gerçekleştirilecek operasyonlar ve çıkacak olan saldırı tezkeresi reddedildi.

İzmir

İzmir'in birçok yerinde toplanmaya devam eden halk forumları, Alsancak İskele ve Karşıyaka forumlarının çağrısı, İzmir Dayanışması'nın da katılımıyla 1 Ekim'de eylem gerçekleştirdi.

Alsancak Sevinç Pastanesi önünde toplanan kitle sloganlar eşliğinde Talat Paşa Caddesi'ni trafığe kapatarak Konak Meydanı'na yürüdü.

En önde "Halk Forumları" imzalı pankart, arkasında ise Gündoğdu Karşıyaka Forumu ve İzmir Dayanışması'nın "Suriye'de emperyalist savaşa hayır!" şiarlı pankartları yer aldı. gerçekleştirilen yürüyüşe, Gülsuyu'nda çeteler tarafından katledilen Hasan Ferit Gedik damgasını vurdu. Yol boyunca devletin çetelerle işbirliğinin teşhiri yapılarak Hasan Ferit Gedik sloganlarla anıldı.

Ayrıca yürüyüş boyunca sık sık Haziran Direnişi'nde katledilenler anılarak, 'aramızda' diye haykırıldı. Gezi tutsaklarının da unutulmadığı yürüyüşte AKP'nin açıkladığı demokratikleşme paketi de teşhir edildi.

Valilik önüne gelindiğinde okunan basın açıklaması

ile devletin emperyalist savaş politikaları teşhir edildi ve "tezkereye geçit vermeyeceğiz!" denildi.

Açıklamanın ardından devletle işbirliği içerisinde bulunan ve özel olarak devlet tarafından devrimcilere karşı kullanılan çetelerin Gülsuyu'nda katlettiği Hasan Ferit Gedik ve Haziran Direnişi'nde katledilenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Kayseri

KESK Kayseri Şubeler Platformu'nun çağrısı üzerine biraraya gelen emekçiler 2 Ekim'de eylem yaptı. Yapılan eylemde basın metnini KESK Kayseri Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü U. Sedat Ünsal okudu.

Tezkerе sürecine değinen Ünsal şunları söyledi: "AKP, emperyalizm güdümlü politikalarla ülkemizi iç savaşın kirli üssü haline getirdi. İnsanların kalbini söken cihadist çetelerin ortaklığını yapan AKP, şimdi de sözde insanlık ve vicdan adına, askeri müdahale çağrılarını yapıyor. Ve bu askeri müdahalenin yasal zeminini oluşturmak için meclise tezkerе sunmuştur. Biz emek ve demokrasi güçleri Suriye'ye askeri müdahaleyi meşru gösterecek, ülkemizi emperyalist savaş cephesinin içine sokacak bütün adımlara karşı demokratik tepkimizi göstereceğiz. Suriye ile ilgili tezkerenin bir an önce geri çekilmesi Suriye'de taraflar arasında kalıcı bir barışın sağlanması için her türlü çabanın gösterilmesini istiyor. Tezkereye hayır diyoruz."

Eyleme BDSP ve HDK destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir - Kayseri

Reyhanlı'yı El-Kaide üstlendi

Hatay Reyhanlı'da 50'den fazla kişinin ölümüne neden olan saldırıların üzerinden 4 aya yakın bir süre geçerken El Kaide kolu Irak ve Levant İslam Devleti (ISIL), saldırıyı üstlendi.

Gerici-dinci çeteler Suriye'de gerçekleştirdikleri katliamları Türkiye topraklarına taşımış, iki ayrı bombanın arka arkaya patlaması sonucu onlarca insan katledilmişti. Sermaye hükümeti AKP, saldırıların arkasında Suriye devleti olduğunu iddia ederek savaş çığırkanlığına malzeme yapmaya çalışmıştı.

Fakat aylar sonra El Kaide çetelerinin Suriye'deki kolu olan Irak ve Levant İslam Devleti (ISIL) isimli gerici çete bir bildirisinde saldırıları gerçekleştirdiğini ifade etti.

Odatv'nin yer verdiği habere göre, gerici çete konuya dair açıkladığı bildirisinde Türk hükümetini, Bab'ul Hava ve Bab'ul Selam sınır kapılarını açmaması durumunda yeni intihar saldırıları düzenlemekle tehdit ediyor.

"Aslanlarımız İslam toprakları üzerindeki Türk devletine iyilik mesajını iletmek ve burayı kafirlerden temizlemek için hazırlar" ifadelerine yer verilen çete bildirisinde Reyhanlı ve Cilvegözü Sınır Kapısı'nın Suriye tarafındaki Babel Hava Kapısı'nda yaşanan patlamalar üstlenildi. Birçok katliamın altında adı olan bu gerici çete Suriye'ye yönelik emperyalist saldırı politikaları için uzun süredir destekleniyor. Fakat çeteler artık daha fazla destek ve imkan için tehditler savuruyor.

Suriye sınırını boylu boyunca çetelerin hizmetine açan, her türlü yardımın sağlanması için genelgeler yayınlayan AKP hükümeti, her ne kadar Suriye devletini suçlasa da saldırının gerici çetelerin gerçekleştirdiğini biliyordu. RedHack TSK istihbarat belgeleri ile bunu deşifre ettiğinde Utku Kalı isimli bir eri tutuklayarak gerçeği örtbas etmeye çalışmıştı. Utku Kalı casusluk iddiası ile halen tutuklu bulunurken Redhack'in yayınladığı belgelerle gerici çetelerin eylem hazırlığında olduğu, Suriye'ye giriş çıkış yaptıkları rapor edilerek katliamın geldiği görülüyordu.

Sermaye hükümeti AKP'nin savaş çığırkanlığına dolgu malzemesi yapmaya çalıştığı Reyhanlı ve sınır kapısındaki bombalı saldırılar, başta bölge halkı olmak üzere, ülkenin geniş bir alanında yapılan eylemlerle katliam lanetlenmiş, halkların kardeşliği şiarları yükseltilmişti. Hatay'daki eylemlerle bölgedeki çeteciler teşhir edilerek AKP'nin oyunu boşa düşürülmüştü.

Kapsamlı yıkım saldırıları kapıda!

AKP iktidarı, meclisin açılmasıyla birlikte işçi sınıfını hedef alan saldırılara hız vermeye hazırlanıyor. Başta kıdem tazminatının fona devri olmak üzere, taşeron ve esnek çalışmanın önündeki engelleri kaldıracak olan kapsamlı saldırı programının Ekim ayı sonunda tamamlanacağı ve Tayyip Erdoğan'a sunulacağı belirtiliyor.

Yeni Yasama Yılı Resepsiyonu'nda konuşan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik konuyla ilgili olarak şunları söyledi: "Sendikalar da çalışıyor, işverenler de çalışıyor. Çalışma Meclisi'nde bunlar tartışıldı. Tekrar nihai olarak taraflarla bir görüşeceğiz. Biz de mutfakta çalışmamızı, bürokrasi ve bütün bakanlıklar ile yaptık. İşçi ve işveren taraflarıyla görüşeceğiz, sonra Başbakan'a sunacağız".

Kıdem tazminatı hakkı yine hedefte!..

Hatırlanacağı gibi, geçtiğimiz yıl AKP şefi Tayyip Erdoğan kıdem tazminatının fona devri üzerinden önce "böyle bir çalışmamız" yok demiş, ardından ise AKP hükümeti kıdem tazminatının fona devrini taşeron işçileri hedef alan yasal düzenleme ile birlikte tekrar gündeme getirmişti. Önceki gün Faruk Çelik tarafından yapılan açıklamalar ise, meclisin ilk işinin kıdem tazminatı hakkının gaspı da dahil olmak üzere bir dizi saldırıyı hayata geçirmek olduğunu gözler önüne serdi.

Resepsiyonda konuşan Çelik, işçi sınıfına Feniş'te yaşananları örnek vererek adeta ölümü gösterip sitmaya razı etmeye çalıştı. Her türlü olanağı Feniş patronuna sunan, bunun karşısında direnişçi Feniş işçilerine kulak tıkayan ve tek bir adım dahi atmayan Faruk Çelik, kıdem tazminatının fona devrini haklı göstermek için arsızca Feniş sürecinden örnek vermeyi de ihmal etmedi. Bakan Çelik konuyla ilgili olarak şunları söyledi: "Bugün bana işverenler geldi, 'ne olur, o kıdem tazminatından bizi kurtarın' dedi. Niye? Ödememek için değil. İşçiler de aynı şeyi söylüyor. Bugün, Gebze'de bir fabrika kapanmış, 630 işçi tazminat alamamış. Adam, '17 günüm kaldı emekliliğe.' 110 bin lira tazminat alacakmış, dün itibari ile bitti. 20 yıl çalışmış, bugünü beklemiş, şimdi patron 'iflas ettim' diyor. Sürdürülebilirliği kalmayan bir sistemle karşı karşıyayız, hem işçi açısından hem de işveren açısından."

Taşeronlaştırma ve esnek çalışma yasal güvenceye alınıyor

İşçi sınıfının mevcut örgütsüzlüğüne ve bilinç düzeyindeki geriliğe yaslanarak kıdem tazminatı hakkının gaspı sürecine hız vermeye amaçlayan AKP iktidarı, önümüzdeki günlerde çok daha kapsamlı bir

yıkım programını devreye sokmayı amaçlıyor.

Bunların en başında ise kuralızsızlığı kural haline getiren esnek çalışma düzenlemeleri yer alıyor. Yine taşeron çalışmanın yasal zeminlere kavuşturulması da yeni saldırı paketinde ilk sıralarda yer alıyor.

Aynı konuşması içerisinde saldırının kapsamına dair işaretler veren Faruk Çelik, Ekim ayının sonunda Tayyip Erdoğan'a vermeyi hedefledikleri saldırı programına dair şunları söyledi; "Kamuda 600 bin taşeron işçisi var. Kamudaki yargı kararlarından yalnız Karayolları ile ilgili olanın yükü 1,5 milyar lira. Bu olay kamu açısından da özel sektör alt-işveren açısından da işçiler açısından da ciddi hak mahrumiyetleri ve ciddi sorun oluşturan bir alan. Onun için çözülmesi lazım. Yarın seçim olsa, bugün çözmek lazım, o kadar acil bir olay. Taraflar, bu boyutuyla bazıları yaşamadığı için bilemiyorlar ama sorun büyük. Sendikalar da çalışıyor, işverenler de çalışıyor. Bizim, Ekim'in son haftasında Sayın Başbakan'a takdim etmemiz gerekiyor bu konuları. 'Neye uzlaştık, neye uzlaşmadık' diye. Yalnız kıdem değil, bunlar çok kapsamlı yasalar. Taşeronun çalışma koşulları var, kadınların çalışma izinleri var, o izinlerde meydana gelen boşluğun doldurulması, esnek çalışma modelleri var, uzaktan çalışma gibi. Bunlar bir bütün."

Sermaye tam kölelik dayatıyor

Faruk Çelik'in açıklamalarından da anlaşılacağı gibi, hazırlıkları süren saldırı programı ve yasal düzenlemeler bütünlüklü. Özetle işçi sınıfı birbirini tamamlayan kapsamlı bir kölelik dayatması ile karşı karşıya.

Saldırı programının öne çıkan başlıkları kıdem tazminatı hakkının gaspı ve taşeron köleliği olsa da bununla sınırlı değil. Faruk Çelik'in sözleri bu açıdan malumun itirafı niteliğinde. Zira bu iki temel saldırıyı uzaktan çalışma, yarı zamanlı çalışma, kiralık işçi, Özel İstihdam Büroları vb. saldırılar tamamlıyor.

Yıkım saldırılarını durdurmak için mücadeleye!

Sermayenin bu kapsamlı saldırılarının işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarını daha da çekilmez kılacağı açık. Bununla sınıf ve emekçi kitlelerde öfkeyi ve mücadele isteğini mayalayacağından ve hareketli günlerin çok uzak olmadığından kuşku duymamak gerekiyor.

Öncü işçiler, devrimci, ilerici güçler ve emekçi kitleler bu bakışla sermayeye karşı diş diş bir mücadele hazırlığına girmelidir. Zira bu kapsamlı saldırılar ancak böylesine bir mücadeleyle geri püskürtülebilir.

Hava-İş eylemine polis saldırısı!

Türk Hava Yolları'nda grevde olan Hava-İş Sendikası'na üye işçilerle 29 Eylül'de yapılan dayanışma eylemine polis saldırı. THY Greviyle Dayanışma Komitesi bileşenleri saldırıya rağmen çoşkulu bir atmosferde grev nöbetinin tutulduğu alana yürüdüler. Alanda Hava-İş Sendikası Başkanı Atılal Ayçin ve grevci bir işçi tarafından, yapılan destek için ayrı ayrı teşekkür konuşması yapıldı. Komite adına yapılan açıklamada ise dayanışmanın süreceği belirtildi. Açıklamaların ardından Grup Emeğe Ezgi'nin söylediği marşlar ve türküler eşliğinde halaylar çekilerek eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kuruş'luk performansa protesto

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi bahçesindeki havuzlu parkta biraraya gelen sağlık emekçileri, 2 Ekim'de açıklama yaptılar. Açıklamada, Sağlık Bakanlığı'na bağlı başka hastanelerde performans ödemelerinin 100-500 lira olduğu, fakat İstanbul ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Haseki Kardiyoloji ve Onkoloji Enstitüsü çalışanlarına ise 40-50 kuruş olarak yatırıldığı belirtilerek açıklama şu sözlerle bitirildi: "Buradan hastane yönetimine sesleniyoruz, hastanenin zarar etmesinin sorumluluğu çalışanlara yıkılarak performans ödemelerinin 40-50 kuruşa indirilmesini asla kabul etmiyor ve performans olarak hesabımıza yatan Kuruş'ları Başhekimliğe iade ediyoruz."

Açıklamanın ardından, Başhekimliğe verilmek üzere hazırlanan bağış kutusuna Kuruş'lar atıldı. Yapılan bu açıklamanın bir uyarı olduğu söylendi, aynı durumla yine karşılaştıklarında üretimden gelen gücün kullanılacağı belirtildi. Eylem sloganlarla sonlandırıldı.

“Haklarımızı sokakta kazanacağız!”

Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman, geçtiğimiz günlerde toplanan Çalışma Meclisi’nden yansıyan tabloyu gazetemize değerlendirdi...

Öncelikle Çalışma Meclisi’nde işçilerin ve işçi temsilcilerinin önünde yine bir oyun oynandığını söylemek gerekir. Çalışma Meclisi’nin bugünkü planı, kıdem tazminatının fona devredilmesini, taşeron çalışmanın yaygınlaştırılmasını, özel istihdam bürolarının açılmasını toplum nezdinde meşrulaştırmaktır. Yine salonda işçilerin hiçbir talebi sonuç bildirgesine yansımamıştır. Gerek Tayyip Erdoğan’ın konuşması, gerek sonuç bildirgesi yine emekçilerin çalışma yaşamından bihaber, sermayenin taleplerinden bir o kadar haberdar içeriğe sahipti.

Enerji sektöründe taşeron çalıştırma biçimi, hem güvencesizliğe ve hak gasplarına dayanak oluşturmak için hem de özelleştirmelerin ön basamağı olarak kullanıldı. Devlet kadrosunda çalışan işçilerin yerine özellikle son 10 yıl içerisinde taşeron çalıştırma biçimiyle işçi alındı. Yüksek ve orta gerilimli işler de dahil tüm enerji sektörü taşeron çalıştırma biçimine teslim edilmekte bir mahsur görülmedi. Bundan kaynaklı sürekli işten çıkarma, işten çıkarma tehdidiyle baskı altında işçi çalıştırma, sürekli işçi sirkülasyonu ile enerji sektörünün mevsimlik işçi çalıştırma mantığına teslim edilmesi yöntemleri uygulanabilir hale geldi. AKP’nin bu savurganlığı ise başta güvencesizliği kalıcı hale getirirken, işin niteliksiz yapılmasına ve iş kazalarına davetiye çıkarmıştır. Her taşeron çalıştırma biçiminde olduğu gibi enerji sektöründe de kısa süreli usulsüz ihalelerin yapılması, maaşların eksik ve geç yatması, sigortaların eksik yatırılması gibi birçok sorun gün yüzüne çıkmıştır. DİSK Enerji-Sen sendikamızın çatısı altında bir çok yerde taşeron çalıştırmanın yasak olduğunu ispatlayan yargı kararları çıkarttık. Hiçbir tanesi uygulamaya geçirilmedi. Diğer taraftan Çalışma Bakanlığı taşeron işçilerin üyeliklerini saymıyor. DİSK Enerji-Sen sendikamızın üyesi toplam 290

görünmekte. Oysa sadece Diyarbakır’da 350 tane taşeronda çalışan üyemiz var. Ne zaman ki örgütlü mücadele ortaya çıkmış, o zaman taşerondan kaynaklı bu sorunlar nispeten çözülmüştür.

Kıdem tazminatının fona devredilmesi senelerdir gündeme getiriliyor. Bir kere Türkiye’de fon tecrübelerinin tamamı kötü tecrübelerdir. İşsizlik fonundan işsizler yararlanamaz, deprem fonundan depremedeler yararlanamaz. Kıdem tazminatı fonundan da muhtemelen hak edenler bundan sonra yararlanamayacak. Taşeronlar bahane edilerek kıdem tazminatı fonu tüm emekçilere dayatılmak isteniyor. Ve ilk çıkan taslaktan itibaren fon olayı bir çok hak gaspını de beraberinde getirecek. Kıdem tazminatının emekçiler gözünde iki tane anlamı vardır. Bir tanesi işsiz kaldığında veya iş değiştirirken idare edecek kadar bir birikimdir, ikincisi ise emekçinin emekli olduğunda işi bırakırken kendisini güvence altında hissedeceği toplu parasıdır. Kıdem tazminatının fona devredilmesi kısmen var olan o güvencenin de ortadan kaldırılması demektir. Şimdilerde çalışma bakanı taşeron çalıştırma biçiminin işçi için dezavantajlarını fonun bahanesi olarak sunuyor. Gerçekten emekçiler düşünüüyorsa taşeron çalıştırma ortadan kaldırılmalı. Ama biz biliyoruz ki kıdem tazminatının fona devredilmesi de taşeron ilişkisinin yaygınlaştırılması da, özel istihdam bürolarına geçici iş ilişkisi kurma yetkisinin verilmesi de AKP’nin güvensizleştirme stratejilerinin bir parçasıdır. Taşeron işçiler bu kadar çok düşünülüyorsa, taşeron işçilerinin sendikalaşması önündeki barajlar kaldırılmalıdır. Keza taşeronda çalışan işçiler yasalarda olan haklarını dahi örgütlenmeden, sokağa çıkmadan alamamaktadır. Biz biliyoruz ki bu haklar bize bahşedilmeyecek ama biz bu haklarımızı gasp ettirmeyeceğiz. Haklarımızı sokakta kazanacağız.

DHL’de cinsiyetçi saldırı

Esenyurt’ta kurulu bulunan taşımacılık şirketi DHL’de kadınlara yönelik gerici uygulamalar gündemde. DHL’de çalışan kadın emekçiler şirket yöneticilerinin gerici tutumlarına karşı dururken, yaşanan olayla ilgili Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) bir açıklama yaptı.

Esenyurt BDSP’nin açıklamasını yayınlıyoruz:

DHL’de ortaçağ zihniyetine ilk yumruğu işçi kadınlar vuracak...

TÜMTİS Sendikası’nın örgütlendiği DHL Lojistik’te yüzlerce taşeron işçi çalıştırılıyor. Esenyurt bölgesinde yeni açılan DHL depolarında ise işçiler aylardır izin yapmaksızın günlük 15 saati bulan çalışma temposuyla çalıştırılıyorlar. İşçilerin sürekli mesai yapılmasına karşı oluşan tepkilerini, DHL sermayedarı işten atma tehdidi ile sindirmeye çalışıyor.

Taşeron işçilerin örgütsüz ve iş güvencesinden yoksun oluşundan faydalanan DHL sermayedarı, sömürü zincirine sürekli yeni bir halka ekliyor. Almanya merkezli lojistik devi DHL Lojistik’in İstanbul Esenyurt’taki depolarında ayrıca, kadın işçilere yönelik gerici ve cinsiyetçi uygulamalar da hız kazandı.

Kadın işçiler, makyaj yapmamaları yönünde sürekli uyarılara maruz kalırken “erkeklerin çalıştığı bir ortamda makyaj kabul edilemez, depoda kadın erkek bir aradasınız” türünden gerici söylemler kullanılıyor. Kadın işçilerin bedenlerine yönelik bu saldırıya, DHL’nin baskıcı uygulamalarına karşı, normalde makyaj yapmayanlar da dahil kadın işçiler işe makyajlı gelerek yanıt verdiler.

DHL Lojistik’te kadın emekçilere yapılan gerici baskı ve taşeron köleliğiyle sömürünün daha da katmerli hale gelmesine dur diyebilmek için işçilerin bireysel tepkilerden ziyade taban örgütlenmeleri oluşturarak, buldukları çalışma alanlarını sermayeye karşı bir direniş mevzisi haline getirmeleri gerekmektedir.

Taşeron işçilerin kadroya alınması ve insanca çalışma koşulları talepleriyle kadın-erkek omuz omuza yürütülecek bir mücadelenin en önünde kadın kimliklerine yönelik saldırıya başkaldıran işçi kadınlar yer almalıdır.

Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

01 Ekim 2013

Bursa Emek Forumu'nda direniş ruhu

Bir süredir çalışmalarını yürütülen Bursa Emek Forumu, 29 Eylül günü gerçekleştirildi.

Baro Lokali'nde yapılacak olan forum havanın güzel olması nedeniyle Gezi ruhuna uygun olarak Heykel'deki amfityatroya alındı. Direniş ruhunun hakim olduğu foruma 200'ü aşkın kişi katıldı. Forumda yapılan konuşmalar çevrede oturanların da ilgisini çekti. Direnişçi işçilerin de konuk olduğu foruma işçiler enerjilerini kattılar.

Bursa Emek Forumu, hazırlık komitesi adına moderatörün yaptığı konuşmayla açıldı. Emek Forumu düşüncesinin nasıl ortaya çıktığı ifade edildi.

Ardından ilk sözü Volkan Yaraşır aldı. Haziran Direnişi'nin birdenbire patlak vermediğini belirterek arka planını ele aldı. Kapitalizmin krizinden bahsederek bunun dışavurumu üzerinde durdu. Bu noktada Avrupa ve Ortadoğu'daki neoliberal saldırılar karşısında işçi sınıfının yaygın eylemlerinden örnekler verdi. Haziran Direnişi'nin bu dinamikler üzerinden yeşerdiğini söyledi.

Geleneksel proletarya olarak tanımlanan sanayi proletaryasının örgütlenme sorunu olduğunu belirterek Gezi Direnişi'ne örgütlü katılımının zayıf olduğunu söyledi. Bunu da sendikal bürokrasinin işçi sınıfını bloke etmesine bağladı.

Konuşmasının diğer bölümünde Kürt özgürlük hareketiyle işçi sınıfı arasında bağ kurmak gerektiğine değindi.

Bursa'nın bir işçi kenti olduğunu belirten Yaraşır, Bursa gibi 6-7 kentin daha olduğunu söyledi. Gezi Direnişi'nin siyasal olarak merkezi olan kentlerle buralar arasındaki dinamikleri birleştirmek gerektiğini ifade etti.

Tüm bunlardan sonra işçi sınıfının önderliğindeki bir devrimin Ortadoğu, Ön Asya, Doğu Avrupa'da gelececek bir devrimin ön ayağı olabileceğini söyledi.

Ardından sözü alan Arzu Çerkezoğlu, Gezi sürecini 2 temel olgu üzerinden açıkladı. Birincisini kapitalizmin yapısal krizi olarak tanımladı. İkincisinin de AKP'nin yönetimdeki beceriksizliği olduğunu belirtti. Gezi Direnişi'nin neo-liberalizme karşı sınıfsal bir isyan olduğunu sözlerine ekledi. Bundan sonra hiçbir şeyin Haziran Direnişi'nden öncesi gibi

olmayacağını söyledi.

Kazova işçisi: "İşgal et, diren, üret!"

İkinci bölümde ilk sözü Kazova işçisi aldı. Fabrikayı işgal ettiklerinde fabrikanın ne durumda olduğundan bahsetti. Fabrikada üretime yeniden başlama koşullarını nasıl sağladıklarını, çalışamaz haldeki makineleri onardıklarını anlattı. Ürettikleri malların kendileri tarafından bir defile ile tanıtıldığını söyledi. Aynı zamanda fabrikada sosyal bir ortam oluşturduklarını, burada film gösterimleri gibi etkinliklerde bulduklarını sözlerine ekledi. Bu süreçteki sloganlarının "işgal et, diren, üret!" olduğunu belirtti.

Feniş işçileri: "Her yer Feniş, her yer direniş!"

Ardından Feniş işçileri adına işyeri temsilcisi söz aldı. Fabrika işgalinden önce ücretlerinin geç ödenmesine karşı üretimden gelen güçlerini kullandıklarını ve üretimi durdurduklarını belirten işçiler, bugünkü direnişlerinin buralardan doğduğunu söylediler. Feniş patronu Aloğlu'nun hammadde alamaması dolayısıyla siparişlerini yetiştiremediği bahanesiyle fabrikayı kapatmak istediğini söyleyen Feniş işçileri, 400'ü aşkın işçinin kıdem ve ihbar tazminatları verilmeden işten çıkarıldığını belirtti. Alacakları için fabrikayı işgal ettiklerini, aynı zamanda fabrikayı bir yaşam alanı olarak kullandıklarını söyleyen Feniş direnişçileri 24 saat burada nöbet tuttularını belirttiler. Bu süreçte Aloğlu holdingin önünde eylemler yaptıklarını, yol kesme gibi eylemlerle seslerini duyurmaya çalıştıklarını, diğer yandan da Ankara'da bürokratik görüşmelerin sürdüğünü söylediler.

Bursa'daki TÜMTİS işçilerinin grevi adına da TÜMTİS Bursa Şube Başkanı Özdemir Arslan konuştu.

Forum bölümünde ise pek çok kişi söz aldı. Çalışma yaşamındaki sorunların ele alındığı konuşmalar yapıldı. Ataması yapılmayan öğretmenler de kendi sorunlarından bahsetti. Savaş tezkeresinin çıkarılmak istendiğine dikkat çekildi. Forumu örgütleyen komitenin devamlılığının önemli olduğu ve bunun Emek Dayanışması ismiyle yoluna devam etmesi gerektiği belirtildi. Forumda lise ve üniversite öğrencileri de söz aldı. Ayrıca Berkin Elvan da unutulmadı.

Forumda şu kararlar alındı:

* Emek Forumu Komitesi forumdan yeni katılımlarla genişlerken, platform Emek Dayanışması adıyla çalışmalarını sürdürecektir. Önümüzdeki dönem için çalışma başlıkları oluşturulacaktır.

* İlk olarak grevin eşliğinde olan Leroy Merlin işçilerine greve çıkacakları gün dayanışma ziyareti örgütlenme kararı alındı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Ankara İşçi Okulu'nda 2. gün

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından "İşçi sınıfı ideolojisi ile buluşuyor" çağrısıyla gerçekleşen İşçi Okulu'nun 2. programı 29 Eylül'de gerçekleşti.

İlk olarak "Türkiye'de işçi hareketi tarihi" başlıklı sunum gerçekleşti. Bu sunum çerçevesinde Osmanlı'dan günümüze kadar Türkiye'de sınıf hareketi tarihi özetlendi. Türkiye'de kapitalizmin gelişimi ekseninde ele alınan sunum çerçevesinde; burjuvazinin işçi sınıfına yönelik saldırıları, sol hareket ve sınıf ilişkisi, sınıfın örgütlenme deneyimleri ele alındı. Sunumun ardından yapılan tartışmada ise, tarihsel sürecin köşe taşlarına ilişkin ayrıntılı tartışmalar yapıldı.

3 saati aşkın sunumun ardından ara verildi. Peşisıra "İşçi sınıfının tarihsel devrimci misyonu" başlıklı sunuma geçildi. Bu başlık ekseninde kapitalist sömürüye karşı verilen mücadelede işçi sınıfının özel rolünün nereden kaynaklandığı ve bu tarihsel görevini nasıl yerine getirebileceği ele alındı. Sunumun ardından konuya dair güncel tartışmalar yaşandı. İşçi sınıfının değişen yapısı, işçi sınıfının tarihsel misyonu ekseninde örgütlenme sorunu, Gezi Direnişi ve işçi sınıfı üzerine tartışmalar yapıldı.

İşçi Okulu'nun bir sonraki programı 6 Ekim günü devam edecek. 6 Ekim günü "Savaş, anti-empyralist mücadele ve işçi sınıfı" ve "Kürt sorunu ve işçi sınıfı" başlıkları ele alınacak.

Kızıl Bayrak / Ankara

Adana'da kreş talebiyle eylem

KESK Şubeler Platformu ücretsiz kreş hakkı için 29 Eylül'de Adana'da eylem yaptı. Son bir haftadır basın açıklamaları ve işyerlerinde kokart takarak kreş gündemli çalışma yürüten KESK Adana Şubeler Platformu, 28 Eylül Cumartesi günü de "İşyerimizde ücretsiz kreş istiyoruz" talepli bir eylem gerçekleştirdi. İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasını SES Adana Şube Kadın Sekreteri Gülistan Atasoy okudu. KESK üyeleri eyleme çocuklarıyla birlikte katıldı.

Basın açıklamasında kreş ve çocuk bakım hizmetinin temel sosyal bir hak olduğuna dikkat çekilerek, hükümetin kreşler ile ilgili bir düzenleme yapacaksa öncelikle kamuda var olan kreşleri kapatmaktan vazgeçmesi gerektiği belirtildi. Çocuk bakımının sadece kadınların değil, ebeveynlerin ortak sorumluluğu olduğu vurgulanan açıklamada, kreş ve ebeveyn haklarının düzenlenmesine ilişkin tartışmaların yalnızca kadınlar üzerinden yürütülmesine itiraz edildi.

Basın açıklaması taleplerle son buldu. Eyleme Adana Emekçi Kadın Komisyonu da katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Feniş işçileri kazanacak!

Feniş işçileri, holding önünde ve fabrikada mücadeleyi büyütüyor. Direniş 3. haftasını bitirirken işçiler her yeri eylem alanına çeviriyor.

Feniş'in direnişçisi işçiler, yapılan ziyaretlerle yalnız bırakılmıyor. İşçilerin aileleri, sınıf kardeşleri ve dostları yaptıkları destek ziyaretleri ile işçilere moral oluyor, direnişle dayanışmayı büyütüyor. Bu hafta ayrıca Volkan Yaraşır'ın ziyareti ile direnişin kazanımı için gerekli olan, bir eğitim çalışması da yapıldı.

Direniş kararlılıkla sürüyor...

Direnişteki Feniş işçileri, Mecidiköy'de bulunan Feniş Holding binası önünde 26 Eylül'de dönüşümlü olarak oturma eylemi başlattı. Sabah itibari ile başlayan eylem 17.00 civarlarına kadar sürdü. Pankartları ve yapılan konuşmalarla yaşanan gelişmeler anlatılarak, haklarını alana kadar mücadeleye devam edeceklerini dile getirdiler.

Feniş direnişinde günler ilerledikçe yeni gelişmelerle karşı karşıya kalınıyor. 27 Eylül'de sabah saatlerinde eski memurlardan biri Feniş müşterilerine ilişkin evrakları fabrikadan kaçırmaya çalışırken yakalandı. Arabasının aranması sonucunda yapılan işlerin çözümleri ile birlikte evraklar bulundu.

Patron avukatı ile yapılan görüşmeden beri protokol imzalamak için sendika avukatı ile patron avukatı arasındaki görüşmeler sürüyor. Gönderilen protokol maddeleri üzerinden hemfikir olunması durumunda protokol imzalanacak.

27 Eylül'de öğlen yemeğinden sonra Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç tarafından işçilere bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada, Sedat Aloğlu'nun Ankara'da Çorum Milletvekili ve TBMM İdare Amiri Salim Uslu, Hak – İş Konfederasyonu Genel Başkanı Mahmut Aslan, Çelik-İş Sendikası Genel Başkanı Cengiz Gül, Çelik-İş Sendikası Genel Sekreteri Yunus Değirmenci'yle görüşme yaptığı ifade edildi.

Protokol için yapılan görüşmede alacakların tahsili için haciz işlemine anlaşılabilirdiği ama haciz işleminin

yapılıp paraya dönüştürülmesinin kısa vadede yapılmasını patronun istemediği, bu noktada görüşme yapılacağı, anlaşamadığı takdirde Pazartesi günü başka yöntemlerle haczin en kısa zamanda başlatılacağı ifade edildi.

Feniş işçileri direnişini sürdürürken forumlara ve televizyon programlarına katılarak direnmenin önemine vurgu yapıyorlar. Feniş direnişçileri seslerini duyurmak için Ankara'ya heyet gönderdiler.

Feniş işçileri 29 Eylül Bursa'daki Emek Forumu'na ve Hayat TV Ekmek ve Gül programına katıldılar.

Feniş direniş ziyaretlerle büyüyor

26 Eylül'de TKP Feniş işçilerine bir ziyaret gerçekleştirdi. Direnişle dayanışmayı devam ettireceklerini ifade eden TKP'liler ile direniş ile ilgili sohbetler edildi.

Gündüz vardiyası çıkışında ise biraraya gelen DİSK'e bağlı sendikalardan işçiler, temsilciler ve sendika yöneticileri Feniş işçileri ile dayanışmayı yükseltmeye geldiler. Çoğunluğunu Birleşik Metal'e bağlı fabrikalardan gelen işçilerin oluşturduğu ziyaret coşku ile karşılandı.

27 Eylül'de Petrol-İş'te örgütlü Enplast fabrikası işçileri Feniş direnişini ziyaret etti. "Birlik, Mücadele, Dayanışma! / Enplast İşçileri" pankartı ile dayanışma ziyaretine gelen işçiler, "Feniş işçileri yalnız değildir!" sloganları ile fabrikaya girdiler. Feniş işçileri de "Yaşasın sınıf dayanışması!" ile Enplast işçilerini karşıladılar. Feniş ve Enplast işçileri adına yapılan konuşmalarda sınıf dayanışmasının önemi üzerinde duruldu. Yapılan sohbetler sonrasında Enplast işçileri dayanışmayı büyütme sözüyle fabrikadan ayrıldılar.

Eğitim-Sen Gebze Şubesi de işçilerin okula giden çocuklarına verilmek üzere kırtasiye malzemesi getirdi. Ayrıca işçilerden okula giden çocuklarının ihtiyaçları dahilinde kırtasiye malzeme listesi çıkarılması istendi.

Emekçi kadınlardan dayanışma sofrası

28 Eylül'de direnişin destekçisi emekçi kadınların hazırladıkları yiyeceklerle dayanışma sofrası kuruldu. Direnişteki işçilerin birkaçının eşleri, çocukları ve mahalleden kadınlar hazırladıkları yemeklerle fabrikaya doğru yürüdüler. Fabrikanın bahçesinde sofranın kurma çağrısı yapıldı, hep birlikte yemek ve içeceklerin dağıtımı yapıldı.

İşçiler dayanışma için hazırlanan yemekler için emekçi kadınlara teşekkür ettiler. Dayanışma yemeğini organize eden kadınlar adına yapılan konuşmada, dirençliyle direnişe güç katan Feniş direnişindeki kadınlar selamlandı. Direnişin görünmeyen kadınlarının da olduğu, erkek direnişçilerin eşlerini direnişe daha fazla katmak gerektiği belirtildi. Ailelerin, akrabaların, arkadaşların direnişe katılımının önemli olduğu, 6 Ekim Pazar günü fabrika bahçesinde yapılacak etkinliğe ailelerin katılımıyla güçlendirme çağrısı yapıldı ve etkinliğe katılımın güçlü olması için çaba harcanacağı ifade edildi. Geç saate kadar süren sohbetlerin ardından fabrikadan ayrıldılar.

Gündüz yine, İkitelli Atakent Dayanışması'ndan ziyarete geldiler. Yaptıkları forumda Feniş direnişinden bahsedildiğini ifade eden ziyaretçiler, kalabalık bir şekilde direnişin sürmesinin umut verici olduğunu belirttiler. Dayanışmayı sürdüreceklerini vurguladılar.

Cezaevinden dayanışma mektubu

Kocaeli F Tipi Cezaevi'nden tutsak ÇHD avukatlarının da yer aldığı devrimci tutsaklardan mektup geldi. Dayanışma yazıları ve mücadele şiirlerinden oluşan direnişe destek defterini el emekleri ile hazırlamışlar. Mektubu ilgiyle okuyan işçiler cevap yazacaklarını ifade ettiler.

Yaraşır'dan Feniş işçilerine eğitim

Direnşlerin kazanımında eğitim çalışmaları her zaman temel bir faktör olmuştur. Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır'ın 2 Ekim'de Feniş direnişçilerini ziyaret ederek, bir eğitim çalışması gerçekleştirdi. Direnişlerden edindiği deneyimleri Feniş direnişindeki işçilerle paylaştı.

İşçilerin bir sınıf olarak davranmasının önündeki engelleri, sistemin alt kimlikleri nasıl ve neden ön plana çıkardığını, emekçileri nasıl da bencilleştirdiğini ve bu direnişte de bunun nasıl bir faktör olduğunu anlattı. Üst kimlik olan işçi kimliğinin kazanılmasında bu tür direnişlerin önemine vurgu yaptı.

Ardından direnişlerde ve çeşitli hak alma eylemlerinde komitenin öneminin altını çizerek, komitenin nasıl işlemesi gerektiğini de çeşitli örneklerle anlattı. Komiteye ilişkin çeşitli öneriler de sunan Volkan Yaraşır, anlatımının ardından işçilerin çeşitli sorularına yanıt verdi.

Sohbetlerin ardından "Birlik, mücadele, zafer!" sloganı atıldı.

Feniş işçileri için kampanya

Gebze Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Feniş direnişinin sesini işçi ve emekçilere taşımak, dayanışmayı güçlendirmek için imza kampanyası başlattı.

28 Eylül 2013 | Gebze

Emekçilerin yoğun ilgi gösterdiği imza kampanyası ve direnişle dayanışma çalışmaları çeşitli araçlarla sürecek.

Feniş direnişiyile dayanışmaya

28 Eylül'de Eski Çeşme önüne dayanışma standı kuruldu. Standda Feniş işçilerinin yaşadıkları süreci anlatan ve dayanışmaya çağırان bildiriler dağıtıldı.

29 Eylül'de de yaklaşık iki saat açılan masa, "Kıdem hakkımız gasp edilemez... Feniş işçileriyle dayanışmaya!" başlıklı bildiriler bittikten kısa bir süre sonra kaldırıldı.

Sınıf devrimcileri ayrıca aynı gün Mudurnutepe, Erişler, Yavuz Selim ve Beylikbağı'nda yaptıkları afiş çalışmasıyla emekçileri Feniş direnişiyile dayanışmaya çağırdı. "Feniş işçileri hakları için direniyor! Direnen işçilerle dayanışmaya! / BDSP" ozalitleri ve "Kıdem tazminatının gaspına izin verme! Kıdem tazminatı hakkı için direnen Feniş işçileriyle dayanışmaya!" başlıklı duvar gazetesinin asıldığı yerlerde emekçilerle sohbet edildi. Direnişten birçok kişinin haberinin

olduğu gözlemlenirken, mahallelilerden fabrikayı ziyaret ederek destek olmaları istendi.

Feniş işçileri için imza kampanyasına yoğun ilgi

Öte yandan Feniş işçilerinin haklarının karşılanması, kıdem tazminatının fona devredilmesinin durdurulması ve kıdem tazminatını gasp eden patronların cezalandırılması için BDSP'nin düzenlediği imza kampanyası da devam ediyor.

Eski Çeşme önünde iki gün açılan imza masasında yüzlerce imza toplandı. BDSP'liler bir taraftan Feniş direnişine destek olma çağrısı yaparken, diğer taraftan da kıdem tazminatı hakkının gasp edilmemesi için Feniş direnişiyile birlikte mücadeleye çağırıldı. Kıdem tazminatı hakkının kazanılması ve korunması ile ilgili ajitasyon konuşmaları yapılan standda Emekçi Kadın Bülteni ve Kızıl Bayrak tanıtımı da yapıldı.

Direnişin Sesi yükseliyor

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), direnişteki Feniş işçilerine "Sömürüye karşı Direnişin Sesi"nin 4. sayısı ile de seslendi. Sermayenin örgütlü saldırısına karşı işçilerin birliğini güçlendirmeye çağırان, Tariş deneyimine yer veren, Polisan direnişçisi gözüyle Feniş direnişine mesaj ileten, devam eden diğer direnişlere, direnişteki Feniş işçilerinin eylemlerine ve BDSP'nin yürüttüğü dayanışma çalışmalarına yer veren yazılardan oluşan 4. sayı işçilere ulaştırıldı.

Gebze BDSP, işçi ve emekçilere seslenmeye devam edecek.

Kızıl Bayrak / Gebze

Kayseri'de sempozyum hazırlıkları...

"Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu" öncesi temsilciler biraraya geldi. Kayseri'de farklı iş kollarından 24 temsilcinin katılımıyla düzenlenen sempozyum hazırlık toplantısı, sempozyum temsilcisinin açıklamasıyla başladı.

Taşeron işçiliğinin konuşulduğu toplantıda, Türkiye'de olduğu gibi Kayseri'de de taşeron firmaların çoğaldığı, taşeron işçi sayısının hızla arttığı ifade edildi. Toplantıda Suriye'ye yönelik savaş tehditlerinin arttığı bir dönemde gerçekleştirileceğine değinilerek sempozyumun, aynı zamanda emperyalist savaş karşıtı duruşun, işçilerin birliği halkların kardeşliği haykırışının da kürsüsü olacağı belirtildi. Toplantıda sempozyum çağrısının işçi sınıfına taşınmasının önemi üzerinde duruldu. İşyeri toplantıları planlandı.

Bülten dağıtımı

Ağırlıklı olarak "Taşeron İşçiliğine Karşı Mücadele Sempozyumu"na ilişkin yazıların yer aldığı Kayseri İşçi Bülteni Eylül sayısı, önemli işçi servis güzergahları içinde yer alan Belsin, Eskişehir Bağları, Argıncık, Karamete'de ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtıldı. 1000 adet bültenin kullanıldığı dağıtım sırasında işçilerle sempozyumla ilgili bilgi veren konuşmalar gerçekleştirildi.

Ayrıca, Karayolu İşçileri Bülteni, karayolu işçileriyle buluştu. Karayolu İşçileri Bülteni Eylül sayısının dağıtımı tamamlandı. "Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu" çağrısı Karayolları 6. bölge işçilerine ulaştı. Yaklaşık 400 taşeron işçinin bulunduğu karayolları şubelerinde bülten ilgiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Trakya Döküm'de Türk Metal çetesinden itiraf...

Trakya Metal İşçileri Birliği (MİB), Lüleburgaz yolu üzerinde kurulu bulunan Trakya Döküm fabrikasında bildiri dağıtımı yaparken, Türk Metal'e üye işçi temsilcilerinin saldırısına uğradı.

Trakya MİB, tarafından 30 Eylül'de Trakya Döküm işçisine bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Bu sırada Türk Metal çetesinin temsilcileri birbirlerinden güç alarak bu dağıtımı engellemeye çalıştı. Bu arada arbede yaşandı. İşçiler araya girdi ve bu hainlerin saldırısını boşa düşürmeye çalıştı. Arbede sırasında temsilciye sarfedilen "patronun köpeğisiniz, işçi düşmanısınız!" sözlerine temsilcinin cevabı ise çok samimiydi; "evet patronun köpeğiyim, işçi düşmanıyım!"

Trakya MİB, şunu ifade etti: "İşyerlerimizde söz, yetki ve karar hakkının biz işçilerde olduğu komitelerimizde birleşelim. Türk Metal çetesine ve uşaklık ettiği sermayeye karşı hak ve özgürlüklerimizi koruyalım. Çocuklarımıza insanca yaşanabilir bir dünya kuralım."

Trakya Metal İşçileri Birliği

MİB MYK Ekim Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve sonuçlar

MİB MYK yaptığı toplantıda hem metal işkolundaki gelişmeleri hem de tüm işçilere yönelik hazırlanan kıdem tazminatı gaspı gündemini değerlendirerek mücadele yol ve yöntemlerini belirledi.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Ekim ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündemi şu başlıklardan oluşturuldu:

- İşkolunun gündemi
- Genel saldırılar ve mücadele
- Feniş direnişi
- Bülten

Bu konu başlıkları üzerine yapılan tartışmaların sonuçlarını özetleyelim.

- İşkolunun gündemi

Toplantıda işkolundaki gelişmeler tablosu üç ana başlık altında değerlendirildi:

1. Genel olarak metal kapitalistleri ve özelde onun yönetici çekirdeğini oluşturan MESS cephesinden durum ele alındı. Yapılan değerlendirmelerin ortak noktası, sömürücü asalakların ağır sömürü koşullarını sürdürmek ve daha da ağırlaştırmak için kesintisiz bir çaba içerisinde olduğu yönündedir. Öyle ki pek çok yerelden ve fabrikadan gelen bilgiler hep bu gerçeğin altını çizmektedir. Kitlese işten atmalar aralıksız sürmekte, ücretler düşürülmekte, taşeronlaştırma yaygınlaştırılmakta, işçilerin üzerindeki iş yükü arttırılmaktadır. Emeğin bu şekilde hoyratça kullanımıyla meslek hastalıkları ve iş cinayetleri kabarmaya devam etmektedir. Bu ağır ve karanlık sömürü tablosunu değiştirmek için sert bir sınıf mücadelesi vermenin dışında da bir çıkış yolu gözükmemektedir. MYK, bu koşullara uygun bir kararlı mücadele ve örgütlenmenin önemini altını çizmiştir.

2. Ne iyi ki işçiler, tüm fiziki ve siyasal engellere rağmen bu koşullarda, mücadele ve örgütlenme yönünde güçlü bir eğilim, yoğun ve yaygın bir hareketlilik göstermektedirler. Bu eğilim kendisini,

birincisi güçlü bir sendikalaşma çabası olarak, ikincisi tek tek işyeri ve fabrikalarda hak mücadeleleri olarak, üçüncüsü de sendikal bürokrasiye karşı yoğun öfke biçiminde ortaya koymaktadır. Bu güçlü mücadele ve örgütlenme eğiliminin arkasında, pek çok etkenin yanında özellikle ağır sömürü koşullarının mücadeleden başka hiçbir yol bırakmaması ile Gezi sürecinin özel bir rol oynadığına inanan MYK, tartışmalarını bu eğilimin somut biçimleri üzerinden sürdürmüştür. Mevcut deneyimler ışığında devam eden tartışmaların sonuçları başlıklar halinde şöyledir:

a. Mevcut halde işçiler, dayanılmaz sömürü koşullarından kurtulmak için çareyi en başta sendikalaşmakta görmektedirler. 7 Kasım tarihinde noter şartının kalkarak sendika üyeliklerinin e-devlet üzerinden yapılması sendikalaşma yönündeki bu isteği daha da büyütecektir. Dolayısıyla buradan çıkarılması gereken öncelikli sonuçlardan birisi bu isteği kucaklayabilmek, özellikle bu isteğin işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinde gerçek bir sıçramaya dönüşmesini sağlayacak tedbirler almaktır. Bu ise her şeyden önce, buna uygun bir konumlanma, olanakların bu bakışla değerlendirilmesi ve inisiyatifli davranmak anlamına gelmektedir.

b. Bu doğrultuda mesafe almak bakımından üstesinden gelinmesi gereken en önemli sorunlarından belki de ilki işbirlikçi Türk Metal çetesini etkisizleştirmektir. Zira bu çete şu sıralar sermaye tarafından her zamankinden de etkili bir biçimde kullanılmaktadır. Baskı ve yıldırma çabalarının yetersiz kaldığı hemen her durumda bu çete işin içerisine sokulmaktadır. Böylelikle büyük bedeller ödemeyi göze alarak harekete geçen işçiler bir de bu çeteyle boğuşmak zorunda kalmaktadırlar. Son zamanlarda yaşanan bir dizi örnekten de görüleceği üzere bu

çeteye sert ve kararlı bir mücadele zorunlu bir hale gelmektedir. Bu mücadele hakkıyla verilmediği ölçüde noter şartının kaldırılmış olmasının işçi sınıfına bir yararı olmayacaktır.

c. Son dönemdeki Bosch, Arabus, Dinex gibi örneklerle de görüleceği üzere Türk Metal çetesinin bu biçimde kullanımı karşısında, sermaye ve onun işbirlikçi çeteleri karşısında Birleşik Metal Sendikası'na egemen yasalılık ve icazetçilikle malül sendikacılık anlayışı iflas etmiştir. Mevcut şartlarda fiili-meşru mücadele anlayışı ve buna uygun bir sendikacılık pratiği gösterilemeden ne bu çeteyi yıkmak, ne de ayakta kalmak mümkün değildir. İşte bu düşüncelerle MYK, icazetçi yasalıcı sendikal anlayışa karşı mücadeleyi daha etkili bir biçimde sürdürecektir.

d. Bu tabloda komite, platform, meclis gibi taban örgütlenmelerinin önemi artmaktadır. Sendikal bürokrasiyi aşmak, işbirlikçileri etkisizleştirmek, sendikaları mücadelenin araçları olarak etkin bir şekilde kullanabilmek ve aynı zamanda mücadele zeminleri olmak üzere, bu örgütlenmeleri daha büyük bir enerji ile gündeme getirmeliyiz. Diğer taraftan da Birliği de bir öncü işçi platformu olarak, metal işçilerinin birleşme zemini olarak kullanabilmeliyiz. MYK bu amaçla tüm birlik bileşenlerini bu zeminleri örgütlemek için daha etkin bir çaba içerisinde olmaya çağırılmaktadır. Bu kapsamda ayrıca "Fabrikada, sendikada söz, yetki ve karar hakkı işçilere!" şiarını öne çıkaran bir faaliyet örgütlenecektir. Bürokrasiyi aşağıdan gelen bir inisiyatifle aşmak bakımından da, "geri çağırma", "profesyonelliğin sınırlanması", "en yüksek sendika yöneticisinin ücretinin ortalama işçi ücretini geçmemesi" gibi talepleri metal işçilerine maledecek bir çalışma yürütülecektir.

3. 2014-2016 MESS Grup TİS sürecinin resmen başlamasına aylar olmasına rağmen, aslında bu süreç önümüzdeki birkaç ay içerisinde üyelikler ve yetki süreciyle fiilen başlamış olacaktır. Esasen örgütlenme ve sürece hazırlanma anlamına gelecek bu süre boyunca taraflar kendi cephelelerinden konumlarını sağlamlaştırmak, rakibini de zayıflatmak için hamleler geliştirecektir. MYK bu düşüncelerden hareketle şimdiden bu sürece Birlik cephesinden düşünsel ve pratik bir hazırlık içerisine girmek gerektiğinin altını çizmiştir. Birlik önümüzdeki toplantılarında önceki dönemin deneyimlerinden de hareketle somut bir planlama yapmayı önüne koymuştur.

4. Feniş direnişini selamlayan MYK, bu direnişin büyük değerinin altını çizerek, Feniş işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için yapılabilecekler üzerinde durmuştur.

- Genel saldırılar

Sermaye, hükümet ve sendika ağalarının işbirliğiyle yıllardır gündemde olan kıdem tazminatının gaspında son aşamaya geldiği görülmektedir. Sermaye ve onun soysuz uşakları bu kez amaçlarına ulaşabileceklerini sanıyorlar. Bunun için "taşeron işçileri de faydalanacak" gibi yalanlar ve "işverenlerle

işçiler oturup anlaşsın" türü oyunlarla tezgahlar kurulmuş, Kumlu gibi yorulan atlar değiştirilerek sendikalarımızın başındaki hainlerle pazarlık masasına oturulmuştur. İşçi sınıfının bu tuzağa düşmesini beklemektedirler. Fakat bu o kadar kolay da değildir. Hükümet, sermaye ve uşakları meydanın boş olduğunu sanıyorlar, ama meydan boş değildir. İşçi sınıfı bu emek düşmanlarına izin vermeyecektir, vermemelidir.

MYK bu düşüncelerle tüm sınıf güçlerini kurulan tuzağı bozmaya, kıdem tazminatına dokunma cüretini gösterenlere karşı üretimden gelen gücün kullanımına varan eylemlerle karşı koymaya çağırılmaktadır.

Bu çerçevede mücadele görevlerini başlıklar halinde şöyle ortaya koyabiliriz:

1. "Taşeron işçiler de yararlanacak" yalanıyla kıdem tazminatı hakkını budayarak onu bir bireysel sigorta haline dönüştürmek isteyenlere karşı mücadelemizi, "Taşeron çalışma yasaklansın!" talebi ve "Kıdem tazminatına dokunma!" tutumu ekseninde örmeliyiz. Böylelikle kıdem konusundaki her türlü pazarlığı reddetmeli, pazarlık masasına oturanları da hain olarak görmeli ve hesap sormalıyız.

2. Bu çerçevede yalanları açığa çıkaran ve gerçekleri anlatan etkili bir aydınlatma ve bilinçlendirme çalışması yürütmeliyiz. Bu amaçla çeşitli materyaller çıkarılabileceği gibi konuyla ilgili söyleşi ve forumlar örgütlenebilir.

3. Mücadeleyi büyütmek hedefiyle sendikali-sendikasız fabrikalarda ve fabrikalar arasında yanyana gelişi sağlamak üzere mücadele komite ve platformları inşa etmeliyiz. Bu amaçla en yakınımızdaki fabrikalardan başlayarak işçi arkadaşlarımızla irtibata geçmeliyiz. Ayrıca konuyla ilgili örgütlenecek toplantıları bu yönde değerlendirmeliyiz.

4. Saldırıya karşı bulunduğumuz her yerde tepkiyi ortaya çıkarmalı ve sokağa çıkmalıyız.

5. Sendikalarımızı harekete geçirmek üzere aşağıdan yukarıya basınç uygulamalı, onları göreve çağırmalı, bu çapta bir hak gaspını durdurmak üzere genel grevi örgütlümeye zorlamalıyız.

MYK tüm Birlik bileşenlerini de bu görevlerin gereklerini yerine getirmek üzere düşünmeye ve davranmaya çağırılmaktadır.

- Bülten

Toplantıda bültenin Ekim sayısının kısa süre içerisinde yayına hazırlamak üzere planlama yapılmıştır.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
2 Ekim 2013

MİB'den Dinex ve Birleşik Metal-İş açıklaması

Metal işçisi eğer örgütlenecek ve Türk Metal tuzağına düşmekten kurtulacaksa bu yasalıcı-beklemeci anlayışın egemenliğine son vermekle mümkündür.

Dinex'te Birleşik Metal-İş örgütlenmesi patron ve Türk Metal çetesinin saldırısıyla karşılaşmış, Birleşik Metal-İş yasal süreci bekleyerek içerdeki üyeliklerini kaybetmişti. Son olarak 28 Eylül günü fabrikadan iki vardiya işten atma tehdidi ile Türk Metal'in Ankara'daki oteline götürülmüş ve üyelik baskısı devam ettirilmişti. Türk Metal çetesi bu süreçte fabrika önünde nöbet tutarak Birleşik Metal-İş yöneticilerinin içeri girmesini de engellemişti.

Dinex'te yaşanan sürece dair Birleşik Metal-İş'in tutumuna ilişkin Metal İşçileri Birliği'nin açıklamasını sunuyoruz.

Dinex'te bir kez daha yasalılık kaybetti...

Çerkezköy'de kurulu bulunan Dinex fabrikasında yaşananlarda olağanüstü bir şey yok. Metal işçisi sadece birkaç ay içerisinde Dinex gibi sayısız deneyim yaşadı. Birleşik Metal-İş'in bin bir zahmetle örgütlendiği fabrikalarda patronlar, Türk Metal silahını kullanıp metal işçisinin elini kolunu bağlıyorlar. İşten atılmalar, yıldırma operasyonları vb. ile Birleşik Metal-İş'i fabrikadan kovuyorlar. Dinex'te de bunlar yaşandı.

Ama Dinex'te olanlar da bir kez daha gösterdi ki, patronlar ve Türk Metal'in her defasında bu kavgadan başarıyla çıkmasının en önemli nedenlerinin başında Birleşik Metal-İş'e hakim icazetçi-yasalıcı anlayış gelmektedir. Dinex'te bu anlayışın rolü bir kez daha net biçimde görülmüştür.

Dinex'te neler yaşandı?

Birleşik Metal-İş yakın zamanda yetkiyi aldığı bu fabrikaya giriş yapamıyor. Çünkü fabrikadaki işçilerin hemen tümünü üye yapıp bakanlığa yetki başvurusundan sonra, patron Türk Metal'i fabrikaya sokarak, baskı ve yıldırma ile işçilerin ezici bir bölümünü Türk Metal'e geçirdi. Kalanları da işten attı. İşte tüm bunlar olup bittikten sonra nihayet

Birleşik Metal-İş'e yetki geldi ve Birleşik Metal-İş yönetimi de yetkili sendika belgesiyle ve işten atılan üyelere de dayanarak fabrikaya yeniden girmeye çalışıyor. Fakat işte bu aşamada da patron ve Türk Metal işbirliği yaparak, dahası polisi de arkasına alarak Birleşik Metal-İş'i fabrikaya sokmuyor. Yasaları çiğneyerek fiili engellemede bulunuyorlar, bunu yaparken de içeride fiili çoğunluk Türk Metal'de argümanına dayanıyorlar. Nitekim geçtiğimiz günlerde bu amaçla yapılan girişim bu işbirliği ile ve böylelikle engellendi.

Asıl sorun yasalılık!

Elbette burada Türk Metal çetesi metal işçisi için tanıdık bir kirli işbirliğinin içerisinde. Fakat öte yandan Türk Metal ve patronun gücünün büyük ölçüde Birleşik Metal-İş'in yasalılığında ileri geldiğini de kabul etmek gerekir. Öyle ki bugün yetki belgesine dayanarak fabrikaya girmeye çalışan Birleşik Metal-İş, patron ve Türk Metal harekete geçtiğinde hiçbir şey yapmamış-yapamamıştır. Bu gerici saldırıya karşı barikat kurmak yerine, "nasıl olsa çoğunluk bizde yetki de bize çıkacak" anlayışıyla suskun kalınmış, izlemekle yetinilmiştir. Sonuç da böylelikle bir kez daha ağır bir faturaya dönüşmüştür.

Patron-Türk Metal barikatını yıkmak için yasalılığı aşmalıyız!

İşte bunun için metal işçisi eğer örgütlenecek ve Türk Metal tuzağına düşmekten kurtulacaksa bu ancak kendi içerisindeki yasalıcı-beklemeci anlayışın sendika üzerindeki egemenliğine son vermekle mümkündür. Aksi halde daha çok Boschlar, Arobuslar, Dinexler yaşanacak... Metal işçisi bin bir zahmetle kazandıklarını kolaylıkla kaybetmeye devam edecek.

Metal İşçileri Birliği

30 Eylül 2013

Başörtüsü, dinsel gerici

Geçen yıl öğrencilere dönük olarak yapılan kılık-kıyafet düzenlemesi sonrasında başörtüsü tartışmaları bir kez daha gündemleşmişti. Memur Sen'in "kılık-kıyafet serbestliği" adı altında özünde başörtüsüne özgürlük isteyen imza kampanyası sonrasında ise bu tartışmalar alevlenmişti. AKP'nin sahte demokratikleşme paketinden de "başörtüsü serbestliği" çıktı. İşçi ve emekçilerin dinsel inançlarını, iktidar gücü olmanın manivelası olarak değerlendiren AKP iktidarı, 12 yıllık iktidar dönemi boyunca sürdürdüğü "başörtüsü" meselesini nihayet bir sonuca bağlamış görünüyor. Kemalist rejimin dinsel gericiliğin hizmetine sunduğu başörtüsü yasakları, böylece ortadan kaldırılmış olmakla kalmıyor, AKP iktidarının 28 Şubatçılarla girmiş olduğu dalaşa, rövanşı almış olmanın gücünü de yansıtıyor. Başörtüsü sorunu, rejimin iç iktidar dalaşının bir ürünü olarak, "inanç özgürlüğü" kavramının sınırlarını aşan siyasal bir sorun haline gelmiş, "laik/anti-laik" eksenli burjuvazinin iç dalaşının sembollerinden biri olmuştur. Bugün bu hamle ile AKP iktidarı, hem zaferini (!) teyit etmiş, hem de önümüzdeki seçim dönemlerine dönük güçlü bir yatırım yapmış oluyor.

AKP'nin sahte demokratikleşme paketinin açıklanmasıyla özellikle de kamu işyerlerinde başörtüsü tartışmasının gündeme geleceği aşikar. Başörtüsü meselesi; konunun istismara açık yönleri, burjuvazinin iç iktidar mücadelesindeki yeri, kılık kıyafet serbestliği ve inanç özgürlüğü, emekçi yığınların inanç sistemiyle olan bağları, kadın sorunu gibi bir dizi olguyla iç içe geçmiş bir mesele olması nedeniyle hassas bir konudur. Bu hassasiyetleri nedeniyle ki, burjuva gericiliğinin iç iktidar mücadelesinin bir parçası olarak on yıllardır üzerinde tepindiği, işçi sınıfı, emekçiler ve gençliğin sermayenin çeşitli siyasal odakları arasında kutuplaştırılmasında önemli bir silah olarak kullanılan bir konu olagelmıştır başörtüsü. Bu nedenle de, konunun belli

yönleri ile incelenmesi, sol-sosyalist hareketin ve KESK'in alması gereken tutumun belirlenmesi açısından gereklidir.

Din ve devlet

Cumhuriyet tarihi boyunca burjuva iktidarın din ile olan ilişkisi iktidar ilişkilerinin dışında olmamıştır. Daha cumhuriyetin ilk yıllarında kemalist rejimin din karşısındaki tutumu doğası gereği bu eksenle belirlenmiştir. Osmanlı'da din, feodal devletin iktidar aracı olarak rol oynamış, siyasal egemenlik hakkı ve hilafet Osmanlı hükümdarının elinde toplanmıştı. Kemalist rejim ise 1922 yılında saltanatı kaldırarak Osmanlı hükümdarının egemenlik haklarına son vermiş, halife unvanını ise Osmanlı hanedanından Veliht Abdülmecid Efendi'ye vermişti. Ne var ki halifelik, Osmanlı iktidarının izlerini taşıyordu ve kemalist iktidar açısından önemli bir tehdit olarak algılanıyordu. Kemalist rejimin dinsel örgütlere karşı tutumu, bu kurumların Osmanlı iktidarının dayanakları olmasından da ileri geliyordu. Kemalist rejim, geçmiş iktidarın dayanaklarını doğası gereği ortadan kaldırmaya-sınırlamaya yönelirken, öte yandan da siyasal ve toplumsal yaşamın her alanında üstten bir dayatma ile toplumu biçimlendirme çabası içindeydi. Nitekim hem dinsel hem etnik meselelerde asimilasyoncu bir devlet çizgisi oluşturuluyordu. İktidar mücadelesiyle de bağlantılı olarak gündeme gelen hilafetin kaldırılması, tekke ve zaviyelerin kapatılması gibi ilerici adımlar, aynı zamanda dinin devlet tekeline alınmasının olanağına da çevrilmişti. Zira söylemde din ile devlet işlerini birbirinden ayıran kemalist rejim, Diyanet İşleri Başkanlığı kurumunu oluşturmuş ve dini, devlet eliyle toplumu yönetmenin bir aracı olarak kullanmıştır. Üstelik hilafetin Sünni mezhep üzerinden şekillenmesi gibi, Diyanet İşleri de aynı mezhep üzerinden şekillendirilmiştir.

İlerleyen yıllarda ise din, burjuva düzenin toplumu dizginlemekte ve yönetmekte kullandığı önemli araçlardan biri olacaktı. ABD güdümüne giren burjuvazi, 1960'larda yükselen sosyal mücadelelerin önünü alabilmek için dinsel gericiliği siyaset sahnesine çıkarttı. 12 Eylül askeri faşist darbesi sonrasında ise, görünürde dinci partileri yasaklayan Amerikancı cunta, sınıf hareketini, ilerici ve devrimci güçleri zorbalıkla bastırırken, özel politikalarla dincilericiliğin önünü açmıştır. Osmanlı feodallerinin iktidar aracı olarak kullandıkları din, burjuva iktidarının da aracı olmuş, cunta döneminde ise pervasızca kullanılmıştır. Örneğin Sünni mezhep üzerinden şekillenen din eğitimi zorunlu hale getiren faşist cunta, yüzlerce yeni imam hatip okulu açmış, Kur'an kurslarını alabildiğine yaygınlaştırmış,

çilik ve sosyalist tutum

Alper Suat

ahmakça bir uygulama ile Alevi köylerine camiler inşa edip, imamlar atamıştır.

Toplumsal muhalefeti ezmek üzere devlet eliyle palazlandırılan ve kullanılan dinsel gericilik, öte yandan emperyalizmin çıkarlarıyla da uyuşmaktaydı. Sovyetler Birliği'ni kuşatmak amacıyla "Yeşil Kuşak" projesi ile ABD emperyalizminin özel desteğiyle gelişen radikal siyasal İslam, '90'lar sonrasında yine ABD'nin bölgesel çıkarlarıyla uyumlulaştırılmış bir biçimde "ılımlı İslam" projesi ile iktidara hazırlanacaktı. Ne var ki bu yıllar aynı zamanda İslami sermayenin giderek büyümesini de doğuracak, burjuvazinin çıkar ve iktidar çatışmaları yükselecekti. 1995 yılında Refah Partisi önemli bir başarı elde etmiş ve Refah-Yol hükümeti kurulmuştu. "Laik/anti-laik" çatışması olarak kendisini gösteren iktidar dalaşında "milli görüşçü" dinsel gericilik önemli mevziler kazanmış, ancak, sahte laik burjuva cephenin devletin belkemiği olan ordu ve yargı üzerindeki hakimiyeti sürmeye devam etmişti. Nihayetinde ordunun "balans ayarı" gecikmedi ve 28 Şubat muhtırası gündeme oturdu.

Başörtüsü ve AKP gericiliği

28 Şubat 1997 tarihinde yapılan MGK toplantısı kararları dönemin başbakanı Erbakan'a dikte edilmiş ve imzalatılmıştı. Bu kararlardan biri ise kamuda başörtüsü yasağının sürdürülmesiydi.

AKP iktidarı 12 yıllık dönemi boyunca başörtüsü yasağını kaldırmamış, ancak bu sorunu kullanarak işçi ve emekçilerin dinsel inançlarını istismar etmiştir. AKP son yıllarda kemalist iktidarı sarsmış, ordu ve yargıya müdahale ederek dinci-gerici iktidarını pekiştirmiş ve buna dayanarak başörtüsü meselesini tekrar gündeme getirmiştir.

AKP'nin başörtüsü meselesini, gerici iktidar savaşının bir aracı olarak kullandığı, onu "din ve vicdan özgürlüğü" ekseninde değil de, toplumu gericileştirme hamlesinin bir aracı olarak ele aldığı, din eğitimini yaygınlaştırması ve yeni bir imam hatip okulları açma hamlesinden de görülebilir.

Başörtüsü meselesini "özgürlük" sorunu olarak tartışan AKP'nin, sahte demokratikleşme paketinde göstermelik düzenlemeleri bir yana bırakırsak, beklendiği gibi "inanç özgürlüğü"ne dönük hiçbir düzenlemesi bulunmuyor. Aleviler'in talepleri görmezden gelinirken, Kürt sorunu gibi diğer temel sorunlarda da göstermelik adımların ötesine geçen düzenlemeler yer almıyor. Kısacası AKP'nin "özgürlük" algısı iktidarını pekiştirme niyet ve tutumundan ötesine geçmiyor. Bu ise AKP'nin başörtüsü sorununu "inanç özgürlüğü" çerçevesinde değil, dinsel gericiliğin siyasal amaçlarıyla örtüşen bir noktadan ele aldığını gösteriyor. Zorunlu din

dersleri, Diyanet İşleri Başkanlığı, Alevi mezhebinin yok sayılması vb. yerli yerinde duruyor. Kuşkusuz AKP'nin zorunlu din derslerini kaldırması, devlet eliyle din eğitimi verilmesine son verilmesi gibi adımları atmayacağı, sadece AKP'nin değil, burjuvazinin sahte "laik" kesimlerinin dahi buna yanaşamayacağı ve din gibi toplumu uyuşturmada kullanılan temel bir araçtan vazgeçemeyecekleri biliniyor.

Başörtüsü, sol ve KESK

Başörtüsü meselesi "kamusal alan"ı yakından ilgilendiren bir mesele olması nedeniyle, bu alanda örgütlü sendikaların ve KESK'in alacağı tutum da büyük önem taşımaktadır. Ne var ki, KESK'in bu konuda tutarlı bir duruş sergilemekten uzak olduğunu söylemek gerekir. Bununla birlikte solun reformist kanatlarının belli kesimleri "başörtüsü karşıtlığı" üzerinden bir tutum geliştirmekte ve KESK'in tutumunu belirleyen de bu olmaktadır.

Düzen solunun ve ulusalcılığın etkisi altındaki sol siyasetlerin, düzenin sahte "laik / anti-laik" çatışmasında "laik" cephede konumlandığını, gerek siyasal mücadele sahnesinde ve gerekse de kılık-

kiyafet serbestliği meselesinde düzenin kemalist güçlerinin yedeğine düştüğünü söylemek yanlış olmayacaktır.

Geçtiğimiz yıl öğrencilere dönük "serbest kiyafet (!)" düzenlemesi karşısında Eğitim-Sen'in eşofmanlı eylemi hafızalardaki yerini koruyor. Eğitim-Sen o dönemde "Milli Eğitim Bakanlığı 'Kılık-Kiyafet Serbestliği' Uygulaması İle Neyi Amaçlıyor" başlıklı bir açıklama yayınlamıştı. Bu açıklama ile düzenlemenin sınırlayıcı yanları ve AKP'nin gerçek niyetleri teşhir edilirken, kendi serbestlik algısını ise "dinsel sembollere" karşıtlık üzerinden kurma yolunu tutmuştur. Öyle ki bu karşıtlık, serbest kiyafetin "çocukların sınıfsal aidiyetlerinin" açığa çıkması gibi 'olumsuz(!)' bir sonucu açığa çıkaracağı düşüncesiyle Eğitim-Sen'i "tek tip" kiyafeti savunma durumuna düşürmüştür.

KESK ise, Memur-Sen'le girdiği "lüzumsuz polemik" ile bir yandan Memur-Sen'i sahte özgürlük anlayışı nedeniyle haklı olarak kınarken, öte yandan da "Kamu kurumlarında yaratılmaya çalışılan 'tek tip, biat eden' emekçi tipine karşı mücadele etmek; insanların kültürel, dinsel kimliklerini öne çıkartarak bir arada eşit ve kardeşçe yaşamın önüne koyulan engellerle de mücadele etmek olacaktır. KESK, kamu hizmeti veren emekçilerin herhangi bir dinsel simge

(türban, sarık, takke, haç vb.) kullanarak kamu kurumlarında çalışmasına karşı durmaya devam edecektir” diyerek kendi bakış açısını ortaya koymuştur. (KESK’in “Memur-Sen’in Yaptığı ‘Kılık-Kıyafet Serbestliği’ Tartışması Özgürlük Talebi Değildir!” başlıklı açıklamasından...)

KESK “aydınlanmacılığın” damgasını taşıyan bu bakış açısı ile emekçilerin dinsel veya mezhepsel bir talep ile parçalanmasına hizmet etmesine karşın yazının sonunda “Ezilenlerin ve emekçilerin birlikteliklerini dinsel simgeler üzerinden parçalamaya çalışanlara karşı eşitlikçi ve özgürlükçü bir zeminde gerçek bir laikliği savunmak, aynı zamanda toplumda gelişen muhafazakârlık ve gericiğe karşı mücadelenin ilerici adımları olacaktır” diyebilmektedir.

KESK’in Memur Sen’in “kılık-kıyafet serbestliği” arkasına gizlediği “başörtüsüne özgürlük” kampanyası karşısında yapması gereken, “başörtüsü” üzerinden emekçilerin ayrışmasına hizmet edecek bir tutum geliştirmek değil, eksiksiz bir laikliği, kılık-kıyafet serbestliğini, din ve inanç özgürlüğünü savunmak, pratikte de buna uygun bir mücadele biçimi geliştirmek olmalıdır. Aksi bir durumda emekçileri parçalayan bir algının içerisine düşülür ki, KESK’in yaptığı tam da budur.

Dinsel gericiğe karşı mücadele görevi ve sınıfsal tutum

Kuşkusuz dinsel gericiğe karşı mücadele devrimci sınıf mücadelesinin temel görevlerinden biridir ve sol-sosyalist hareket bir an olsun bu mücadeleden geri duramaz. Ne var ki, temel sorun dinsel gericiğe karşı mücadelede izlenecek çizgi ile ilgilidir. Bu mücadelede sol hareket ve KESK, düzenin iç iktidar dalaşının bir parçası olarak gündeme gelmiş bir mesele üzerinden, kitlelerin düzen güçleri arkasında yedeklenmesi sonucunu doğuracak bir tutumdan özenle kaçınmak zorundadır. Kılık-kıyafet meselesi gündeme geldiğinde “başörtüsü

karşıtlığı”nı eksen alan bir çizgi, gerisin geri emekçi kitlelerin bu dar eksenle kutuplaşmasına hizmet edecektir. Sınıf mücadelesinin katı gerçekleri içerisinde bir mücadeleye atılmadan emekçi kitlelerin dinsel yargı ve inançlarından beslenen başörtüsü tutsaklığının biçimsel olarak belirlenen yasaklarla aşılamayacağı, tam tersine bu türden yasakların gericiği besleyip kışkırtan ve emekçileri de böylece dinsel-mezhepsel bölünmeye iten bir silaha döndüğü açıktır.

“...1874’te Londra’da sürgünde yaşayan blankici mülteci komünçülerin ünlü bildirilerini yorumlarken Engels, onların dine karşı gürültülü savaş ilanını bir aptallık olarak niteledi, ve böyle bir savaş ilanının dine olan ilgiyi canlandırmanın ve onun gerçekten ölüp gitmesini önlemenin en iyi yolu olduğunu söyledi. Engels, blankicileri, ancak, proletaryanın en geniş tabakalarını bilinçli ve devrimci toplumsal pratiğe kapsamlı bir biçimde çekerek, çalışan yığınların sınıf mücadelesinin ezilen yığınları dinin boyunduruğundan gerçekten kurtarabileceğini anlama yeteneğinden yoksun oldukları için suçlarken, dine karşı savaş açmanın işçi partisinin siyasal görevi olduğunu ileri sürmenin anarşistçe bir lafabeliği olduğunu söylemişti.”

“Ve 1877’de de Anti-Dühring’inde, idealizme ve dine verdiği pek küçük ödünlerinden ötürü filozof Dühring’e acımasızca saldırırken Engels, dinin sosyalist toplumda yasaklanması gerektiği konusundaki Dühring’in sahte-devrimci düşüncesini daha az bir kararlılıkla suçlamıyordu. Engels, dine böylesine bir savaş ilanının, ‘Bismarck’tan çok bismarckçı’ olmak, yani Bismarck’ın din adamlarına karşı açtığı aptalca mücadeleyi (ünlü ‘Kültür İçin Mücadele’, Kulturkampf, yani Bismarck’ın 1870’lerde, katolikliğe polis baskıları aracılığıyla, Alman katolik partisine, ‘Merkez’ partisine karşı mücadele) yinelemek demek olduğunu söylüyor. Bu mücadele ile Bismarck, yalnızca katoliklerin militan papaz yandaşlığını canlandırmış, ve yalnızca gerçek kültüre zarar vermiştir, çünkü siyasal bölünmelerden çok, dinsel bölünmelerin öne geçmesini sağlamış, ve işçi

sınıfının bazı kesimlerinin ve öteki demokratik unsurların dikkatini sınıfın ivedi görevlerinden, devrimci mücadeleden uzaklaştırarak, en gereksiz ve sahte burjuva papaz yandaşlığına karşı çekmiştir.”

“Dinin en derin kökleri bugün, çalışan yığınların toplumsal olarak ayaklar altına alınmış durumunda ve onların, her gün ve her saat sıradan çalışan insanlara, savaşlar, depremler vb. gibi olağanüstü olayların verdiğinden bin kez daha şiddetli olarak, acıların en korkuncunu, işkencelerin en vahşisini veren kapitalizmin kör güçlerinin karşısında, görünüşteki tam çaresizliklerindedir. (...) Hiçbir eğitsel kitap, kapitalist zor çalışma koşullarıyla ezilen ve kapitalizmin kör yıkıcı kuvvetlerinin insafına terkedilmiş yığınların zihninden, bu yığınların kendileri, birleşmiş, örgütlü, planlı ve bilinçli bir yoldan dinin bu köküne karşı savaşmayı, her türlü biçimleri içerisinde sermayenin düzenine karşı savaşmayı öğrenmedikçe söküp çıkaramaz.”

“Proletaryanın partisi devletin, dinin kişisel sorun olduğunu ilan etmesini ister, ama halkın afyonuna karşı mücadeleyi, dinsel boş inançlara vb.’ye karşı mücadeleyi ‘kişisel bir sorun’ olarak görmez.”

Lenin’in 1909 tarihli “İşçi Partisinin Din Karşısında Tutumu” başlıklı o ünlü makalesinden alıntılıdığımız bu sözler, konumuz açısından tutulması gereken yola ışık tutmaktadır. KESK’in ve Eğitim Sen’in yapması gereken “başörtüsü karşıtlığı” eksenine oturan ve aslında böylece dinsel yargı ve inançları kışkırtan bir tutum geliştirmek değil, inanç özgürlüğü sorununu “devletin, dinin kişisel bir sorun olduğunu” ilan etmesi yönünde tutum geliştirmektir. Kuşkusuz KESK’in veya Eğitim Sen’in laiklik eksenli bu talepleri savunmadığını iddia etmiyoruz. Fakat bu talepleri “başörtüsü” gibi bir mesele eksenine oturtmak, inanç özgürlüğünün kişisel bir sorun olarak görülmesi yönündeki bakış açısını da zedelemektedir.

Gerçek bir laiklik inanç özgürlüğü dışında düşünemeyeceği gibi, kılık-kıyafet serbestliği de “dinsel sembollerin yasaklanması” gibi bir bakışla savunulamaz. Devlet tarafından dinsel sembollerin kullanılması ile emekçilerin inançlarının gereği olarak gördükleri yaşam tarzı arasında ayırım yapamayan bir algılayış, inanç sisteminin etkisi altındaki geniş yığınların düzen içi iktidar dalaşında dinsel gericiğe sığınmasını kolaylaştırır. Başörtüsü yasağının gerisindeki sınıfsal ilişkileri görmekten ve teşhir etmekten uzak olan bu anlayışın, emekçi kitlelerin dinsel gericiğin etkisinden sıyrılması yönünde de hiçbir olumlu katkısı olmayacaktır.

Inanç özgürlüğü ve laiklik kavramları devletin din ile bağlarının tümüyle kopartılması, somut planda ise Diyanet İşleri ve zorunlu din derslerinin kaldırılması, din temelli eğitim veren kurumların devletle ilişkisinin kopartılması vb. gibi güncel talepleri içermek zorundadır. Bunun gündemdeki başörtüsü tartışmalarıyla ilişkisi ise kılık-kıyafet yönetmeliklerinin tümüyle kaldırılarak tam bir serbestlik tanınması ekseninde kurulmalıdır. Bu aynı zamanda AKP’nin “başörtüsü” ile sınırlı sahte özgürlük anlayışının da pratik bir teşhirini sağlayacaktır.

Burada meselenin özü emekçi kitleler üzerindeki dinsel etki ve yargıların ortadan kaldırılmasının, başındaki örtüyü yasaklarla kaldırıp atmakla mümkün olmadığını görebilmek, dinsel gericiğin etkisi altındaki geniş yığınlar nezdinde AKP’nin sahte özgürlükçülüğünün pratik bir tutum geliştirilerek açığa çıkartılmasını sağlamaktır.

Devrimci, kitlesele ve coşkulu bir merkezi gece için ileri!

İşçiler, emekçi kardeşler ve devrimciler!

Partimizin kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlediğimiz merkezi gecelerden bir yenisinin arifesindeyiz. İlk elden belirtelim ki, yurtdışı olarak geceye dönük politik-pratik çalışma için, geçen yıllardan daha fazla hazırlıklıyız.

Her defasında dile getiriyoruz; geceyi, emekçilerden yalıtık, kendi içinde bir etkinlik olarak görmüyoruz. Kimilerinin düzenlediği popüler sanatçılar geçidi ağırlıklı, politik niteliği oldukça zayıf bir çalışma olarak da düşünmüyoruz. Tam tersine, gecemiz kültürel ağırlıklı bir etkinlik değil, devrimci politik niteliği gelişkin bir etkinlik olacaktır. Tam da bu nedendir ki, gece çalışmamız bir ayı aşkın bir süre boyunca yurtdışındaki Türkiyeli işçi ve emekçilere dönük gerçek bir politik kitle faaliyeti olarak gerçekleştirilecektir.

Bu yılki gecemizi, "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarı ile düzenliyoruz. Bu şiar, Partimizin "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi" olarak tanımladığı içinden geçmekte olduğumuz dönemde dünyada ve bulunduğumuz coğrafyada cereyan eden tüm olayların, bugüne dek görülmemiş çeşitlilikte ve zenginlikteki heyecan verici tüm sınıf ve kitle hareketlerinin döne döne önümüze sürdüğü anahtar bir şiardır. Dünya işçilerine ve ezilen halklarına, temel ve güncel sorunlarının çözüm adresini vermekte ve kurtuluş hedefini göstermektedir. Aynı anlama gelmek üzere biz komünistlere, dönemin omuzlarımıza yüklediği görev ve sorumluluğu tanımlamaktadır.

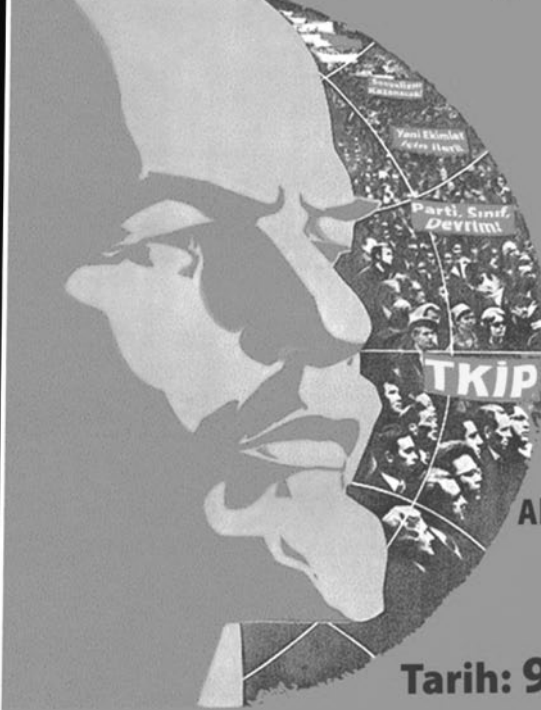
Demek oluyor ki, bir ayı aşkın süre boyunca yürüteceğimiz çalışma, bu şiarın emrettiği doğrultuda olacaktır. Bir kez daha, emekçilere Partimizin program ve politikalarını, bu çerçevede, onların temel ve güncel sorunlarının çözümüne ilişkin görüşlerini anlatacağız. Yanısıra da, biz komünistler için anahtar bir kavram olan 'tarihsel dönem' kavram ve tespitinin geçek anlamını, somut olarak da bu tespitin emekçi yığınlar ve bizler için ne ifade ettiğini dile getirecek, yoğun bir politik propaganda faaliyeti yürüteceğiz. Ve elbette ki, emekçilerle siyasal gündemler üzerinden temas kuracağız. Yani, yığınlara dönük sosyal yıkım saldırılarından emperyalist saldırganlık ve savaşa, Suriye üzerinden gerçekleştirilen savaş çığırıklığı ve işgal tehdidinden ırkçı-faşist saldırganlığa vb. şu andaki siyasal gelişmelere değineceğiz.

Haliyle tüm bu konularda donanımlı olacağız. Donanımlı olacağız ki, çalışma sırasında bire bir temas kurduğumuz emekçilere bunları başarılı biçimde anlatabilelim. Partimizi emekçilere en yalın, en tok ve en tam biçimde tanıtılabilelim.

Bu yıl, geçen yılıkinden daha nitelikli bir çalışma kapasitesi ortaya koyarak, daha kitlesele bir etkinlik gerçekleştirmek istiyoruz. Bu örgütlü, planlı, disiplinli ve hedefli bir çalışma yürütmek demektir. Bunun için örgütlü çalışmayı, yani ekip çalışmasını esas alacağız, işimizi tesadüflere ve şansa bırakmayacak, döne döne masa kuracağız, değerlendirmeler yapıp, ortak kararlar

Zaman bizden yanadır, koşullar elverişlidir. Başarmak için gerekli imkanlar fazlasıyla vardır. Buna inanır, tok biçimde yığınların karşısına çıkarsak, çabalarımız ve çağrılarımız karşılıksız kalmayacaktır. Geçen yıl başardık, bu yıl da başaracağız.

Çözüm Devrimde Kurtuluş Sosyalizmde!

Program:

Konuşma

Folklor

Delil Delois

Sinevizyon

Tiyatro

Gençlik programı

Grup Su

Abdal (H.Tolga İlhan)

Tarih: 9 Kasım 2013

Saat: 16.00

**Historische Stadthalle
Johannisberg 40 (Hauptbahnhof yanı)
42103 Wuppertal**

Gece Tertip Komitesi

alacağız. Bu anlama gelmek üzere her aşamada planlı çalışacağız. İşlerimizi mümkün olduğu ölçüde gün gün, hafta hafta planlayacak, aksatmadan hayata geçireceğiz. Kararların hayata geçirilip geçirilmediğini denetlemek ve varsa aksaklıkları saptamak, ihtiyaçları belirlemek, geleceğe dönük değerlendirmeler yapmak ve bunlardan yola çıkarak yeni planlar yapabilmek son derece önemlidir. Bu bir çalışma tarzıdır ve biz de bunu esas alacağız. Bu çalışma tarzını esas alacağız, çünkü gece çalışmasının her açıdan hedeflerine ulaşması, yani başarı buna bağlıdır. Bu tarz, başarının güvencesidir.

İşlerimizi belirlemekle yetinmeyeceğiz, ayrıntılı bir işbölümüne başvurarak, hayata geçmesini güvence altına alacağız. Geçmiş deneyimlerimizden biliyoruz ki, etkinliği en geniş çevrelere duyurmak, iyiden iyiye yoğun, yaygın, etkili, demek oluyor ki, kitlelerin dikkatini çekip, akılda kalan bir seslenme faaliyeti de gecenin kaderinde hatırı sayılır rol oynayacaktır. Bunu bilerek, eldeki yazılı ve görsel materyalleri (bildiri, el ilanı ve afişleri) en yoğun ve en yaygın biçimde kullanacağız. Her imkanı (politik toplantılar, eylem ve etkinlikler, düğünler, elden dağıtımlar, posta kutuları) değerlendirerek, materyallerimizin emekçilere, ilerici ve devrimci çevrelere ulaşmasını sağlayacağız. Alanları dövme ve döne döne hedef kitleyi kuşatma olarak nitelenecek bu çalışma, güçlerimizi harekete geçirmek, bu yönlü seferberliği büyütmek ve bunların toplam sonucu olarak, bir gece havası yaratmak bakımından da son derece yararlı olacaktır, ki buna ihtiyacımız da var. Materyallerimizin her zamanki gibi, devrim ve sosyalizmin tok bir propagandasını içermesi, bu sembollerle süslenmesi hem kitle üzerinde kalıcı etki

bırakacak, hem de bu etki ölçüsünde katılıma yansıtacaktır.

Gece günü sergilenen pratik, gece öncesi çabalar kadar, hatta ondan da önemli bir role sahiptir. Böyledir, zira bir aylık, hatta bir yıllık çalışma, gece gününün birkaç saatine sığdırılacaktır. Artık finale gelinmiştir ve her şeyin en akıcı biçimde sunulması gerekir. Programın hiçbir boşluğa izin vermeden, en akıcı biçimde sunulması başta gelmek üzere, gece gününün tüm işlerinin koordineli biçimde, tam bir disiplin ve düzen içinde hayata geçirilmesi şarttır. Bu ise, bir kez daha, tüm işlerin önden ayrıntılı biçimde belirlenmesine ve ayrıntılı bir işbölümü ile güvencelenmesine bağlıdır. Bu konuda da gereken hassasiyeti göstereceğiz.

Gecenin tam başarısı için görsellik de çok önemlidir. Her şeyden önce gecenin ana pankartı çok özenli biçimde hazırlanmalı ve hak ettiği yere asılmalıdır. Salona başka hangi pankartlar ve hangi posterler asılacaktır, hangileri nerelere asılacaktır? Bu da tam bir isabetle saptanmalıdır. Büyük ve küçük boy kızıl bayraklarla sahneyi ve de salonu donatmak da çok önemlidir. Katılımcıları etkiler, heyecanlandırır ve doğallığında salonda coşkulu bir atmosferin oluşmasını sağlar. Bunu başarırız eğer, gecelerimizin en temel zayıflığı olan, coşkudan yoksunluğu da gidermiş olacağız ki, buna da şiddetle ihtiyacımız var.

Partimiz devrim tarihimizin en büyük kazanımıdır

Partimizin, TKİP'mizin kuruluşunun üzerinden 15 yıl geçmiş bulunuyor. Bu 15 yıl içinde son derece

elverişsiz koşullarda, imkansızlıklarla ve yalnızlıklarla boğuşa boğuşa bugünlere geldik. Bizi önceleyen devrimci birikimden de beslenerek, devrimci bir çizgi ortaya koyduk, bunun süzölmüş bir hali olarak devrimci sınıfa, işçi sınıfına ait bir program inşa ettik. Geçmiş geleneği tümden inkar etmeden, ama diyalektik biçimde onu aşarak yeni bir gelenek ve yeni bir kültür, demek oluyor ki, bu 15 yılda her şeyden önce yeni bir kimlik yarattık. İşte bu TKİP'dir.

Elbette ki tarih bizimle başlamıyor. Yadsıyacak değiliz, elbette ki devrimci tarihimizde başka kazanımlar da var. Fakat, TKİP yeni bir kimliktir. Gelinek yerde, büyük bir inançla söylüyoruz ki; TKİP devrim tarihimizin en büyük kazanımıdır. O, her bakımdan geleneksel hareketten apayrı bir yerde durmaktadır.

Partimiz bu onbeş yıl içinde her alanda ve her bakımdan sınanmış ve pek çok sınavdan alınmış aklıyla çıkmıştır. Çizgisi, programı, devrimimizin temel ve taktik sorunlarına ilişkin tezleri, politikaları, içinden geçmekte olduğumuz döneme ilişkin tespitleri, değerlendirmeleri ve öngörülerini esasta hep doğrulanmıştır, doğrulanmaya devam etmektedir. Bunun için Partimizin günümüz dünyasının çeşitli coğrafyalarında gelişen proleter kitle hareketleri ve halk isyanlarına ilişkin değerlendirme ve öngörülerine bakmak yeterlidir. Haziran ayında Türkiye'yi boydan boya sarsan büyük halk hareketi, Partimizin tarihsel dönem ve bundan hareketle yaptığı tüm değerlendirmelere ve geleceğe ilişkin öngörülere yeni bir kanıt olmuştur.

Bunun kendisi bizim için başlı başına bir moral güçtür, bir motivasyon nedenidir. İşçi ve emekçiler, ilerici ve devrimci çevreler karşısında her bakımdan tok olmamızı sağlamaktadır. Bu çok şey demektir. Bu böyleyse eğer, propaganda faaliyetinde tok olmalı, tok bir biçimde muhatap emekçi kitleye seslenmeli, onları ikna etme başarısını göstermeli ve gecemize katılmalarını sağlamalıyız. Tok ve inandırıcı biçimde, gecemize verecekleri desteğin, kendi davalarına verilmiş bir destek olduğunu onlara anlatabilirsek eğer, çağrımız karşılıksız kalmayacaktır. Buna inanmalıyız.

Partimizin döne döne vurguladığı gibi, dönem "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir." Uzun gerici dönem yavaş yavaş sona yaklaşıyor. Tunus, Mısır ve son olarak da Türkiye'de patlak veren halk isyanları, yeni ve daha şiddetli depremlerin, yani zincirleme biçimde birbirini izleyecek olan devrimlerin habercisidir. Zamanın ruhu giderek devrimden ve devrimcilerden olmak yönündedir. Devrimcilerin yeniden siyasal sahnenin önplanına çıkıp inisiyatif alacağı bir evreye doğru ilerliyoruz. Bu sadece komünistlerin ve devrimcilerin algısı değil, isyan eden emekçilerin de algısı ve bilincidir. Tahrir ve Taksim-Gezi ruhu bunu anlatır.

Kısacası, zaman bizden yanadır, koşullar elverişlidir. Başarmak için gerekli imkanlar fazlasıyla vardır. Buna inanır, tok biçimde yığınların karşısına çıkarsak, çabalarımız ve çağrılarımız karşılıksız kalmayacaktır. Geçen yıl başardık, bu yıl da başaracağız. O halde devrimci, kitlesel ve coşkulu bir merkezi gece için ileri! Taksim-Gezi ruhunu kuşanalım, devrimci seferberliği büyütelim!

Partimizin 15. yılı kutlu olsun!

Yaşasın Partimiz, TKİP'miz!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

Gece Tertip Komitesi

BİR-KAR tutsaklara desteği sürdürüyor

Kampanya sırasında bir kez daha tanık olduk; Türkiyeli işçi ve emekçiler Gezi Direnişi ile ilgili herşeye sıcak bakıyor, yakınlık duyuyor ve açık destek veriyor.

Gezi tutsakları ile dayanışmak için kampanya örgütleyen İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR), kampanyanın gidişatı üzerine yaptığı bilgilendirmede Avrupa'daki Türkiyeli işçi ve emekçilerin Gezi tutsaklarını sahiplenmesini aktardı.

BİR-KAR'ın kampanyaya dair yaptığı bilgilendirme şöyle:

"Gezi tutsaklarıyla dayanışma kampanyamız devam ediyor. Türkiye'deki gibi, yurtdışında da Gezi Direnişi herkesin dilinde. Sıradan emekçilerin gönlünde ve bilincinde derin izler bırakmış. O kadar ki, emekçiler için bir 'Gezi'den önce' ve bir de 'Gezi'den sonra' var.

Önceleri dinci-gerici kuşatmanın dağıtılamayacağı düşünülüyordu, rahatsız edici bir korku ve karamsarlıkla bakılıyordu geleceğe. Gezi olaylarından sonra tüm korku duvarları yıkıldı. Gelinek yerde direniş

dinci-gerici iktidar için bir gelecek korkusu iken, emekçiler için apaydınlık bir gelecek umudu oldu.

Kampanya sırasında bir kez daha tanık olduk; Türkiyeli işçi ve emekçiler Gezi Direnişi ile ilgili herşeye sıcak bakıyor, yakınlık duyuyor ve açık destek veriyor. Bu aynı şey Gezi tutsakları için de geçerlidir. Onları kendilerinden sayıyor, maddi, politik ve moral her bakımdan sahip çıkıyorlar, destek sunuyorlar. Nitekim, kampanya sırasında 'Sözkonusu olan Gezi ve Gezi tutsakları ise canımız feda', 'Gezi tutsakları onurumuzdur' diyerek maddi destek talebimizi karşılıksız bırakmıyorlar.

Gezi ve sonrası hareket, işçisi, emekçisi, kadını, erkeği, yaşlısı ve genci ile tam bir halk hareketiydi. Harekete katılan alt sınıflardan çeşitli kesimlerin özgül taleplerini de içeren, ama öte yandan ve esas olarak bu alt sınıfların patlayıcı maddeler halinde biriken sosyal sorunları temelinde yükselen kendiliğinden bir hareketti. Kısacası, halkın eseri idi. Dolayısıyla, Gezi şahsındaki bu sahiplenişin şaşılacak bir yanı yoktur, tam tersine çok doğaldır.

Gezi tutsakları milyonlarca emekçinin haklı davasını savunarak sokağa çıktığı, onlarla birlikte dinci-gerici iktidarla ve katliamcı polis sürüleri ile göğüs göğüse çatıştığı, barikat kurduğu, başında nöbet tuttuğu, deyim yerindeyse harekete soluk alıncı yaşattığı için tutsak edilmişlerdir. Emekçiler, onlara sahip çıkmanın kendi davalarına sahip çıkmak demek olduğunu biliyor ve çok doğal olarak Gezi Direnişi'ne ve tutsaklarına sahip çıkıyorlar.

BİR-KAR olarak, kampanya sonucu elde ettiğimiz tüm geliri son kuruşuna dek dava tutsaklarına göndereceğimizi ilan etmiştik. Bunun gereklerini tam olarak yerine getireceğiz. Şu ana dek topladığımız mütevazı katkıyı göndererek bunun ilk adımını atıyoruz."

Stuttgart halkı unutmuyor, boyun eğmiyor

S21 yağma projesine karşı yapılan Montagsdemo/Pazartesi Yürüyüşleri devam ediyor. 30 Eylül Pazartesi akşamı da, 191. Montagsdemo gerçekleştirildi.

30 Eylül aynı zamanda "Kara Perşembe"nin üçüncü yıldönümüydü.

"Vatandaş gözetleme yerine, sorumlular cezalandırılmalı!" şiarı altında yapılan 30 Eylül yürüyüşüne 7 binin üzerinde insan katıldı. Merkez Gar'ın önünde başlayan yürüyüş, kent merkezinden geçerek, yıkım projesinin hedefinde olan Schlossgarten Park'ında yapılan mitingle bitirildi.

Mitingde yapılan konuşmalarla devletin polis aracılığı ile gerçekleştirdiği vahşi saldırı kınanarak, S21 yıkım ve yağma projesinin durdurulması için mücadelenin sürdürüleceği vurgulandı.

Eylemden notlar:

- Stuttgart kentinde belediye ve eyalet seçimlerinde eyalet yönetimini, S21 karşıtı eylemlerini kullanarak kazanan Yeşiller, 22 Eylül'de yapılan seçimlerde sahtekarlık ve yalancılıklarının bedelini ödediler. Stuttgart kentinde ortalamının üzerinde oy kaybına uğradılar. Yapılan konuşma ve taşınan pankartlarla Yeşiller'in ihaneti şiddetle kınandı.

- Eylemde MLPD, Die Linke gibi yerli partilerin yanı sıra BİR-KAR da yer aldı.

- "Kara Perşembe"nin yıldönümü vesilesi ile Linken Zentrum Lilo Herrmann, Böblinger Straße 105, 70199 Stuttgart adresinde, "Maskeli şiddet - Almanya'da polis şiddeti" başlığı altında açılan resim sergisi 12 Ekim'e kadar sürecek.

Suriye'yle ilgili BM kararı onaylandı

Kabul edilen karar metninde Suriye'nin tüm zehirli madde stoklarını imha etmesi ve uzmanların ülkeye engelsiz girişini temin etmesi gerektiği belirtildi.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK), Suriye'deki kimyasal silahların imhasını düzenleyen karar tasarısını kabul etti. Tüm üye devletler karar lehine oy verdiler.

Bu kararla, Güvenlik Konseyi ilk defa Suriye ile ilgili karar almış oldu. Daha önce ABD ve işbirlikçileri tarafından gündeme getirilen karar tasarıları Rusya-Çin ikilisi tarafından veto edilmişti. Zira söz konusu karar tasarılarının amacı, emperyalist orduların Suriye'ye saldırmasına zemin hazırlamaktan ibaretti.

Karar, askeri saldırı dışlıyor

Kabul edilen karar metninde Suriye'nin tüm zehirli madde stoklarını imha etmesi ve uzmanların ülkeye engelsiz girişini temin etmesi gerektiği belirtildi. BM Şartı'nın 7. Maddesi kapsamı altına girmeyen ve şartların yerine getirilmemesi durumunda Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad hükümetine karşı otomatik güç kullanımını öngörmeyen 2118 sayılı kararda, Rusya-ABD çözüm planının ihlal edilmesi veya kimyasal silahın kullanılması durumunda, BM Güvenlik Konseyi'nin acil eylemleri uygulama lehine oylama hakkına sahip olacağı belirtiliyor.

Suriye'ye doğrudan saldırı gerekçesi yaratabilmek için 7. Madde'yi karara eklemek isteyen ABD-Fransa-İngiltere üçlüsünün hevesleri, bir kez daha kursaklarında kaldı. Sonuç itibarıyla Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile ABD'li meslektaşısı John Kerry'in Cenevre'de gerçekleşen son görüşmelerinde üzerinde anlaştıkları metin esas alındı.

"Çeteler ve onların destekçileri de sorumludur"

Şartların yerine getirilmesinden sadece Esad rejiminin sorumlu olduğunu iddia eden John Kerry, "Eğer rejim taahhütlerini yerine getirmese sonuçları olacak" tehdidini savurmaktan geri durmadı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Sergey Lavrov ise, kararın uygulanmasından sadece Suriye hükümetinin değil, muhalefetin de sorumlu olduğunu ve muhalefetin, kimyasal silahların militanların eline düşmesini engellemekle yükümlü olduğunu belirtti.

Çetelere silah akışını durdurun

Kararın onaylanması üzerine açıklama yapan Suriye'nin BM Daimi Temsilcisi Beşar Caferi, BMGK kararının pozitif olduğunu ancak uygulanması sorumluluğunu sadece Suriyelilerin değil, muhaliflere yardım eden devletlerin de üstlenmesi gerektiğini hatırlattı.

Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, Fransa, ABD ve İngiltere'nin de karardan sorumlu olduğunu vurgulayan Caferi, bu devletlerin çetelere sağladıkları silah akışını durdurmaları gerektiğini de vurguladı.

2. Cenevre Konferansı Kasım'da...

Güvenlik Konseyi'nin kararı onaylamasının ardından konuşan Genel Sekreter Ban Ki-mun, Suriye'deki siyasi geçiş için tasarlanan barış konferansını Kasım ayının ortalarında yapmayı planladıklarını açıkladı.

Ban Ki-mun, BM ve Arap Birliği Özel Temsilcisi Ahdar el İbrahimi'nin, bu sürede muhalefet ile rejimin temsilcilerini bir araya getirmek için, konferans öncesi çalışma yürüteceğini ifade etti.

"Tüm şiddet sona ermeli. Bütün silahlar susmalı" çağrısında bulunan Ban Ki-mun, Güvenlik Konseyi'nin Suriye'nin kimyasal silahları ile ilgili aldığı kararı selamladı.

ABD ve suç ortakları kararı sabote etmek için provokasyonlara girişmezlerse eğer, savaş olasılığı zayıflayacak. Buna karşın kaypak emperyalistlerle ilke ve ahlak yoksunu tetikçilerinin, yıkıcı savaş körüklemek için yeni hamleler yapmaları olasılık dahilindedir.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

İşçi ve emekçiler, dünyanın çeşitli yerlerinde eylemleri ve mücadeleyi sürdürüyor.

Manchester'da 50 bin kişi hükümeti protesto etti

Hafta sonu, İngiliz hükümetine ve onun sağlık politikalarına karşı 50 bin kişi yürüdü. Çağrısını sendikaların yaptığı protesto yürüyüşüne, işyerlerinin yok edilmesine karşı direnen NHS'den (Ulusal Sağlık Servisi) doktorlar ve hemşireler de katıldı.

Balear Adaları'nda protestolar

Mallorca'da onbinlerce kişinin katıldığı ve son yılların en büyük gösterilerinde Balear Adaları'nda "eğitim reformu" protesto edildi. Yerel kaynakların verdiği bilgiye göre pazar günü Palma de Mallorca'da gerçekleşen gösterilere 90 bin kişi katıldı. Komşu adalardan Menorca ve İbiza'da da gösteriler yapıldı, her iki adada da 8 bin kişi sendikalar ve eğitim emekçileri sendikalarının çağrısına uyarak sokağa çıktı.

Gösterilerde Balear Adaları'ndaki gerici yerel hükümetin bu öğretim yılı içinde hızla uygulamaya koyduğu "üç dil modeli" protesto edildi. Bu modele göre devlet okullarında eşit olarak İspanyolca, Katalanca ve İngilizce eğitim verilecek. Şimdiye değin Katalan dilinin öncelliği vardı ve Balear Adaları'nda İspanyolca resmi dili olarak okutuluyordu.

Kolombiya'da grevler birinci ayında

Kolombiya'da on yıllardır görülmemiş grev ve protesto dalgası bir aydır hız kesmeden sürüyor. Gösterilerde 12 kişi yaşamını yitirirken, 600 kişi gözaltına alındı.

Protestoların gövdesini, ABD ve AB'nin ucuz üretim için toprakları talan etmesine karşı çıkarak toprak reformu talep eden binlerce tarım emekçisi oluşturuyor. Ardından öğretmenlerin grevleri geldi ve son olarak Avianca Havayolları'nda çalışan bin pilotun grevi eklendi.

“İsrail olmasaydı biz icat ederdik...”

Barack Obama'nın Suriye'ye ilan ettiği savaşı başlatması için çaba harcayan İsrail ile ABD'deki Yahudi lobisi, emperyalist saldırının geri çekilmesiyle hüsrana uğradılar.

Suriye'ye ilan ettiği savaşı başlatma fırsatı bulamayan Obama'nın, aynı zamanda İran'la yakınlaşma sinyalleri vermesi, Tel Aviv'deki siyonist şeflerle Yahudi lobisini diken üstünde bıraktı. Zira sırasıyla Suriye, Lübnan Hizbullahı ve İran'dan kurtulmanın hesaplarını yapan siyonistler, bu beklentinin gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğu gerçeği ile yüzleşmek zorunda kalmışken, bir de ABD-İran yakınlaşması “belası” çıktı ortaya.

BM Genel Kurulu'na katılmak için ABD'yi ziyaret eden İran Dışişleri Bakanı Cevad Zarif'in meslektaşları John Kerry'le görüşmesi, Obama'nın ise yeni İran Cumhurbaşkanı Muhammed Ruhani ile bir telefon görüşmesi gerçekleştirmesi hem siyonist şefleri hem Yahudi lobisini tedirgin ettiği için, Washington'dan yatıştırıcı sesler yükselmeye başladı.

Örneğin “J Street” adlı bir Yahudi kuruluşunun konferansında konuşan ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden, İran'a en sert yaptırımların Obama döneminde uygulandığını belirterek, siyonist rejime verdikleri destek ve önemin altını özellikle çizme ihtiyacı hissetti.

“ABD'nin İsrail'in güvenliğine olan sarsılmaz desteği sadece İsrail'e ahlaki bağlılığımız değil, karşılıklı ulusal güvenlik çıkarlarımızı da temel alıyor. Eğer bir İsrail olmasaydı, çıkarlarımızın korunabildiğinden emin olmak için bir tane icat ederdik” şeklinde konuşan Biden, ırkçı-siyonist rejimin şeflerini teskin etmek için epey efor harcamış görünüyordu.

Bununla birlikte Biden'in sözlerinin teskin etme çabasının da ötesinde anlamları var. Bu da Ortadoğu'nun kalbine saplanan siyonist varlığın, ABD emperyalizmi açısından oynadığı uğrusuz misyonu açıkça dile getirmiş olmasıdır.

Siyonist şef yüksekten atıyor...

“Ahmedinejad kurt postu içindeki kurttu ama Ruhani

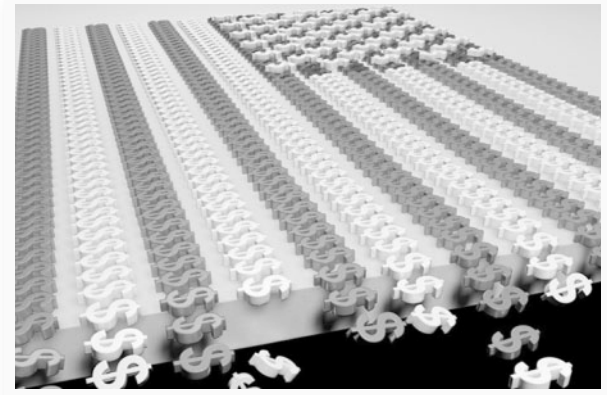
koyun postundaki kurt...” BM Genel Kurulu'nda bu küstahça sözleri sarf eden İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu, “Suriye'ye saldırmayı göze alamadınız ama İran'a mutlaka saldırmalısınız” mesajını Beyaz Saray'ın şeflerine kabul ettirmek için adeta çırpınıyor. Nitekim bu girişimlerin ardından Obama tarafından yapılan açıklamada, “İran'a karşı askeri seçenek” masadadır nakarati tekrarlandı. Ancak bu sözlerin, en azından şimdilik, pratik bir değeri bulunmuyor.

Askeri seçeneğin masada durması gerektiğini vaaz eden İsrail Başbakanı, boyunu aşan sözler de sarf etti. Tek başlarına kalsalar bile İran'ın nükleer silah üretmesine izin vermeyeceklerini iddia eden siyonist şef, “gerekirse biz İran'a askeri müdahalede bulunuruz” diye konuştu.

Görünen o ki, siyonist şef, yapabileceklerini değil, gönlünden geçenleri söylüyor. Zira ABD ile diğer emperyalist güçlerin desteği olmadan İsrail'in İran'a saldırabileceği iddiasının hiçbir ciddiyeti yoktur. Kaldı ki, siyonist rejimin bunu yapacak gücü olsaydı, çoktan yapardı.

İsrail'in yalanlarına dikkat çeken Cevad Zarif, siyonist blöfün İran'da da pek bir işe yaramadığına işaret ediyor. “Netanyahu ve meslektaşları, 1991'den beri ‘İran 6 ay içerisinde nükleer silah geliştirecek’ diyor. 22 yıl geçti, hâlâ aynı şeyi tekrarlıyorlar” şeklinde konuşan Zarif, İsrail'in yalan, şantaj ve tehdit üzerine politika inşa ettiğine dikkat çekti.

Son günlerdeki gelişmelerin hangi yöne evrileceği halen belli olmamakla birlikte, siyonist şeflerin ezberini bozmuş görünüyor. Hizbullah'ın direnişi karşısında geri çekilmek zorunda kalan siyonist rejimin, “biz tek başımıza da kalsak İran'a saldırırız” efelenmeleri, İsrail rejiminin batılı emperyalistlerin “küstah çocuğu” olmasıyla izah edilebilir ancak. Buna karşın Ortadoğu'nun “kitle imha silahlarından arındırılması” konusunun gündeme gelmesi ve İsrail'in de denetime açılması gerektiğinin vurgulanması, önümüzdeki günlerde Tel Aviv'deki siyonist şeflerin kabusu olmaya aday görünüyor.

ABD'de hükümet krizi

Barack Obama'nın Demokrat Partisi ile muhalefetteki Cumhuriyetçi Parti temsilcileri bütçe görüşmelerinde anlaşamayınca, ABD Başkanlık İdaresi, birçok devlet kurumunun çalışmalarının durdurulması için talimat verdi.

Kongre'nin Cumhuriyetçi üyeleri, bütçeyi onaylamalarının karşılığında Obama'nın sağlık sigortası girişiminin bir yıl ertelenmesini şart koştu, Demokratlar ise, bu dayatmayı kabul etmeyince, görüşmeler fiyaskoyla sonuçlandı. (40 milyon kişinin sağlık hizmetlerinden yararlanmadığı ABD'de, sağlık sigortası konusundaki düzenleme, Obama'nın seçim vaatleri arasındaydı. Cumhuriyetçiler ise, bunu “gereksiz masraf” olarak görüyorlar.)

Dün akşam hükümet kriziyle ilgili konuşan Obama, devlet kurumlarını tatil etmenin ABD ekonomisine büyük darbe olacağı konusunda uyarıda bulundu. Fakat buna rağmen Cumhuriyetçiler bütçeye onay vermeyince, hükümet mecburen “kepenk kapattı.”

Devlet kurumlarını kriz aşılana kadar kapatan Obama yönetimi, bu kurumlarda çalışan 800 bin kişiyi, zorla “ücretsiz izne” çıkarttı. Buna göre Milli parklar ve Washington'un Smithsonian müzeleri açılmayacak. Emeklilik ve gazilik ödemeleri ertelenecek. Vize ve pasaport işlemleri yapılmayacak. Uçuş kontrol merkezi hariç NASA'nın çalışmaları durdurulacak. Bunların yanısıra, birçok devlet kurumu da işlemlerini durduracak.

Hükümet krizinin faturasını, sadece ücretsiz izine mecbur bırakılan yüz binler değil, ABD'nin en alttakileri ödeyecek. Örneğin yaklaşık 2.5 milyon yaşlı insan, başta yiyecek yardımı olmak üzere birçok hizmetten yararlanamayacak. Çocuklara ve annelere sağlanan beslenme yardımları kesilecek. Öte yandan krizin uzaması durumunda, Amerikalılarda “az harca tasarruf et” psikolojisi oluşacağı için, işyerleri de olumsuz etkilenecek.

Hükümet krizine rağmen Obama, ABD savaş aygıtındaki üniformalı askerlerin görevine devam edeceğini, özel olarak vurguladı. Zira bütçeyi yutan en büyük kara deliklerden biri olan ordu, emperyalist ABD rejimi için kritik bir önem taşıyor. Zira dünyanın birçok bölgesinde onlarca üssü bulunan ordu, emperyalist rejimin elindeki en büyük kozdur halen. Hükümet krizine rağmen üniformalıların işlerine devam edecek olmaları, Obama'nın da militarist kuruma verdiği önemin göstergesi kabul ediliyor.

Kapitalizmin küresel krizinin yansımalarından biri olan hükümetin “kepenk kapatma” kararı, emperyalist saldırganlığa maruz kalan halklar için, özellikle de Ortadoğu halkları için hayırlı olmuştur.

Tunus'ta dinci Nahda yönetimi yolun sonuna geldi

Tunus Genel İşçi Sendikaları (UGTT) sekreteri Buali Mebruki, haftalardan beri Ennahda hükümetiyle yapılan görüşmelerde anlaşmaya vardıklarını açıkladı. Muhalefetle görüşmelerin başlamasıyla hükümetin istifa edeceğini belirten Mebruki, ülkedeki siyasi, ekonomik ve güvenlik krizinin aşılması için görüşmelerin yakında başlayacağını söyledi.

Müzakerelerde, Nahda ile Halk Cephesi çatısı altında birleşen muhalefetin üzerinde anlaşabileceği "bağımsız/yurtsever" bir şahsiyetin belirlenmesi ve erken seçimlere kadar işbaşında kalacak geçici bir hükümetin oluşturulması hedefleniyor.

Nahda hükümeti adına yapılan açıklamada ise, hükümetin işinin başında olduğu belirtildi. Fakat bu söyleme rağmen, Nahda hükümetinin yolun sonuna geldiği konusunda ortak bir kanı oluşmuş bulunuyor. Nitekim Fransız *La Figaro* gazetesine demec veren Nahda şeflerinden Lütfi Zeytun da UGTT ile anlaşmalarını kabul etti.

Genel grev tehdidi dize getirdi

Tunus siyasal yaşamında etkili bir yeri olan UGTT, muhalefetteki Halk Cephesi ile Müslüman Kardeşler'in Tunus kolu En Nahda arasında "köprü" misyonu oynuyordu. Hem bir çeşit "arabulucu" hem işçileri temsil eden bir taraf olduğunu söyleyen sendika liderleri, Nahda hükümetinin istifayı reddetmesi üzerine, hükümeti istifaya zorlamak için genel greve gideceklerini ilan ettiler.

Genel grev ilanıyla panikleyen Nahda şeflerinin ilk tepkileri, UGTT'yi "taraf" olmakla eleştirmek oldu. Ancak UGTT'nin, "işçilerin tarafı" olduğunu ilan etmesi ve hafta sonu eylemlere başlaması üzerine Nahda şefleri yelkenleri indirmek zorunda bıraktı.

Nahda şefleri, yönetimi elden kaçırmamak için ayak dirediler. Ancak bu ısrar başarısızlığa mahkumdu. Zira

Nahda dışındaki tüm güçler, başarısız olan İhvancı hükümete karşı birleşmişti. Halk Cephesi ile İsyân Hareketi'nin de genel greve destek ilan etmesi, kaçınılmaz sonu getirdi.

İhvan'ın ikinci kalesi de düştü

Tunus'un İhvanlıları olan Nahda, "başarılı" sayılıyordu. Zira bazı liberal partilerle koalisyon hükümeti kurarak dinci bir rejim dayatmadığı imajı yaratmak istemişti. Bu arada Tayyip Erdoğan'ın "değerli nasihatlarını" can kulağıyla dinleyen Nahda şefleri, aşamalı bir şekilde dinci rejimi kurabileceklerini hayal ediyorlardı.

Bu gerici akımın şefleri, halk isyanına yol açan toplumsal sorunları görmezden gelmiş, selefilerin güçlenmesine göz yummuş, Tunuslu gençlerin Suriye'deki el Kaide tuzağına düşürülmeleri için alan düzlemiş, solun liderlerinin katledilmesini önlemek için ise, çaba harcamayı "gereksiz yük" saymışlardır. İzledikleri bu ve benzeri politikalar, Tunuslu İhvanlıların kaçınılmaz olan başarısızlıklarını hızlandırmış oldu.

Nahda şefleri, Mısır'da İhvan yönetimi ve Mursi alaşağı edildiğinde, aynı akıbete uğramamak için hazırlığa başladılar. Ancak bu hazırlık, kaçınılmaz sonu önlemeye yetmedi. Zira Nahda'nın "dinci gömleği", isyan ederek diktatörlüğü yıkan Tunus halkına dar geldi ve ne iyi ki, emekçiler bu gömleği parçalamayı başardılar.

Vurgulamak gerekiyor ki, İhvanlıların Ankara'daki şubesi olan AKP iktidarının şefleri, Mısır'dan sonra Tunus'ta dinci-gerici yönetimin iflasından dolayı, derin bir hayal kırıklığına sürüklenmiş olmalı. Mısır ve Tunus İhvanlılarının yönetimi elden kaçırmaları, "kaçınılmaz sonu" gösterdiği için AKP şefi Tayyip Erdoğan ve müritleri için tam bir kabus olmuştur.

Katar: Köle işçi cenneti!

Katar'da 2020 Dünya Kupasının hazırlıkları tüm hızıyla sürerken İngiliz *Guardian* gazetesinde yer alan bir haberde, ülkede inşaatlarda çalışan toplam 44 Nepalli işçinin 4 Haziran ile 8 Ağustos tarihleri arasında hayatını kaybettiği bildirildi. Kalp yetmezliği ve iş kazalarında hayatını kaybettiği açıklanan işçilerin 50 dereceyi aşan sıcaklıkta çalışmak zorunda kaldığı, kötü şartlarda barındıkları ve hastalıkların kolayca yayıldığı vurgulanıyor.

Haberde ayrıca Hindistan elçiliğinden alınan bilgiye göre beş ayda 82 Hintli işçinin öldüğü, 2010 ile 2012 yılları arasında da 700 Hintli işçi çeşitli sebeplerden dolayı Katar'da hayatını kaybettiği yer alıyor.

Guardian'ın yaptığı araştırmalarda şu bilgiler de yer alıyor:

- Dünya Kupası altyapı projesi için angarya (zorunlu çalışma) yaptırıldığına dair kanıtlar var.
- Nepalli işçilerin aylarca maaş alamadıklarını ve bu maaşların "kaçmamaları" için bilerek verilmediğine dair iddiaları var.
- Başka bazı şantiyelerde çalışan işçilerin, patronların pasaportlarına el koyduğu, kimliklerini vermediği ve işçileri yasadışı yabancılar haline düşürdüğü iddiaları var.
- Bazı işçilerin çöl sıcaklığında bedava içme suyuna erişimlerinin engellendiği iddiası.
- Yaklaşık 30 Nepallinin, acımasız çalışma koşullarından kurtulmak için Doha'daki büyükelçiliğe sığınmaya çalıştığı iddiası var.

Uluslararası İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ITUC)'da yaptığı açıklamasında, Dünya Kupasının başlamasına kadar ülkedeki göçmen işçilerin sayısının 2.2 milyona ulaşacağı, ülkedeki işçi haklarının geriliği ve gerekli önlemlerin alınmaması durumunda ölümlerin süreceği belirtildi. İşçi sınıfının en temel haklarından biri olan örgütlenme ve grev hakkının yasak olduğu Katar'da ortaçağ kalıntısı Emirlik rejimi, Nisan ayında işçi haklarında birtakım iyileştirmeler gerçekleştirildiğini iddia etmişti. Ancak söz konusu iyileştirmelerin ne olduğu konusunda bugüne değin hiçbir açıklık yok.

12 Haziran 2012 tarihinde de İnsan Hakları İzleme Örgütü 146 sayfalık "Daha İyi Bir Dünya Kupası İnşa Etmek: FIFA 2022 Öncesi Katar'da Göçmen İşçilerin Korunması" başlıklı bir rapor hazırlamış ve göçmen işçilerin ağır sömürü koşullarında çalıştırıldığına dikkat çekmişti. İHİÖ raporunda, hem hükümetin hem de Uluslararası Futbol Federasyonları Birliği'nin (FIFA), 2022 Dünya Kupası'na hazırlanırken işçi haklarını koruması ve uluslararası çalışma standartlarına saygı göstermesi gerektiğini vurgulamıştı.

Katar, Dünya Kupası için toplamda 100 milyar dolar harcayacak. Dünya Kupası izleyicileri için inşa etmeyi planladığı son moda yüksek teknoloji stadyumların yanı sıra, yeni yollar için 20 milyar dolar, Bahreyn ile arasına yapılacak yol için 4 milyar dolar, yüksek hızlı tren ağı için 24 milyar dolar harcanacak. Tüm bu işler, işçilerin vahşi sömürüsü ve bir kısmının katledilmesi pahasına gerçekleştiriliyor.

44 yıl önce Dev-Genç'i yaratan koşullar...

Bugün yine var!

Dev-Genç mirasını sahiplenmek bugün her zamankinden daha yakıcıdır. Ancak Dev-Genç'i yaşatmak ve yarınlar taşımak bugünün gençlik hareketine yön verebilecek ve devrimci bir program etrafında harekete geçirebilecek çabayı zorunlu kılıyor.

Dev-Genç (Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu) 9 Ekim 1969'da kuruldu. Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) reformist-parlamentarist ufku ve politikaları çerçevesinde hareket eden, mücadele perspektifini buna uygun belirleyen Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun (FKF) '69 yılında Dev-Genç'e dönüşmesi dönemin gençlik hareketinin ihtiyaçlarından bağımsız değildi. Üniversitelerde Fikir Kulüpleri ismiyle örgütlenen ve toplumsal hareketin bir parçası haline gelen genç kitleler TİP'in düzen içi, uzlaşmacı çizgisini parçaladı ve yarınlar büyük bir deneyim olarak kalacak olan Dev-Genç'i yarattı. Dev-Genç bugünkü yanılığın aksine içerisinde birçok farklı ideolojik ve örgütsel yapıyı barındıran kitlesel-politik gençlik örgütü idi. Öğrenci gençliğin üniversite kampüslerinde, amfilerinde, dersliklerinde ortaya çıkardığı inisiyatif ve iradenin ürünüydü. FKF'nin 4. Kurultayı esnasında alınan isim değişikliği kararıyla oluşturulan Dev-Genç bu yönüyle oldukça kitlesel bir gençlik örgütlenmesi haline geldi.

Dev-Genç'i yaratan koşullara kısaca değinmekte yarar var. '68 yılı dünyada ve ülkemizde toplumsal mücadelelerin, gençlik hareketlerinin, grevlerin damgasını vurduğu tarihsel bir dönemci ifade ediyor. Dünyanın dört bir yanını saran mücadele dalgası Türkiye'yi de vuruyor ve her alanda bir uyanış ve hareketlenme meydana geliyor. Bu hareketlenmenin en yoğun yaşandığı alanlardan birini de kuşkusuz ki üniversiteler oluşturuyor. Öğrenci gençlik bu dönemde destansı direnişlerle, işgallerle, boykotlarla ve kitlesel

eylemlerle mücadeledeki yerini alıyor. Bu süreç tabandan şekilleniyor ve gençlik örgütleri, örgütlenme ihtiyacının ürünü olarak ortaya çıkıyor. "Gençlik, kendi sorunları, demokratik talepleri için harekete geçtiği bu aynı dönemde, genel toplumsal ve siyasal sorunlarla da yakından ilgiliydi. Hareket dar akademik alanın çok ötesinde, güçlü bir politik nitelik taşıyordu. Nitekim boykot ve işgal hareketlerini 1969-1970 yıllarının yaygın anti-emperyalist kitlesel gösterileri izledi. Gençlik hareketi hızla büyüdü ve devrimcileşti. Üç büyük kentten taşraya yayıldı. Yüksek öğrenim gençliğiyle sınırlı olmaktan çıktı, diğer gençlik kesimlerini de kapsadı. FKF adını DEV-GENÇ olarak değiştirdi. Bu değişime, mücadelenin önünü kesen, onu sınırlayan yönetim değişimi de eşlik etmişti. DEV-GENÇ gençlik hareketine paralel olarak sürekli güç kazandı ve **dönemin tek kitlesel politik gençlik örgütü oldu.** Gericilerin ve reformistlerin elindeki gençlik örgütleri (MTTB, TMTF vb.) hızla tecrit oldular." (EKİM, Sayı 7 / Nisan 1988)

Önce FKF, ardından ise Dev-Genç zirviyle kuşanan gençlik kitleleri on yıllar sonra dahi dersler çıkarılabilecek bir deneyim yarattı. Dönemin devrimci gençlik hareketi Türkiye devrim tarihinde bir kilometre taşı olan, '71 devrimci çıkışını bağrında mayaladı. Dev-Genç bu kez Denizler'in, Mahirler'in ve İbrahimler'in önderliğindeki devrimci örgütleri yarattı.

Dev-Genç, gençliğin devrimci istemlerine, dinamizmine yanıt üretebildiği için uzun yıllar gençlik hareketinin sürükleyicisi konumunda kaldı. "Bu anlatımların ışığında Dev-Genç deneyimi, gençlik hareketi için bugün hala aşılamamış bir eşiği ifade ediyor. Ancak bu örgüte sahip çıkmak, hiçbir biçimde onu dar bir gençlik örgütüne indirgemekle ya da gelenekçilik yaparak mirasta hak iddia etmekle olmaz. Bu yoldan yürüyenler ya nostaljik söylemlerin arkasına sığınarak onun devrimci özünü karartıyor, ya da Dev-Genç'i salt dar militanlığa indirgeyerek devrimci demokrasiye hapsolüyor." (Ekim Gençliği, Sayı 140 / Ekim 2012)

Dev-Genç deneyimi ışığında bugün ihtiyaçları

Dev-Genç'in mirasını ve onu yaratan tarihsel koşulları kısaca hatırlattıktan sonra bugün değerlendirilmeli ve bir karşılaştırma yapmak gerekiyor. 31 Mayıs günü başlayan ve bir gün içinde tüm Türkiye'ye yayılan Haziran Direnişi milyonları sokaklara döktü. Altını özel olarak çizmek gerekiyor ki, bu direnişe nitel ve nicel olarak damgasını vuran gençlikti. Derin bir suskunluk içinde bekleyen gençlik kitleleri Haziran'da zincirlerini kırdı, korku duvarlarını yıktı, meydanları bir bir özgürleştirirken kendi bilincini de

özgürleştirdi. Direniş günlerinde üniversite kampüslerinde, yurtlarda yapılan kitlesel eylemler bir yana, kent merkezlerine akan üniversiteliler özgürlük ve gelecek talebiyle direnişte yerini aldı. Direnişe çok şey katan öğrenci gençlik aynı zamanda direnişten çok şey öğrendi, kendi gücünün farkına vardı.

Kitle hareketinin geri çekildiği, farklı gündem ve yerelerde zaman zaman tekrardan ortaya çıktığı günleri yaşıyoruz. Tuzluca'yı ve ODTÜ örnekleri üzerinden değerlendirecek olursak, bu ruhun kolay kolay yok edilemeyeceğini ve sermaye düzenini hayli zorlayacağını somut olarak görüyoruz. Elbette savaşın karşı cephesinin savunma mekanizmasını sağlamaştırması, bunun yanı sıra yeni saldırılara hazırlık yapması kaçınılmazdı. Nitekim statılara ve üniversitelere polislerin yerleştirilmesi girişimleri bu kaygının bir ürünüdür. Saldırıları bununla da sınırlı kalmayacaktır. Gençliği fiziksel olarak zapt etmeye çalışan sermaye devleti ablukayı daraltacaktır.

Tüm bu uygulamalara gençliğin yanıtı ise elbette direniş olacaktır. Ancak direnmeyi öğrenen ve bu düzende kendisine gelecek olmadığını farkına varan gençlik halen örgütsüzdür. Binlerle sokaklara dökülen kitleler geri çekilmiştir. Fakat ardında muazzam olanaklar bırakarak... Şimdi en temel görev örgütlenmektir. Üniversitelerin açılmasıyla birlikte Haziran ruhuyla gençliği örgütlenme çabasını kuşanmak, bunun için tüm zeminleri değerlendirmek büyük önem taşımaktadır. Gençlik, taban inisiyatifleriyle derslik derslik, fakülte fakülte, kampüs kampüs örgütlenmeli ve sözünü söylemelidir. Gençlik hareketinin parçalı, dağınık tablosunu ortadan kaldıracak tek seçenek budur. Yeni kitlesel-politik devrimci bir gençlik örgütü yaratma iddiası ise tam da bu noktada kendini sınamaktadır. Gençliği militan bir ruh ve devrimci eylemler etrafında örgütlemeye çalışmayan her pratik bu iddianın zayıflaması anlamına gelecektir.

"Devrim saflarının terk edildiği, devrimci iddia ve iradenin zayıfladığı bir sol hareket tablosu ile karşı karşıyayken, reformizmin bir odak olarak tasfiyeciler bir cereyan estirdiği günümüzde, bu topraklardaki devrimci mirası sahiplenmek onu geleceğe taşıyacak devrimci ideolojiye, bakışa, devrimci sınıf yönelimine ve devrimci örgütsel zemine bağlıdır. Bu da Dev-Genç'in sahiplenilmesi sorumluluğunu tüm devrimci miras ile birlikte komünistlere yüklemektedir." (Ekim Gençliği, sayı 140 / Ekim 2012)

Bu nedenle Dev-Genç mirasını sahiplenmek bugün her zamankinden daha yakıcıdır. Ancak Dev-Genç'i yaşatmak ve yarınlar taşımak bugünün gençlik hareketine yön verebilecek ve onu devrimci bir program etrafında harekete geçirebilecek bir çabayı zorunlu kılıyor. Haziran Direnişi'nin ardından sokaklara çıkan, onlarca yıllık suskunluğunu parçalayan gençliği örgütleyebilmek ve gençliğin kitlesel-politik devrimci örgütlülüğünü yaratma iddiası ise devrimci bir samimiyet ve buna uygun bir pratik gerektiriyor.

Sol içi yasakçı zihniyet ve şiddet hiçbir koşulda kabul edilemez!

Bu yaşananlar somutta gençlik hareketine, genel planda ise yılların birikimi üzerinden şekillenen birleşik mücadele zeminlerine karşı açık bir sorumsuzluktur.

Geçtiğimiz hafta içi önce Ege Üniversitesi'nde, daha sonra ise paralel olarak İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan ve **Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik** ile **Öğrenci Kolektifleri** arasında karşılıklı **şiddet uygulamaya** varan gelişmeler nedeniyle, devrimci-ilerici kamuoyuna böylesi bir açıklama yapmayı devrimci sorumluluklarımız çerçevesinde gerekli buluyoruz.

Gerek gençlik hareketine, gerekse tarihe karşı duyduğumuz devrimci sorumluluk gereği bu sorumsuzca davranışların tüm taraflarını parçası oldukları tutumdan vazgeçmeye çağırıyor, devrimci ve ilerici kamuoyu önünde açık bir şekilde özeleştiri vermeye davet ediyoruz.

Çünkü:

- Nedeni ve gerekçesi her ne olursa olsun **Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik** ile **Öğrenci Kolektifleri** arasında yaşanan ve karşılıklı şiddet kullanmaya varan olaylar hiçbir şekilde kabul edilemez. Zira ilerici-sol güçlerin eleştiri-özeleştiri ve karşılıklı diyalogu bir kenara bırakarak birbirine şiddet uygulamasının **hiçbir meşruluğu bulunmamaktadır.**

- **Tüm bu yaşananlar somutta gençlik hareketine daha genel planda ise yılların birikimi üzerinden şekillenen birleşik mücadele zeminlerine karşı açık bir sorumsuzluğun ifadesidir.** Üniversitelerde onca saldırı gündemdeyken, dahası birçoğu fiili olarak uygulanırken, kayıt döneminde birçok üniversitede afişlere, bildirilere, stantlara saldırılar yapılıyor, İÜ'de bölümler arası geçiş, bina içlerine afiş asma-masa açma yasakları uygulanmaya çalışılırken, üniversitemizde polis meşrulaştırılmaya ve sistematik bir şekilde kalıcılaştırılmaya çalışılırken gerçekleşen olaylar gençlik hareketine karşı tam bir sorumsuzluktur. Biralım devrimci değerleri, sol veya insani değerlerle bile bağdaşmamaktadır. Son olaylarda saldırının ne şekilde gerçekleştiğinden bağımsız olarak, her iki siyasal hareketin de meseleye yaklaşımı aynıdır. Kullanılan dilden, saldırgan tutumlara kadar bakış ve zihniyet aynıdır. **Yaşanan olaylardaki sorumsuzluk her iki çevreye aittir.**

- Her siyasal hareket yaptıklarını gerekçelendirmeye çalışacaktır. Ancak **sol içi yasakçılığın hiçbir gerekçesi olamaz. Yasakçı zihniyet, ideolojinin, politikanın tükendiği yerde karşımıza çıkar. Kendi ideolojisine ve politikasına güvensizliğin ifadesidir. Küçük burjuvazinin karakteridir.** Mesele hiçbir şekilde isim tartışması veya teknik bir tartışma değildir. Meselenin özü **politik ve ilkeseldir.**

- **Sol içi şiddet hiçbir gerekçe ile kabul edilemez.** Buna başvuranlar kadar, göz yumanlar da bu ilkesizliğin bir parçasıdır. Zira tarihsel deneyimler de göstermektedir ki sol içi şiddet ve yasakçı davranışlar

devrimci-ilerici harekete hiçbir şey katmamıştır, dahası düşmanın ekmeğine yağ sürmektedir.

- Her ne şekilde ve nedenle olursa olsun yasakçı tutum ve sol içi şiddet, tüm sol güçlere, devrimci değerlere, gençlik hareketine zarar vermektedir. Bu nedenle bugüne kadar **Ekim Gençliği olarak sol içi yasakçılığın ve şiddetin karşısında olduk, bundan sonra da olmaya devam edeceğiz.**

- **Devrimci Gençlik** veya **Dev-Genç** ismi hiçbir siyasetin tekelinde veya mülkiyetinde değildir. Böylesi yaklaşımlar kabul edilemez. Dev-Genç, devrimci gençlik hareketi tarihine mal olmuş kitlesel, politik ve devrimci bir gençlik örgütlenmesidir. Kolektivizmin, dayanışmanın, omuz omuza mücadelenin adıdır. İçinden devrimci hareketlerin çıktığı, '71 devrimci kopuşunu gerçekleştiren **Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in** gençlik hareketi içinde geliştiği zemindir. Bugün Dev-Genç'e sahip çıkmak adına sol içi şiddete başvurmak demek, Kızıldere'de siper yoldaşlığı geleneğini yaratan bu büyük devrimcilerin **anılarına ve mücadelesine değerlerine en büyük saygısızlık demektir.** Bu nedenle Dev-Genç'e mülkiyetçi yaklaşım hiçbir şekilde kabul edilemez. **Dev-Genç'e sahip çıkmak devrimci değerlere sahip çıkmak, gençlik hareketini devrimci temelde geliştirmekle olur.**

- **Sol içi şiddeti engellemeye ve bu sorumsuzca davranışa son vermeye çalışan güçlere Öğrenci Kolektifleri "haddinizi bilin"** diyebilmekte, laf arasında özür dileyip kendini aklamaya çalışmaktadır. **Öğrenci Kolektifleri** eğer samimiyse tüm gençlik güçleri karşısında açıktan özeleştiri vermeli, bu saldırgan tutumu yaratan bakışla ve tutumun sahipleriyle hesaplaşmalıdır. Bu yapılmadığı sürece yapılan özürlerin hiçbir anlamı yoktur.

- Buradan başta **Öğrenci Kolektifleri** ve **Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik** içerisinde çalışma yürüten güçler olmak üzere, tüm sol güçlere ve gençlik güçlerine çağrımızdır. Sol içi yasakçı ve saldırgan zihniyetle hesaplaşalım, hesaplaşmayanların karşısında duralım.

- Biz **Ekim Gençliği** olarak bu sol içi yasakçı saldırgan tutumun karşısında olduğumuz için **Öğrenci Kolektifleri** bizim "tarafı" olduğumuzu söylüyor. **Evet, tarafız. Bu yasakçı, saldırgan küçük-burjuva zihniyetin karşısında tarafız, taraf olmaya da devam edeceğiz.** Bu bizim tarihimiz boyunca sahip çıktığımız devrimci ilkeler gereğidir. İlkelerimize titizlikle sahip çıkacağız. Nasıl ki **Kızıldere'de, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta** barikat başında devrimci siper yoldaşlığı geleneğini yarattıysak, bu değerle zarar vermeye kalkan her türlü tutumun karşısında da aynı kararlılıkla durmaya devam edeceğiz.

Ekim Gençliği
3 Ekim 2013

Devrimci gençlik faaliyeti...

Ekim Gençliği okurları, üniversitelerde devrimci siyasal faaliyeti sürdürerek gençliği direnişe çağırıyorlar.

Manisa

Geride kalan hafta boyunca, gençliği direnişe çağırarak Ekim Gençliği afişleri kent merkezinde ve üniversite geçiş güzergahında kullanıldı. Gençliğin yoğun olarak bulunduğu yerlerde ve okullarda "Gençlik direnişe" şiarlı stickerlar kullanıldı.

Öte yandan, 29 Eylül günü Manisa Ekim Gençliği ve DLB hem tanışmak, hem de Haziran Direnişi'nden alınan coşkuyla yeni dönem gençlik faaliyeti üzerine sohbet etmek üzere bir kahvaltı gerçekleştirdi.

Kahvaltının ardından Haziran Direnişi üzerine sohbet gerçekleştirildi. Yeni dönem gençlik çalışması üzerine tartışmalar yapıldı ve Manisa'da gençliğe ulaşmanın olanakları tartışıldı.

Ankara

30 Eylül günü derslere başlayan Hacettepe Üniversitesi'nde Ekim Gençliği okurları faaliyete ilk gündem başladılar. Gençliği Haziran Direnişi'nin ruhuna sahip çıkmaya çağırarak materyaller bu çerçevede kullanıldı. *Ekim Gençliği* dergisi öğrencilere ulaştırıldı.

Ekim Gençliği / Manisa-Ankara

KYK Suriyeli öğrenciyi attı

Suriye nüfusuna kayıtlı bir Kürt öğrenci, geçen yıl göstermelik birçok uygulamadan sonra Çağlayan Erkek Öğrenci Yurdu'na alınmıştı. Yurtta bir yılını doldurmadan bu sefer de hiçbir açıklama yapılmadan atıldığı bilgisi verildi.

Daha önce de kaydının silindiği ve yurttan çıkması gerektiği ifade edilen öğrenci, kalacak başka yer bulunmadığı için bu uygulama karşısında fiili bir şekilde yurtta kalmayı sürdürmüştü, yurt yönetimi ise buna sessiz kalmak zorunda kalmıştı. Son günlerde ise baskıların iyice artması ve yurt idaresi tarafından tacizlerin sürmesi üzerine, öğrenci yurdu terk etmek zorunda kaldı. Zorla kaydı silinen ve atılan öğrencinin evraklarına ise bu durum "kendi isteğiyle ayrıldı" ifadesiyle geçirildi.

Ekim Gençliği / İstanbul

Üniversitelerden haberler...

Gençlik üniversitelerde mücadeleyi yükseltmeye devam ediyor. Mersin, Ankara, İzmir ve İstanbul'da çeşitli yaptığı eylemlerle sözünü söylüyor.

26 Eylül 2013 | Mersin Üniversitesi

Mersin'den Van'a dayanışma

Mersin Üniversitesi öğrencileri Van'da açlık grevi yapan depremzedelerle dayanışma amacıyla 26 Eylül günü bir eylem düzenledi.

Fen-Edebiyat Fakültesi'nden yemekhane önüne kadar alkış ve sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından Mersin Üniversitesi Forumu adına basın açıklaması yapıldı.

Medyanın direniş sürecinde takındığı suskunluk ve penguencilik tavrını Van depremzedeleri için de takındığına vurgu yapıldı.

ODTÜ yaşamı inşa ediyor

AKP ve Melih Gökçek'in ODTÜ'den yol geçirme ısrarına karşı, forumlarda alınan karar sonucu ODTÜ'lüler 30 Eylül günü yürüyüş ve çadır kurma eylemi gerçekleştirdi.

Eylem öncesinde standlar açılarak ve okula afişler asılarak öğrenciler eyleme çağrıldı.

"Rantın yoluna karşı, yaşamı inşa ediyoruz!" şiarı ile örgütlenen eylem öncesinde yemekhane ve yurtlarda ajitasyon ve sloganlarla öğrenciler eyleme katılmaya, ODTÜ'ye sahip çıkmaya çağrıldı. Yurtlarda yapılan yürüyüşün ardından 5. Yurt önüne gelinerek burada çadır kuruldu ve forum gerçekleştirdi.

Forumdan, A4'teki ormana ODTÜ'ye destek eyleminde yaşamını yitiren Ahmet Atakan'ın isminin verilmesi ve basın açıklaması yapılarak burada 2. çadırın kurulması kararı çıktı. Ayrıca bölümler belirlenerek bu bölümlerde daha yaygın çalışma yapma kararı alındı. İnterneti yaygın bir şekilde kullanmak için bir ekip oluşturuldu. Son olarak ise çadırlarda kalacak nöbetçiler belirlenerek forum sonlandırıldı.

100. Yıl Mahallesi'nden emekçiler de ODTÜ'ye destek için foruma katıldılar.

2 Ekim günü ise Hazırlık önünde biraraya gelen

öğrenciler "Gökçek elini ODTÜ'den çek!" ve "Ahmet Atakan ölümsüzdür!" ozalitleri açarak A4 Kapısı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Kapı önünde yol yapımını gören bir yere çadır kurulurken, A4'te bulunan ormana da Ahmet Atakan Ormanı ismi verildi.

Basın açıklaması 30 dakikalık oturma eyleminin ardından çekilen halaylarla sona erdi.

EÜ'de LeGeBİT'ten yürüyüş

LeGeBİT, katledilen ve kendi aileleri tarafından öldürülen eşcinsellere dikkat çekmek için 2 Ekim günü Ege Üniversitesi'nde bir yürüyüş gerçekleştirdi. Devrimci, ilerici ve demokrat öğrencilerin de destek verdiği yürüyüş Edebiyat Fakültesi'nden başlayarak yemekhanenin önünde yapılan açıklama ile son buldu.

Eyleme İzmir Müzisyenler Derneği müziği ile destek verdi.

EÜ'de ilk forum

"Sen neredeyse özgürlük orada" çağrısıyla toplanan ve aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu öğrenciler, Edebiyat Fakültesi önünde forum yaptı.

Forum, Edebiyat Fakültesi önünde İzmir Müzisyenler Derneği'nin dinletisi ile başladı. Ardından, Hazırlık Fakültesi ve Ege Öğrenci Çarşısı'nı dolanan bir yürüyüş yapıldı.

Tekrar Edebiyat Fakültesi önüne gelmesinin ardından başlayan forumda ilk olarak açılış konuşması yapıldı. Mersin Üniversitesi'nden gelen bir öğrenci de oradaki forum deneyimini paylaştı. Forumların misyonu ve Gezi üzerine tartışmalar yapıldı. Eğitim-Sen'in yapmış olduğu forum ile birleşme tartışmaları yapıldı ancak birleşme kararı çıkmadı.

İÜ'de üçüncü forum

1 Ekim günü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi bahçesi ve Beyazıt Kampüsü Hukuk Fakültesi'nde iki ayrı forum gerçekleştirildi. Önceki forumda ele alınan ve karara bağlanamayan konular tekrar konuşuldu. Forumda özellikle üniversite içinde düzenlenmesi düşünülen halkların kardeşliği şenliği konuşuldu.

Ayrıca, Gülsuyu'nda çeteler tarafından katledilen Hasan Gedik Ferit de sloganlarla anıldı.

Forumda geçtiğimiz haftalarda ortaya çıkan tablonun bir benzeri meydana geldi. Katılımın gittikçe düştüğü forumda yine birçok öneri olmasına rağmen bunları hayata geçirilecek iradi çabanın ortaya konulmaması forumun öğrencilerin gözündeki ciddiyetinin sorgulanmasına, böylece foruma katılımın düşmesine neden oldu. Forumda hiçbir somut karar alınmadı.

Ekim Gençliği / Mersin-Ankara-İzmir-İstanbul

DLB faaliyetlerinden...

Devrimci Liseliler Birliği, gericiliğe, faşizme ve emperyalizme karşı direniş çağrısı yükseltiyor.

Ankara

28 Eylül günü, Yüksel Caddesi'nde DLB'nin "Gericiliğe, faşizme ve emperyalizme karşı direnişe, özgürleşmeye!" başlıklı bildirisinin de kullanıldığı stand açıldı. Standda liseliler ile yapılan sohbetlerde birliğin ve örgütlülüğün önemine vurgu yapılırken, aynı zamanda DLB'de örgütlenme çağrısı da yükseltildi. Gezi Direnişi ve daha büyük kazanımlar elde etmek için neler yapılması gerektiği üzerine sohbetler edildi.

Gezi Direnişi'ne katılan birçok gencin örgütlülüğün açık olduğu gözlemlendi. Standda birçok liseliyle tanışılırken bu liselilerin bir kısmıyla daha ayrıntılı tartışmalar yürütme imkanı yakalandı.

DLB, her hafta cumartesi günleri Yüksel Caddesi'nde stand açmaya devam edecek.

İstanbul

30 Eylül günü, Samandıra ve Ticaret Meslek Lisesi öğrencilerinin yoğun olarak kullandığı Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde yapılan bildiri dağıtımında öğrencilerle sohbet edildi. Sohbetlerde yoğunluklu olarak düz liselerin kapatılması sonucu meslek ve imam hatip liselerine zorunlu kayıt yaptıрма, devamsızlık hakkının 10 güne indirilmesi, eğitim alanındaki güncel gelişmeler ve Haziran Direnişi üzerine konuşuldu.

Liselilerle ayrıca anket yapıldı. DLB'nin düzenleyeceği etkinliklere katılmak ve liselerde karşılaşılan sorunlara karşı birlikte eylem, etkinlik vb. faaliyetler örmek için iletişim ağı oluşturuldu.

Liselilerin Sesi / Ankara-İstanbul

Gericiliğe karşı eylem

Yenidoğan Çok Programlı Lisesi okul müdürü Makbule Çiçek'in görevden alınması liselilerin yaptığı eylemle protesto edildi. Liseliler, yaptıkları eylemle müdürlerinin yanında olduklarını ifade ederken AKP'nin gericilikçi uygulamalarına geçit vermeyeceklerini belirttiler.

İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü'nün bulunduğu Sarıgazi Kaymakamlık Binası önünde basın açıklaması yapan liseliler, topladıkları 600'ün üzerindeki imza dilekçelerini de Millî Eğitim Müdürlüğü'ne ulaştırdılar.

Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nden yürüyüşle gelen liselilerin eylemine Devrimci Liseliler Birliği de destek verdi.

Liselilerin Sesi / Sarıgazi

Kim olduğunuzu biliyoruz!

Emekçi kadınları dini söylemlerle üretimden, toplumsal yaşamdan ve sokaklardan uzaklaştırmak isteyen ve kendini bu konuda "Türkiye'deki emektar kadınların namus bekçisi" olarak gören Ömer Tuğrul İnançer'e yanıt verme tenezzülünde bulunmadığımı altını çizerek başlamak isterim.

Elbette ki geçimini dinsel gericiği pazarlayarak sürdüren bir mahluk, işçi ve emekçi kadınların neden üretim alanlarında olduğunu anlayamaz. Böyle birini bir emekçi kadın olarak muhatap almak bir kenara, zerre kadar kale de almadığımı ifade etmek isterim. Fakat din kisvesi ile kadınları yok sayan zihniyete, yine biz emekçi kadınların beyinlerini sulandırmaya çalışanlara cevap vermek, her şeyden önce insani bir görev olarak önümüzde duruyor.

Bize yıllarca cennetin annelerimizin ayaklarının altında olduğunu söyleyip durarak annelerimizin sözünden çıkmamamız gerektiğini anlatanlar, bir yandan da "kutsal aileye" vurgu yapanlar bu gerici değildi sanki... "Çocuk da yapın kariyer de..." diyen zihniyet şimdi bizleri evlerimize hapsetmek için özel bir çaba içinde. Hoş bunları söylerken fabrikalarımızda kreş veya emzirme odalarından yoksun bırakıldık.

Onlar oturdukları koltuklarından emekçi kadınların nasıl baskı altında çalıştıklarını ve çalışmak zorunda olduklarını göremezler. Bizler kocalarımızdan veya ailemizden sıkıldığımız için çalışmıyoruz. Kocalarımız veya ailemiz yetiremediği için çalışıyoruz. Biz emekçi kadınlar çalışmak zorundayız. Çünkü insan üretir. Bizler insanız ve bizler insan olarak görevlerimizi yerine getiriyoruz. Hiçbir şey üretmeden dini pazarlayanlar bizleri elbette ki anlamayacaktır. Geçim sıkıntımızı aza indirmek için çalışmak zorunda olduğumuz gerçeği de önümüzde kale duvarları kadar gerçek. Çok merak ediyorum; hiç fabrikada işçi olarak çalışmış mı acaba emekçi kadınlara dil uzatan bu mahlukatlar? Hasta olduğu halde çalışmak zorunda bırakılan kadınları, ağrılarına dayanmadığı halde ağlayarak çalışmak zorunda kalanları hiç görmüş müdür acaba?

Ama zatı muhteremlere göre bizler kocalarımızın emri altında olmaksızın patronların emri altında kalmayı yeğliyoruz. Bilmiyor ki bizler her ikisinin de baskısı altında ezilmek istemiyoruz. Birileri bu akıl fukaralarına sormalı artık, askeri ücret ne kadar? Eminim saf saf yüzlerinize bakarlar; o çok bilmiş insanlardan zerre kadar eser kalmaz.

Neden emekçi kadınlara bu kadar dil uzattığınızı günümüz toplumundaki on yaşındaki bir çocuğa sorsanız söyler. İşsizlik hiç olmadığı kadar artmış durumda ve evde oturan kadınlar işsiz sayılmıyor sizin gözünüzde. Mezarda emeklilik yerine insanların çocuklarına, torunlarına da zaman ayıracak bir emeklilik yaşı size fazla gelir. Bizler çok iyi biliyoruz ki, sizler, etimizden ve sütümüzden faydalanmak isteyenler, ellerinizden gelse Hitler gibi bizleri sabun da yaparsınız; kemiklerimiz boşa gitmesin diyerek...

Son olarak, din aracılığıyla emekçi kadınları eve gönderebileceğini zanneden zihniyetlerin, Tayyip Erdoğan'la ne kadar yakın olduklarını ve bu uşakların sermayeye hizmet ettiklerini iyi biliyoruz.

Sarıgazi'den bir emekçi kadın

Gericiлик kiskacında kadın!

Bu gerici ve kölece zihniyeti parçalamanın yolu "özgürlük" diyerek sokağa çıkan kadınların örgütlü gücünün büyümesinden geçecektir.

Kadınlara dönük kendini bilmez cümleleri ile son zamanlarda gündeme gelen Ömer Tuğrul İnançer, bu sefer de kadınların evliliğe son verme ve boşanma konusunda aldıkları kararlara saldıran açıklamalar yaptı. Hamile kadınların dışarı çıkmasını edepsizlik olarak ifade eden İnançer, bu sefer de "çalışan kadın kocasının emrinde olmayı uygun bulmuyor ama patronuna hizmeti haysiyetine uygun buluyor" diyerek bir kadının kocasının boyunduruğundan nasıl çıkmayı isteyebileceğini tartışmaya açıyor. Ve aynı cümleye bir kadının işgücünü satarak çalışmayı nasıl onuruna yedirebileceğini de sırdırıyor.

TRT'deki programda sarf ettiği "Evlilik kurumunda bugünkü empoze edilen, 'ben kendi ayaklarımın üzerinde dururum', 'kadının ekonomik hürriyeti' gibi aldatmacalardan vazgeçilmesi lazımdır. İstatistikle meşgul olanlar boşanmaların kimler arasında olduğunu bir istatistiki anket yapiversinler" cümleleriyle ekonomik özgürlüğün aldatmaca olduğunu dile getiriyor. Boşanma vakalarını ise çalışan kadınların "ben kocama muhtaç değilim deyip yuvasını dağıtıyor" cümlesi ile sığ bir şekilde ortaya koyuyor.

Bir kendini bilmez cümleleri bize sistemin kölelik anlayışına ve gericiğine dair hatırlatmalarda bulunuyor. Ekonomik özgürlüğün aldatmaca olduğunu hatırlatmış bay kendini bilmez. Elbette kadının özgürleşme sürecine tek başına ekonomik özgürlüğe sahip olması sınırında bakamayız, kadının özgürleşmesi bu sınırlarda ele alınamaz. Ücretli kölelik düzeninde yaşadığımız sürece sadece kadın değil emekçi her iki cins de işgücünü satarak, bir patronun emrinde yaşamını idame ettirmek zorunda bırakılmıştır. Ama paranın eksen olduğu bir toplumda ekonomik özgürlükten yoksunluk kadını erkeğe çok daha bağımlı hale getiriyor. Bu nedenle kadının bu bağımlılık zincirini koparabilmesinin belirleyici halkalarından biri de ekonomik olarak bağımsız hareket edebileceği koşullara sahip olabilmesidir.

Toplumsal yaşamın ekonomik temelleri, tüm ilişkileri belirler. Ailenin yapısının, aile içerisindeki kadın ile erkeğin, ebeveynlerle çocukların ilişkisinin ekonomik bir temeli vardır. Toplumsal düzenin işleyiş yasaları kadına toplumsal bir rol biçerek üzerine görevler yüklemiştir. Kendine dayatılan yaşamı reddedip kendi yaşamını çizme iradesi gösteren kadın üzeri kırmızı çarpı işareti ile işaretlenmesi gereken bir tehlikedir. Bu sistemin, devletin kadın üzerinde planları var, yılların boyunduruğundan çıkmaya çalışan

herhangi bir kadın planların önünü tıkayabilecek bir tehlikenin sinyalidir. Aslında bu toplum kadının hem eşinin hem de patronunun kölesi olmasını ister. Köleleştirildiği kadın sistemin dayatmalarını kabul edecektir. Düşük ücretle, güvencesiz çalışmaya sessiz kalacaktır, "en az üç çocuk" emri veren başbakanının buyruklarını görev bilecektir, eğitimden kopararak gelin edilmeye çalışılan kız çocuklarına göz yumacaktır, "hamileyken sokağa çıkma, her ne yaşarsan yaşa dizini kır eşinin yanında dur" denildiğinde kendini eve kapatacaktır.

Kadının yaşamdaki yerine baktığımızda, dolaysız bir şekilde içinde olunan toplumsal düzenin kriterlerine göre şekillendiğini görüyoruz. Anaerkil dönemin bitmesinin ardından bugüne, kadın köle pazarlarında bir et yığını olmaktan makine tezgahlarında ucuz işgücüne dönüştürülmüştür... Kendini bilmez soruyor, "bir kadın patronun emrinde çalışmayı nasıl haysiyetine yedirebiliyor" diye. Kadın ve erkeğin birlikteliğini, evliliğini patron-ışçı ilişkisi olarak gören bir zihniyetin sorusudur bu. Bu algıya göre evlilik ilişkisinde kadın çalışan, hizmet eden, çocuk bakan, cinsel bir obje olan, yani her boyutuyla köle olan, erkeğe hakimiyet elinde emirler yağdırıp kadının tüm görevlerini yapmasını bekleyendir. Bir işçinin istemediği zaman gerekirse aklıktan ölmeyi tercih ederek işi bırakma tercihi varken, eşlerin arasındaki ilişkiyi bu şekilde gören zihniyet söz konusu kadının boşanma talebi olunca hakaretler yağdırıyor. Kadının köleleşmesi o kadar kanıksanmış ve kanıksatılmış ki, kadının kendi kararlarını verebilecek güçte olması, kendi geleceğine dair kararlar vermesi ayıplanan, kınanan bir "kendini bilmezlik" olarak gösteriliyor.

Bay kendini bilmez sistemin dışavurmuş bir görüntüsüdür. Yer yer başbakandan, yer yer sözde kadından sorumlu bakandan duyuyoruz kendini bilmezce dökülen cümleleri. Görüntüde karşımıza hangi yüz çıkarsa çıksın sistemin ihtiyaçları doğrultusunda söylenmesi gerekeni söyleyip, yapılması gerekeni yaparak misyonlarını yerine getiriyorlar. "Kadınlar evden çıkmasın, kuluçka makinası olsun ama biz istediğimizde makine tezgahının başında, reklam panolarının renkli fotoğraflarında yer almasını da bilsin" zihniyetiyle hareket ediyorlar. Bu gerici ve kölece zihniyeti parçalamanın yolu "özgürlük" diyerek sokağa çıkan kadınların örgütlü gücünün büyümesinden geçecektir.

Z. İnanç

Kanla yazılan tarih silinmez!

Ulucanlar'da vahşi bir operasyon düzenleyen sermaye devleti, destansı bir direnişle karşılanmıştır. Birçok ilde etkinlik gerçekleştirilerek devletin katliamcı kimliği teşhir edilirken, destansı direniş selamlandı.

Ankara

Ulucanlar Cezaevi 2006 yılında kapatıldı ve Altındağ Belediyesi tarafından "müze"ye dönüştürüldü. 4 yıldır açık olan müzenin resmi açılışı da katliamın yıldönümüne denk getirildi. Basın açıklaması için cezaevi önüne gelindiği ilk andan itibaren cezaevi önünde alınan yüksek güvenlik önlemleri dikkatlerden kaçmadı. Katil devlet, Ulucanlar giriş kapısı arkasına yığıldığı çevik kuvvetten, cezaevi etrafı ve kapı önünde yığılı beklettiği sivil polislerine kadar aradan geçen yıllara rağmen ON'lardan aldıkları mücadele bayrağını yükseltmeye devam eden ve kanlı katliamını yüzüne bir kez daha çarpmak için hazır bulunan devrimcilerden ne kadar korktuğunu göstermiş oldu.

26 Eylül'de Cemil Çiçek'in katılacağı törenin öncesinde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Halk Cephesi tarafından Ulucanlar Cezaevi önünde eylem gerçekleştirildi. "Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür-Devrimci irade teslim alınamaz!" şiarının yazılı olduğu pankartın açıldığı eylemde ilk olarak ortak basın metni okundu. Basın metninde devletin katliamcı yüzü teşhir edildi. Aynı zamanda, sergilenen direniş selamlandı.

Basın metninin okunmasının ardından TAYAD ve BDSP adına konuşmalar yapıldı. Sloganlarla bitirilen eyleme İHD Ankara Şubesi, ÇHD Ankara Şubesi, ESP ve Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi destek verdi.

Mezar başında anma

Basın açıklamasının ardından Ulucanlar şehitlerinden İsmet Kavaklıoğlu, Mahir Emsalsiz ve Önder Gençaslan'ın mezarlarının ziyaret edilmesi için Karşıyaka Mezarlığı'na hareket edildi. Mezarlığa girişte açtıkları pankart ile yürüyüşe geçen devrimciler burada da sloganlarını haykırarak katledilen üç devrim şehidinin mezarlarına ulaştılar. Devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada şehitlerin devrimci mücadeleye ışık tuttıkları ve mücadeleleri

devam ettirildiği sürece yaşayacakları vurgulandı. Daha sonra "Bize ölüm yok" adlı marş hep birlikte söylenerek devrim şehitlerine bir kez daha selam gönderilmiş oldu ve mezarlıktaki anma sloganlar eşliğindeki yürüyüşün ardından sona erdi.

İzmir

"Ulucanlar'dan Gezi'ye katliamların hesabını soracağız!" şiarıyla Konak İş Bankası önünde biraraya gelen kitle, sloganlar eşliğinde Eski Sümerbank önüne yürüyüşe geçti. Eski Sümerbank önüne gelindiğinde ilk başta ON'lar şahsında devrim ve sosyalizm davasında şehit düşenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından BDSP, Devrimci Hareket, ESP, EHP, DHF, Partizan, Alınteri tarafından hazırlanan ortak basın açıklaması okundu. Açıklamada devletin katliamcı geleneğinden bahsedilerek, Buca,

Diyarbakır ve Ulucanlar katliamlarının yıldönümünde olduğu belirtildi ve hapishanelerin yüzyıllardır ilerici-devrimcileri bastırmak, sindirmek ve yok etmek amaçlı olarak kullanıldığına vurgu yapıldı. Açıklamanın ardından Habip Gül'ün cenazesinde kolluk güçlerinin azgın saldırısına uğrayarak yargılanan ve 6 ay tutuklu kalan Hacay Yılmaz söz aldı. Konuşmaların ardından eylem bitirildi. Açıklamaya BDP de destek verdi.

Habip Gül'ün mezarında anma

29 Eylül Pazar günü, Habip Gül'ün mezarı başında BDSP ve EHP tarafından gerçekleştirilen anma, Helvacı Mezarlığı'nın girişinde Helvacı'dan gelen aileyle buluşmasıyla başladı.

En önde "Ulucanlar'ı unutmamak, unutturmayacağız! Kanla yazılan tarih silinmez!" şiarlı pankart ve Ulucanlar'da katledilen on yiğit devrimcinin resimleri taşındı. Mezarlık yolu boyunca ajitasyon konuşmaları ve sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüşte, Ulucanlar direniş geleneğinin Gezi barikatlarında yaşatıldığı vurgulandı.

TKİP MK üyesi Habip Gül'ün mezarı başına gelince yürüyüş sonlandırılarak anma programına geçildi.

Anma, ilk olarak Ulucanlar Direnişi'nin selamlanması ve Habip Gül şahsında devrim şehitleri anısına saygı duruşuna geçilmesiyle başladı. BDSP ve EHP temsilcileri birer konuşma yaptı. Daha sonra Ölüm Orucu Gazisi Muharrem Kurşun söz aldı. Konuşmanın ardından Nazım Hikmet'in "Zafere dair" ve "Düşman" adlı şiirleri okundu. Anma programı hep birlikte okunan marşlarla devam etti. Habip Gül'ün ve ailesinin mezarına karanfiller bırakıldı.

İstanbul

Sınıf devrimcileri Sarıgazi Derya Market önünde "Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz! Devrim yürüyüşümüz On'larla sürüyor!" şiarlı pankart açarak öfkeli sloganlarla Demokrasi Caddesi girişine doğru yürüyüşe geçti.

Kaymakamlık önünde yoğun bir polis ablukası bulunmaktaydı. Kaymakamlık önünde bir süre duran sınıf devrimcileri ajitasyonlarla devletin katliamcı yönünü teşhir ederek, Sarıgazili işçi ve emekçileri bu çürümüş düzenden hesap sormaya çağırdı. Ardından Demokrasi Caddesi girişine gelinerek basın açıklaması okundu. Eyleme Halk Cephesi, Mücadele Birliği ve Demokratik Halklar Federasyonu destek verdi. Eylem sonrasında sınıf devrimcileri sloganlarla Sarıgazi içinde tekrar yürüyüş gerçekleştirdi.

Aydın

Ulucanlar'da katledilen devrim şehitleri Aydın'da 28 Eylül'de yapılan etkinlikte anıldı. Ulucanlar şehitleri, Ahmet Savran'ın memleketi Aydın ili Umurlu beldesinde Eğitim-Sen'in çağrısı ile emek ve demokrasi güçleri tarafından anıldı.

Etkinlik Ahmet Savran nezdinde devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Ahmet Savran'ın mücadele azmi ve kişiliği üzerine bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından şiirler ve marşlar okunarak anma bitirildi. Anmaya KESK'e bağlı sendika temsilcileri, BDSP, TKP, ÖDP, BDP, EMEP ve İHD katıldı.

Bursa

Ulucanlar Direnişi, Bursa'da gerçekleştirilen bir söyleşi ile selamlandı. Söyleşi Ulucanlar'da katledilen devrimciler için saygı duruşu ile başladı. Ardından katliamın nasıl bir süreçte hayat bulduğu anlatıldı. Ecevit'in "içeri teslim almadan dışarıyı teslim alamayız" sözleri hatırlatılarak, devletin devrimcilere uyguladığı terör ve katliamlarla, işçi ve emekçileri korkutmak ve sindirmek, devrimciler ile buluşmasını engellemek istediği belirtildi. Fakat devrimcileri teslim almak isteyen devletin direniş duvarına çarptığı ve Ulucanlar'da bir direniş destanı yazıldığı dile getirildi.

Gezi Direnişi boyunca devlet zorbalığı karşısında hayat bulan direniş ruhunun buralardan mayalandığı vurgulandı. Denizler'in, İbolar'ın, Mahirler'in, Ulucanlar'ın, 19 Aralık'ın direniş ruhunun bugün sokaklarda olduğu söylendi. TKİP MK üyeleri Habip ve Ümit üzerine yapılan konuşmaların ardından onların yaşamlarını öğrenme çağrısı yapıldı.

Adana

Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar cezaevi katliamları İHD Adana Şubesi tarafından gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. 28 Eylül'de İnönü Parkı'nda gerçekleşen basın açıklamasında "Buca, Diyarbakır, Ulucanlar cezaevlerinde yapılan katliamı unutmamak, unutturmayacağız. Katliamı yapanlardan hesabını soracağız!" yazılı pankart açıldı.

Eyleme BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak /Ankara – İstanbul – Aydın – Bursa - Aydın

“Ulucanlar’dan Gezi’ye direniş sürüyor!”

Direniş forumları, 14. yılında Ulucanlar Katliamı’nı lanetledi, devrimci tutsakların ortaya koyduğu direniş selamladı.

Ulucanlar Direniş’inin 14. yılı dolayısıyla forumlarda anma düzenlendi. Anmayla Ulucanlar Direniş’inden Taksim Direniş’ine katledilenler selamlanırken, mücadele bayrağının devralındığı ifade edildi.

Esenyurt Yeşilkent’te mücadelenin geleceğinin tartışıldığı forumlardan biri de 25 Eylül akşamı 2 Temmuz Parkı’nda gerçekleştirildi.

Ulucanlar Katliamı’nın 14. yıldönümüne denk gelmesi nedeniyle bu haftaki forumda Ulucanlar şehitleri anılırken devletin katliamcı geleneği teşhir edildi.

Ulucanlar şehitleri şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitiren devrimcilerin anıldığı forum saygı duruşuyla başladı. Denizler’in idamına giden süreci anlatan “Delikanlım” belgesi gösterildi. Forum, gündemde olan eylemlerle ilgili yapılan konuşmaların ardından bitirildi.

Esenyurt Depo Forumu’nda 30 Eylül’de AKP hükümetinin “demokrasi paketi” üzerine tartışıldı. Esenyurt Depo Kapalı Cadde girişinden yürüyüşe başlayan kitle forum alanına kadar sloganlarla yürüdü. Yürüyüş boyunca, Gülsuyu Mahallesi’nde yaşanan çete saldırısı ajitasyon konuşmaları ile teşhir edildi. Çeteleşmeye ve faşizme geçit verilmeyeceği haykırıldı.

Forum, Esenyurt Dayanışması Kültür Sanat Komisyonu Müzik Korosu’nun sunduğu dinleti ile başladı. Ardından forumun ana gündemi olan “demokrasi paketi” üzerine bir sunum yapıldı. Yapılan sunumda “demokrasi paketinin” içeriği ve AKP hükümetinin hedefleri değerlendirildi.

Sunum sonlandıktan sonra gündem üzerine forum katılımcıları söz alarak düşüncelerini paylaştı.

Ardından geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren Tuncel Kurtiz’in anısına filmlerinden kısa bölümler gösterildi ve Gezi direnişçilerine gönderdiği mesajından oluşan slayt gösterimi gerçekleştirildi. Gösterimin ardından yeniden gündem tartışması

yürütüldü.

“Ulucanlar’dan Gezi’ye direniş sürüyor!”

İstanbul direniş forumlarından Yenibosna, Esenler, Esenyurt, Bakırköy, Şahintepe, Küçükçekmece forumları tarafından 29 Eylül’de ortak anma düzenlendi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda toplanan forum bileşenleri Ulucanlar ve Haziran direnişlerinde katledilenlerin fotoğraflarını taşıdılar. “Ulucanlar’dan Gezi’ye direniş sürüyor!” ozaliti açılarak meydana emekçilere Ulucanlar Direniş’ini anlatan konuşmalar yapıldı. Ana caddede yolun bir şeridi kapatılarak yapılan yürüyüş, Bakırköy forumlarının yapıldığı Çamlık Parkı’nda bitirildi.

Etkinlik alanında ilk olarak Ulucanlar’da şehit düşenler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ardından program forumların ortak açıklamasıyla devam etti. Açıklamanın ardından program sinevizyonla devam etti. Ulucanlar Hapishanesi’ni anlatan sinevizyonun ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu bir dinleti sundu. Tanyeri’nin direniş ezgilerinin bitiminde, Ulucanlar Direniş şehitlerinden Ümit Altıntaş’ın kardeşi bir konuşma gerçekleştirdi. Anma Grup Çapulcu’nun söylediği ezgiler ve halaylarla sürdü. HEY Tekstil direnişçilerinden Zeki Gördeğir, direnişler ve katliamlara dikkat çekerek devletin sermayedarları korumak için katlettiğini, hangi parti gelirse gelsin bu katliamların devam edeceğini söyledi. Forumda söz alan bir kişi de Osman Yaşar Yoldaşcan’ın ölüm yıldönümü olmasını anımsatarak devrimcilerin fedakarlıklarını, devlet karşısındaki başeğmezliliğini aktardı. Forum, Ulucanlar Direniş’inden bugünlere mücadelenin devam ettiği vurgusuyla sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt - Bakırköy

Ulucanlar Katliamı’nı unutmamak, unutmayacağız!

26 Eylül 1999 tarihinde Ankara’da bir hapishanede katliam yaşandı: Ulucanlar Katliamı. Ulucanlar Hapishanesi’ne düzenlenen operasyonda, İsmet KAVAKLIOĞLU, Ahmet SAVRAN, Aziz DÖNMEZ, Abuzer ÇAT, Halil TÜRKER, Mahir EMSALSİZ, Önder GENÇASLAN, Zafer KIRBIYIK, Habip GÜL (Nevzat ÇİFTÇİ), Ümit ALTINTAŞ isimli siyasi tutsaklar işkenceyle katledildiler.

...

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi olarak 1999 Ulucanlar Katliamı’nda yaşamını yitiren devrimcileri bir kez daha anıyoruz. Katliamın gerçekleştirildiği hapishane bugün bir müzeye dönüştürülmüş durumdadır. Bir cezaevi müzesi... Deniz’in, Hüseyin’in, Yusuf’un can verdiği darağacının ev sahibi, on siyasi tutsağın hedef gösterilerek katledildiği bu cezaevi, olsa olsa bir utanç müzesi olabilir. Katliamın vahşi izleri o koridorlardan, o koşullardan, en önemlisi yüreklerimizden silinmedi, silinmeyecektir. Ulucanlar Katliamı’nı unutmamak, unutmayacağız. Saygılarımızla.

**Çağdaş Hukukçular Derneği
İstanbul Şubesi**

Bielefeld’de Ulucanlar anması

Ulucanlar Katliamı’nın 14. yıldönümü vesilesiyle Bielefeld’de bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Anma, on yiğit devrimci ve onların şahsında devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşen devrimcilerin anısına saygı duruşuyla başladı.

Ardından, “Zafere on yıldız” isimli şiir okundu. Bunu, sunulan sinevizyon ve akabinde katliam ve direniş hakkında yapılan konuşma izledi.

Hem sinevizyon ve hem de konuşmada ilk elden bu acımasız saldırının arka planına değinildi.

Saldırının tutsakları teslim alamadığı, devrimci tutsakların sermaye devleti ve onun katliamcı güçlerine bir kez daha destansı bir direnişle cevap verdikleri, etten barikat olup, kurşun yağmurunu halaylarla karşıladıkları vurgulandı.

Anmada Gezi tutsakları da unutulmadı. Halihazırda cezaevlerinde onlarca Gezi tutsağı olduğu belirtilerek tutsaklarla maddi, politik ve moral açıdan dayanışma içinde bulunulması çağrısı yapıldı. Bunun dışardaki toplumsal muhalefetin enerjisini arttıracığı dile getirildi.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

Bahçelievler Katliamı 35. yılında...

Devlet katliamcılığa devam ederken, direniş eylemlerinde katledilenlerin kitlesel ve militan eylemlerle sahiplenilmesi katliamların unutulmayacağını gösteriyor.

*Umuda bin kurşun sıksa da ölüm, unutmaya
Umuda kurşun işlemez gülüm
Alsa da çukuruna bizi ölüm
Hatırla ki fidanlar çukurlarda
Büyür gülüm**

Bahçelievler Katliamı'nın üzerinden 35 yıl geçti. 35 yıl önce devlet eliyle yönlendirilmiş faşistler 7 TİP'li öğrenciyi katlettiler. Devlet eliyle planlanan bu katliamın sebebi ise çok açıktı: O dönemde yükselen mücadeleyi engellemek ve bu mücadele içerisinde en ön saflarda yer alan öğrenci gençliği yıldırma, sindirme.

8 Ekim 1978'de Ankara Bahçelievler'de ODTÜ Elektrik bölümü öğrencisi Serdar Alten, Ankara Devlet Mimarlık Akademisi öğrencisi Hürcan Gürses, Ankara İktisadi ve Ticari Bilimler Akademisi Gazetecilik Bölümü öğrencisi Efraim Ezgin, Hacettepe Üniversitesi İstatistik bölümü öğrencisi Latif Can ve Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümü öğrencisi Osman Nuri Uzunlar ve daha sonra eve gelen Faruk Erzan ve Salih Gevence faşistler tarafından katledildi. Serdar Alten, Hürcan Gürses, Efraim Ezgin, Latif Can ve Osman Nuri Uzunlar buldukları evde, Faruk Erzan ve Salih Gevence ise Eskişehir yolunda kurşuna dizilerek katledildiler.

Faşistlerin telle boğduğu ve öldüğünü düşündükleri Serdar Alten komada kaldığı süreçte katilleri tarif etti, katliamda kullanılan aracın plakasını verdi. Alten, 9 gün komada kaldıktan sonra 17 Ekim'de hayatını kaybetti.

Devlet katillerin arkasında...

Aralarında 1996'da "çete-emniyet-devlet" işbirliğini gözler önüne seren Susurluk kazasında ölen Abdullah Çatlı gibi faşistlerin bulunduğu katiller katliamdan bugüne kadar devlet tarafından korundu, kollandı. Hiçbir katil gerçek anlamıyla cezalandırılmazken çoğu yerde ödüllendirildiler. Örneğin İbrahim Çiftçi cinayetin ardından serbest bırakıldı. Bahçelievler Katliamı'nın ardından adı savcı Doğan Öz'ün katledilmesine karışan Çiftçi, bir kez daha ceza almadı ve MHP Genel Başkanlığı'na adaylığını koydu.

7 kez idam cezasına çarptırılan, firar eden ve 2004 tahliye eden Haluk Kırıcı ise firarda iken Erzurum'da evlendi ve nikah şahitliğini dönemin Erzurum Valisi

Mehmet Ağar yaptı. Bulduğu her fırsatta pişman olmadığını ifade eden Kırıcı, Abdullah Çatlı'nın olaydaki sorumluluğunu da şöyle ifade ediyordu:

"Kapı açılır açılmaz içeri girdik, hepsini yere yatırdık. Ne yapacağımız konusunda talimat almak için Abdullah'a (Çatlı) birini gönderdik. Abdullah eter ve pamuk verip, 'Hepsini teker teker bayıltıp öldürelim' demiş. Dışarı çıkıp arabada bekleyen Abdullah'la konuştum. 'Evde öldürmek zor olacak, ikişer ikişer götürüp öldürelim' dedim, 'olur' dedi. İki kişiyi büyük reis'in arabasına bindirip Eskişehir yoluna götürdük. Müsait bir yer bulup ikisini de yere yatırıp üçer el kafalarına ateş ettik. Geri döndük. Böyle zor olacağını anlayınca Abdullah, 'tek tek boğalım bunları' dedi. Bir tanesini zorla boğdum, diğer dördünü bu şekilde öldürmek de zor olacaktı. Arkadaşları gönderdim. Sonra da sedirin üzerinde bulunan dört kişiye yakın mesafeden ateş ederek mermilerin hepsini boşalttım. Silahı da götürüp Abdullah'a verdim."

Tutuklu olan katiller de geçtiğimiz yıl AKP'nin çıkardığı yargı paketi ile salıverilirken Bahçelievler katillerinden Osman Engin ise ancak 35 yıl sonra, yani geçtiğimiz Nisan ayında Adana'da yıllardır işlettiği çay ocağında yakalanabildi (!) ve şöyle dedi: "Vatan millet için yaptım, şimdi olsa yine yaparım, yaptıklarımın pişman değilim"

Katliamların hesabı sorulacak!

Bahçelievler Katliamı tıpkı Maraş, Sivas, Çorum, Gazi, Roboski katliamları gibi devlet eliyle planlanmış bir katliam olarak tarihe geçti. Bahçelievler'de, Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da, Gazi'de, Roboski'de katleden devlet aynı katliamcı zihniyetine ise devam ediyor.

Tıpkı Bahçelievler'de olduğu gibi devletin beslediği, yönlendirdiği faşistler Ali İsmail Korkmaz'ı sokak orasında döverek, son olarak da Hasan Ferit Gedik'i kurşunlayarak katlettiler. Devlet katliamcı geleneğine devam ederken, özellikle Haziran Direnişi'nde ve sonrasında katledilenlerin emekçiler tarafından kitlesel ve militan eylemlerle sahiplenilmesi devlet katliamlarının unutulmayacağını, hesabının sorulacağını kanıtlar nitelikte.

* Nazım Hikmet

Polis saldırıları sürüyor

Gezi Direnişi sonrası yapılan eylemlerin büyük çoğunluğuna saldıran polis, halen aynı tutumunu sürdürüyor. Yaşanan halk hareketinin korkusunu yaşayan sermaye devleti, yeni gelişecek toplumsal hareketi polis şiddeti ile önlemeye çalışıyor. Polis 28 Eylül'de Tuzluca'yır ve Taksim Gezi Parkı'nda yapılmak istenen eylemlere saldırdı.

Tuzluca'yır

Ankara Tuzluca'yır'da sermaye devletinin Alevilere yönelik asimilasyon uygulaması cami-cemevi projesine karşı annelerin yapmak istediği eyleme polis saldırdı.

Yürüyüş için biraraya gelen anneler, meydana cami-cemevi yapılması planlanan inşaat alanına yürümek istedi. Yürüyüşe geçen annelere, inşaat alanına yaklaşıldığı sırada polis saldırdı. Polisin tazyikli su ve gaz bombaları ile gerçekleştirdiği saldırıda yaralananlar oldu.

Polis saldırısının ardından Tuzluca'yırlı emekçiler tekrar meydana toplanmaya başlayarak sloganlarla polis saldırısını protesto ettiler. Eylem, emekçilerin sokaklarda barikatlar kurarak direnmesiyle gece yarısına kadar sürdü. Polisin darbe etkili köpüklü gaz bombası kullandığı eylem, kitlenin geri çekilmesi ile bitirildi.

Taksim

Yeryüzüne Özgürlük Derneği, Gezi eylemlerinde yaşamını yitiren tüm canlılar için Gezi Parkı merdivenlerinde eylem yapmak istedi.

Gezi Parkı merdivenlerinde 28 Eylül'de basın açıklaması yapmak için toplanmaya başlayan kitle, eylem öncesinde yapılan çevik kuvvet yığınağıyla engellendi. Polis kalkanlarla kitleyi önce meydana anıta doğru sürdü. Burada kitleyi iyice sıkıştıran ve darp eden polis kitle arasında tartışmalar yaşandı. Sonrasında ise polis bir dizi eylemciyi darp ederek gözaltına aldı. Devamında geri kalan kitleyi de kalkanlarla iterek Sıraselviler Caddesi'ne doğru sürdü. İstiklal Caddesi'nin girişi de dahil her yere barikat kuran polis, kitleyi Sıraselvilere sürdükten sonra dağıttı. Birden fazla gözaltının olduğu eylemde, gözaltılar ilerleyen zamanda serbest bırakıldı. Görüntü almak isteyen basın da yine polisin tacizleri ve engellemeleriyle karşılaştı.

Kızıl Bayrak / Ankara - İstanbul

“Çocuklarımız neden yargılanıyor?”

Gezi tutsak aileleri İstanbul ve İzmir’de 28 Eylül’de yaptıkları eylemle çocuklarına sahip çıkmaya devam ettiler.

Gezi tutsak aileleri İstanbul ve İzmir’de 28 Eylül’de yaptıkları eylemle çocuklarına sahip çıkmaya devam ettiler. Devlet terörünün teşhir edildiği eylemlerde, tutsakların serbest bırakılması talep edildi.

İstanbul

Gezi tutsak aileleri Galatasaray Lisesi önüne gerçekleştirdikleri eylemlerin on üçüncüsünü gerçekleştirdi. Aileler pankartlarını açarak oturma eylemine başladılar. Tutsakların resimlerinin taşındığı eylemde, ilk olarak gündemdeki Ethem Sarısülük davasında yaşananlar, avukatlara ve Talcid ilacı satan eczanelere soruşturma açılması teşhir edildi.

Boran Atıcı’nın annesi Ayten Atıcı bir konuşma yaptı. “Çocuklarımız onurlu bir iş yaptılar” diyen Atıcı, “bizim paramızla bize acı çektiyorlar” dedi.

Tutsak Emek Ulaş Suna’nın annesi de bir konuşma yaparak hükümetin Gezi’de aldığı yenilginin acısını çıkartmaya çalıştığını ve çocuklarının eğitimi engellenerek geleceklerinin de engellendiğini ifade etti.

Goncagül Telek’in kardeşi Deniz Telek de, Goncagül’den getirdiği selamla konuşmasına başladı. İddianamenin hala hazırlanmamasını eleştiren Telek, “devlet-sistem şunu bilmelidir, sizin baskılarınız varsa bizim de direnme hakkımız var” dedi.

Cumartesi Anneleri’nden Hanife Yıldız da bir konuşma yaptı. Devletin yandaş medya aracılığıyla hala Gezi eylemlerine saldırmaya devam etmesini teşhir eden Hanife anne, ülkede demokrasi nutukları atanları teşhir ederek Ali İsmail’e sahip çıkan herkesi sokağa çağırdı.

Ali Haydar Akdeniz’in babası Hasan Akdeniz bir konuşma yaparak tutsakların serbest bırakılmalarını istedi.

CHP Milletvekili Hüseyin Aygün Tekirdağ’daki tutsaklardan selam getirdiğini söyleyerek konuşmasına başladı. Tutsakların morallerinin iyi olduğunu ve pişman olmadıklarını söylediklerini aktaran Aygün “onlar onurumuzdur, sahip çıkalım” diyerek

konuşmasını sonlandırdı.

Aygün’ün konuşmasının ardından tutsak Mehmet Kara’nın gönderdiği ve direnişin cezaevlerinde de devam ettiğini yazdığı mektup okundu. Sonrasında ise basın metni okunarak eylem sonlandırıldı.

İzmir

Gezi tutsak aileleri ve yakınları eylemlerinin 9. haftasında da YKM önünde biraraya geldi.

Aileler ve tutsakların yakınları “Gezi Parkı tutsaklarına özgürlük” pankartının arkasında yürüyüşe geçti. İş Bankası önünde son bulan yürüyüş boyunca devletin Gezi Direnişi karşısında tahammülsüzlüğüne ve AKP iktidarının kendine muhalif olan her kesime azgınca saldırdığına dikkat çekildi, sloganlar atıldı.

Oturma eylemine destek olmak için biraraya gelen İzmir’in yerel sanatçıları, tiyatrocuları ve müzisyenleri de Konak Eski Sümerbank önünden yürüyerek İş Bankası önüne geldiler. Oldukça coşkulu olan eylemde basın açıklamasına geçildi. Basın açıklamasında “Bizler Gezi tutuklu aileleri olarak bu hafta 9. oturma eylemimizi yapmaktayız. Bu gün itibarıyla çocuklarımız 100 gündür Kırıklar, Şakran, Tekirdağ, Edirne, Kandıra, Bakırköy, Adana, Antalya, Erzurum, Bursa hapishanelerinde tutulmaktadır. Hala biz aileler ve çocuklarımız neden yargılandığını bilmemekteyiz” denildi.

Basın açıklamasından sonra, Gezi tutsaklarını ve ailelerini yalnız bırakmayan Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu sergilediği oyunda Gezi Direnişi’ni anlattı. Ardından Yenikapı Tiyatro Grubu bir oyun sergiledi. Son olarak İzmir Müzisyenler Derneği söylediği marşlarla oturma eylemine destek verdi.

Oldukça coşkulu geçen oturma eyleminde sivil polislerin yoğun tacizi vardı. Kitlenin içine kadar girmeye çalışan sivil polis kamerasına müdahale edilerek uzaklaştırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

KESK’li tutsaklar 7 aydır hapis!

Tutsak KESK’lilerin aileleri ve Kamu Emekçileri Cephesi her pazar gerçekleştirdikleri eyleme bu hafta da devam ederek tutsaklara özgürlük istedi. Galatasaray Lisesi önünde toplanan kitle burada pankart ve tutsakların resimlerini yere sererek oturma eylemine başladılar.

Yapılan konuşmalarla KESK’lilerin neden ve nasıl tutuklandıkları anlatılarak sergilenen hukuksuzluk teşhir edildi. Sloganların atıldığı eylemde basın açıklamasını BES 2 No’lu Şube’den Sevim Kayhan okudu.

Açıklamada, 19 Şubat’ta yapılan operasyonlar sonucunda gözaltına alınan arkadaşlarının mahkemelerde tek tek serbest bırakıldığı ifade edilerek, mahkemeye çıkarılıp da serbest bırakılmayan KESK’li olmadığı belirtildi. İzmir ve İstanbul’daki KESK’li tutsakların hala tutuklu olduğuna dikkat çekilen açıklamada, İzmir’deki tutsakların 30 Ekim’de mahkemeye çıkarılacakları belirtildi. Açıklama, arkadaşlarının 7 aydır cezaevinde tutulduklarının belirtilmesi ve demokrasi yalanlarının teşhiriyle sonlandırıldı. Ayrıca tutsaklar için 6 Ekim Pazar günü Bostancı Gösteri Merkezi’nde yapılacak olan dayanışma etkinliğine katılım çağrısı yapıldı.

33’ü 19 Şubat operasyonuyla olmak üzere toplam 54 KESK’linin hala cezaevinde olduğu belirtiliyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/39 * 4 Ekim 2013
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Katledilmesinin üzerinden geçen 46 yıla rağmen onun yaşamını bu sayfaya sığdırmanın zorluğunu bilerek başlıyoruz söze...

Ernesto Che Guevara, Arjantinli bir ailenin çocuğu olması dolayısıyla genç yaşta, yaşadığı kıtanın emperyalizmden kaynaklanan sorunlarını kavramıştı. Ezilen ve sömürülen halkların sesi olabilmek için siyasal mücadeleye atılmasındaki dönüm noktası da emperyalizmin bu kıtada çevirdiği kirliliği dümenlerdir. Onu enternasyonal yapan da tam olarak budur. Arjantin'de doğan Che, Meksika'da Fidel Castro ve arkadaşlarıyla tanıştı, onların davasına ortak olup Küba Devrimi'ne adını yazdırdı.

Küba Devrimi'ne katkısından ve üstün askeri eylemlere önderlik eden bir komutan olmasından dolayı Merkez Bankası Başkanlığı'na ve Sanayi Bakanlığı'na getirildi. Küba'da sosyalizmin inşa çabasına ortak oldu. Rusya'da Ekim Devrimi'nin ilk yıllarında uygulanan "Komünist Cumartesi"ni örnek alarak "Gönüllü Çalışma"yı Küba Devrimi'nin ilk yıllarında uygulamaya çalışan Che'dir.

Bu görevdeyken bile yerini sağlamlaştırıp koltuğunda oturmayı düşünmedi hiç. Afrika, Asya ve Latin Amerika'da yükselen devrimci hareketleri dikkatle izledi. Küba Devrimi'nin başarısını diğer ülkelerde yapılacak devrimlerle güçlendirmek istiyordu. Küba Devrimi'nin tam anlamıyla başarıya ulaşabilmesinin yolunun buradan geçtiğinin bilincindeydi. Küba vatandaşlığına kabul edilen Che, Küba Devrimi'nin diğer ülkelerde de yankı bulduğunu bilmekteydi ve bu duruma bizzat müdahale etme isteği ile enternasyonalist ruhu onu harekete zorluyordu.

Küba'da olgunlaşan devrimden sonra içindeki devrim ateşiyle yanıp tutuşmaktaydı. Böylece Küba'daki görevlerini ve dostlarını geride bırakıp uzun bir yolculuğa doğru adım attı. Küba'dan ayrıldıktan sonra Afrika kıtasında yükselen bağımsızlık savaşlarına katılan Che, sonra o çok sevdiği Latin Amerika dağlarına doğru yola çıktı. Küba Devrimi'nin önderi Fidel Castro'dan bile gizli olarak kurduğu ilk gerilla birliğini Bolivya'ya gönderdi. Artık eksik olan kendisiydi ve bunun için tüm görevlerinden istifa ederek Bolivya'ya gitti.

Küçük sayılabilecek bir grupla Bolivya dağlarında gerilla mücadelesi yürüten Che'nin karşısında ise Amerikan emperyalizmine boyun eğmiş Bolivya hükümeti ve onun silahlı güçleri vardı. Kendisini ve yoldaşlarını katletmek için arayan kolluk kuvvetleriyle son mermisine kadar çatışan Che, yaralı olarak tutsak edildi. Tutsakken her türlü soruyu karşılıksız bıraktı ve katillerinin elinde sonuna kadar direndi. Bunun üzerine elleri titreyen bir asker tarafından 9 Ekim 1967'de makineli tüfekle kurşuna dizildi. Dünya halklarından alacağı tepkilerden dolayı Bolivya hükümeti infazı hemen oracıkta gerçekleştirdi.

Milliyetçiliğin, ırkçılığın, şovenizmin karşısında Che, enternasyonalizm bayrağını dalgalandırırken Marksist teorinin ışığında hareket etti. Marksist-Leninist dünya görüşünü hayatında pratikleştirdi. Proletarya enternasyonalizmini hem görev hem de devrimci bir zorunluluk olarak algıladı.

Bugün dünyanın her köşesinde onu tanıyan, hayatını ve mücadelesini bilen insanlara rastlamak mümkün. Sadece 20. yüzyılın devrimci bir siması değil, bu yüzyıla adını silahıyla yazmış bir komutandır o.

Che, ezilen halkların ve proletaryanın kalbinde yer etmiş büyük bir devrimcidir. Anısı ve mücadelesi kavgamızda yaşamaya devam ediyor, edecek.

Komutan Che kavgamızda yaşıyor!

"Bayrağı altında doğmadığımız bir ülkenin toprakları üstünde dökülen her damla kan, orada hayatta kalan kişinin daha ilerde kendi ülkesinin kurtuluş mücadelesine uygulamak için edineceği bir deney olacaktır. Ve kurtulan her halk, bir başka halkın kurtuluşu için verilecek savaşta kazanılmış bir aşamadır."

CHE GUEVARA